

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

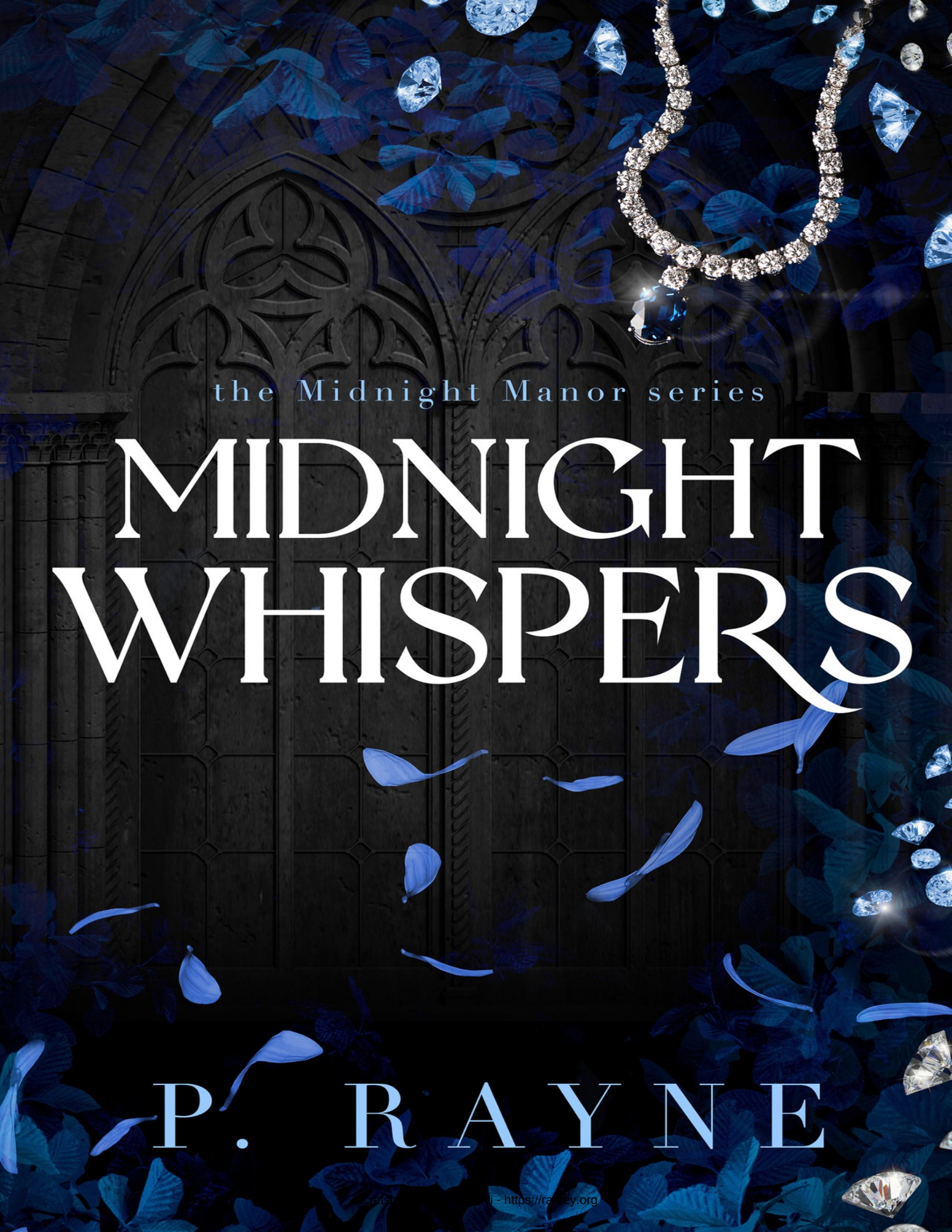
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the Midnight Manor series

MIDNIGHT WHISPERS

P. RAYNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GECE YARISI WHIsPERs

P. RAYNE

Copyright © 2024 by Piper Rayne Incorporated

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımcısı: Regina Wamba

Çizgi Editörü: Joy Editing

Düzeltilen: Kardeşimin Editörü

Gece Yarısı Fısıltıları Hakkında

Gecelerimi Black Magic Bar'da içki dağıtarak ya da yerel bir striptiz kulübünde soyunarak geçiriyorum. Babam öldükten sonra üvey annem bana başka seçenek bırakmadı.

Ama beni ailemin malikânesine bağlayan zincirlerden kurtulduğumda, kendimi gidecek hiçbir yerim yokken buluyorum. Ta ki milyarder Voss kardeşlerin en küçüğü olan Nero Voss bana Geceyarısı Malikânesi'nde bir oda teklif edene kadar. Şimdi onun dikkatli bakışları altındayım ve bundan olması gerekenden daha fazla zevk alıyorum.

Günaha girmemeliyim, ne de olsa üvey kız kardeşimin eski nişanlısı, ama ona doğru olan çekim gün geçtikçe güçleniyor. Mücadele ediyorum ama savaşı kaybediyorum.

Nero sır saklıyor ama.

Onun bilmediği şey, benim de sır sakladığımı.

MIDNIGHT WHISPERS, yaş farkı, anti-kahraman, milyarder, gotik romantizm, gizli topluluk, takip, yakınlık, işkence gören lider, kardeşler grubu gibi mecazlarla yeniden tasarlanmış karanlık bir çağdaş romantizm Külkedisi'dir.

ve Gece yarısı

Malikane

serisi

MIDNIGHT WHISPERS

P R A Y N E

TETİKLEYİCİ UYARILAR

[Tetikleyici uyarıları](#) kontrol etmek isterseniz web sitemizde bulabilirsiniz.

LÜTFEN DİKKAT:

Bu uyarılar büyük spoiler içermektedir.

<https://piperrayne.com/midnight-manor>

İçindekiler

[Çalma Listesi](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Bölüm](#)

[20 Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Bölüm](#)

[23 Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Bölüm](#)

[26 Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca P. Rayne tarafından](#)

[Teşekkür](#)

[P. Rayne hakkında](#)

Çalma Listesi

İşte Midnight Manor serisini yazarken bize ilham veren şarkıların bir listesi.
Aşağıdaki QR kodunu kullanarak çalma listesini (ve bizi) Spotify'da takip edebilirsiniz.

Bölüm

Bir

CINDER

T İyi geceler, Ben yaparım. Sonunda tanışmak ve gizem Adam-Nero, benim Üvey kız kardeş Maude'un erkek arkadaşı. Onunla bu kadar çok vakit geçirdiğine göre mazoşist olmalı. Cezalandırılmak için obur olduğu kesin.

Elbisemi ütü masasına serdim ve ütüyü düşük ayara getirdim. Bu elbiseyi alabilmek için aylarca para biriktirmek zorunda kaldım. Üvey kardeşlerimin ve üvey annemin giyeceği gibi bir tasarım değil elbette, ama çok beğendim. Şimdiye kadar sahip olduğum en güzel şey. Yere kadar inen ipek bir etek. Gözlerimi güzelleştiren soluk mavi bir renk. Boncuklu ve kristalli karmaşık fildişi ve mavi dantel bir üst.

Ütünün ısınmasını beklerken, makyajımı bitirmek için aynamın önünde yere oturuyorum. Ayna yol kenarında mucizevi bir şekilde bulunmuştu. Modası geçmiş olması dışında hiçbir sorunu yokken birinin onu neden attığı bana çılgınca geliyor. Artık herkes parlak ve yeni bir şeyler istiyor.

Kapı gürültüyle çalınıyor ve kaş kalemim şakağıma doğru fırlıyor. Üvey annem Louise, iznimi bekleme zahmetine katlanmadan tavan arasındaki odama giriyor.

İzinsiz girmesi konusunda yaygara koparmanın bir anlamı yok. Eğer şikayet edersem, babam öldüğü anda bu mülkün nasıl onun olduğunu ve son on yıldır burada yaşamama izin verdiği için ne kadar şanslı olduğumu anlatıp duracak.

"Bütün bunlar da ne?" Avını gözleyen bir yılan gibi elbiseye bakıyor ve sürünerek ütü masasına gidiyor.

"Bu akşamki hayır etkinliği için giyeceğim elbise." Kaşlarındaki kalem izlerini siliyorum ve allığımı sürüyorum. "Merak etmeyin, eve katkıda bulunduğum parayı bunu ödemek için kullanmadım. Satın almak için kendi paramı biriktirdim. Pahalı değildi."

Ona doğrudan bakmak istemediğim için rahat görünmeye çalışarak makyajımı yapmaya devam ediyorum. En küçük şeyler onu kızdırıyor ve öfkelenmesine yol açıyor. Öfkesinin bana çürükler getirmesiyle sonuçlandığı onca zamandan sonra temkinli davranıyorum.

Çevresel görüşümün yansımasında, elbiseyi incelemekten vazgeçip bana bakıyor.

"Sevgili tatlı Cinder, bu gece bizimle geleceğini gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?" Kahkahası seyrek alanda yankılanıyor. Sanki ben bir aptalmışım gibi kıkırdamasından hiç iyi bir şey çıkmıyor. "Bu Maude'un büyük gecesi, senin değil. Nero'nun evlenme teklif edebileceğini düşünüyor."

"İşte bu yüzden gitmek istiyorum. Ona en iyi dileklerimi sunmak ve herkesle birlikte kutlamak için." *Yalan.*

Üvey kardeşlerimden de en az karşımdaki kır saçlı kadından nefret ettiğim kadar nefret ediyorum. Bu evde kalmamın tek nedeni, babam ve annem hayattayken onlarla geçirdiğim çocukluğuma dair pek çok mutlu anı barındırması. Louise pençelerini babama geçirene kadar. Bu ev benim bildiğim tek ev ve başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum.

Bu gece gitmek istememin asıl nedeni daha önce hiç baloya gitmemiş olmam. Kaynaşmak, dans etmek, güzel hissetmek ve birkaç saatliğine normal hayatımın dışında olmak istiyorum. Kulüpte soyunan Cinder olmak istemiyorum.

bir barda içki içiyor, ancak parasını üvey annesine devrederek mülkün devam etmesini sağlıyor. Kafamın içinde olduğum kadın olmak istiyorum. Umutları ve hayalleri olan, geleceğe heyecan ve merakla bakan bir kadın.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Louise alay ediyor. "Muhtemelen bir Voss kardeşe sahip olduğu için kıskançlıktan çatlıyorsun. Benim senin biyolojik kızım olmanı dilediğim kadar sen de onun iyiliğini istemiyorsun."

Onun sözleri yüzüme bir tokat gibi indi ve babamın vefatından bu yana dünyada ne kadar yalnız olduğumu hatırlattı.

"Sorun çıkarmayacağım, söz veriyorum." Sesimdeki yalvarma tonundan nefret ediyorum ama bu gecenin yıllar boyunca hayallerimi beslemesini çok istiyorum.

"Sorun çıkarmayacaksın çünkü gitmiyorsun."

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor, her ne kadar bana verdiği acıyı belli etmemek için tüm gücümle uğraşsam da. Kadın yalvarmamdan zevk alıyor ve bu ona istediğini vermeye istekli olduğum tek durum.

"Lütfen, Louise." Ellerimi dua eder gibi birleştirdim.

Gözlerini deviriyor. "Perdeleri en son ne zaman yıkadın? Eğer halledersen ve sonrasında zamanın olursa bize katılabilirsin."

Omuzlarım çöküyor. Tüm perdelerin aynı anda makinemize sığması mümkün değil, bu da bir sürü çamaşır ve saatler süren çalışma anlamına geliyor.

"Asla zamanında bitiremeyeceğim."

"Ağzından hep şikâyetler çıkıyor. Tamam, gel o zaman, ama yarın o içler acısı yerde vardiyana başlamadan önce o perdelerin yapılmasını istiyorum."

Hemen ayağa fırladım. "Oh, çok teşekkür ederim!" Arkasından duman dalları yükseldiğinde heyecanım kayboluyor. "O da ne?"

"Neymiş o?" Yavaşça ütü masasına doğru döner.

Etrafından dolanıyorum ve nefes nefese kalıyorum. Ütü elbisemin ön tarafında düz bir şekilde duruyor, dumanlar yükseliyor.

"Ah canım, bu nasıl oldu?" Louise diyor ki.

Ütüyü çıkarıyorum. Açık mavi ipek kömürleşmiş. Gözlerimde ıslaklık birikiyor ve Louise'e doğru koşuyorum. "Mahvolmuş."

"Çok yazık. Sanırım artık bize katılamayacaksın." Bana bakmıyor ve odadan çıkıyor, kahkahaları koridorda çınlıyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Göğsüm sanki üzerine bir kaya oturmuş gibi ağrıyor. Tek istediğim bir geceydi, eğlenmek ve özgür hissetmek için bir gece. O bunu bile yapmama izin vermedi.

Birkaç dakika sonra aşağıya indim. Odamdan çıktım ve tırabzanın üzerinden giriş fuayesine baktım. Üvey kardeşlerim muhteşem ve pahalı elbiselerini giymiş, süslü aynada görünüşlerini kontrol ederek konuşuyor ve gülüşüyorlar. Maude'un kızıl saçları arkaya doğru toplanmış, asla alamayacağım lacivert bir elbise giymiş, elinde gümüş bir maske sallanıyor.

Bu geceki etkinlik Voss ailesinin her yıl hayır kurumlarına bağış toplamak için düzenlediği bir maskeli balo, gerçi Voss ailesi hakkında duyduğum dedikodulara bakılırsa, topladıkları her şeyi karşılayacak kadar paraları var.

Dru onun yanında, siyah bukleleri neredeyse beline kadar sarkıyor, Maude'ununki kadar muhteşem ve pahalı yeşil bir elbise giyiyor. Göz ucuyla beni görüyor ve eliyle Maude'un dikkatini çekecek bir hareket yapıyor.

Maude döner ve dudaklarında kurnaz bir gülümseme oluşur. "Elbisene olanları duydum. Çok kötü olmuş."

"Umurundaymış gibi davranma," diyorum toplayabildiğim kadar zehir saçarak.

Hızla gözlerini kırptırıyor ve sanki onu gücendirmişim gibi elini göğsüne götürüyor. "Elbette isterim, tatlı kardeşim. İnan bana, senin orada asla sahip olamayacağın bir şeye, zengin, başarılı, yakışıklı bir adama tanık olmanı çok isterdim. Eminim Tits & Tassels'da bunlardan pek yoktur."

O ve Dru gülerek eğiliyorlar. Yumruklarım tırabzanın tepesinde sıkılıyor. Striptiz kulübünde sadece onların maddi taleplerini karşılayabilmek için çalışıyorum ama sanki orada dans etmeyi ben seçmişim gibi bunu yüzüme vurmaya bayılıyorlar. Eğer

Louise liseden sonra üniversiteye gitmeme izin verseydi, başka bir yerde çalışabilir ve onun istediği kadar para kazanabilirdim.

Üvey annem antreden içeri giriyor, topukları taşa vuruyor. Kızlarının bakışlarını bana doğru takip ediyor. "Beklemeyin. Kim bilir ne kadar süre kutlama yapacağız."

Hepsi gülüyor ve kapıdan çıkıp gidiyorlar. Patlama sesi beni buraya kilitleyen bir hapishane kapısı gibi geliyor.

Yere çöküp ağlamak yerine odama dönüyorum. Olabilecek en kötü şey kazara tüm evi yakmak olurdu.

Ütünün fişini çekiyorum ve mahvolmuş elbiseme bakıyorum, onu kurtarmanın bir yolu olmasını diliyorum. Yanık izi tam ortada. İnceledikçe aklıma bir fikir geliyor. Yanık izinden aşağı doğru elbiseyi keser ve etek ucunu yeniden dikersem işe yarayabilir. Ön taraf bacaklarımı gösterecek ve arkadan çok daha kısa olacaktı ama bu bir elbise tarzı. Hayal ettiğim gibi değil ama yine de muhteşem olurdu.

Elbiseyi ütü masasından alıp dikiş malzemelerimi kaptığım gibi işe koyuluyorum. Bir saat sonra elbise bitmişti ve tüm açılar kontrol etmek için etrafımda dönerek yansıma bakıyordum. Kahretsin, iyi iş çıkarmışım. Şimdi tek yapmam gereken arabayla oraya gitmek ve bir şekilde içeri girmek. Üvey kardeşlerim ve üvey annem Nero'nun özel uçağına binmekten bahsettikleri için geç kalacağım ama hızlı sürebilirim. Davetli listesine eklenmediğime eminim ama baloya cazibemle girebileceğime eminim.

Striptiz kulübünde çalışırken öğrendiğim bir beceri de erkekleri paralarıyla nasıl etkileyebileceğim. Elbette bir partiye tatlı dille girebilirim.

Bölüm

İki

NERO

Yİçimde fokurdayan kaygı miktarıyla babamın odada olduğunu düşünebilirsiniz. Dışarıdan sakin ve etkilenmemiş görünüyorum ama gerçek şu ki her zaman diken üstündeyim, kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Duygular. Eğer terapiye gitme zahmetine katlansaydım, bir psikolog muhtemelen barışı koruma talebimin buradan kaynaklandığını söylerdi, ama ne kadar berbat durumda olduğumu söylemesi için birine para ödememe gerek yok.

Bu gece farklı. Maude'a evlenme teklif edeceğim için sinirlerim yıpranmış durumda. Bu akşam erken saatlerde kardeşlerimle tanıştı ve selamlaşma son derece iyi gitmese de yeterince iyi geçti. Hayatımı kolaylaştıracağı için onu sevmelerini istiyorum ama onların iznine ihtiyacım yok.

Maude'un geçmişini çoktan araştırdım ve söylediği kişi olduğundan emin oldum. Bu yüzden en büyük kardeşim Asher'ın onunla evlenmeme neden bu kadar karşı çıktığını anlamıyorum. En azından Anabelle bu gece onunla birlikte. İkisinin arasında neler olduğundan emin değilim ama

Onu biraz yumuŖatmıŖ gibi g r n yor. En azından Asher gibi bir adamın yumuŖatabileceęi kadar.

Az  nce dansa gitmek i in izin aldılar. Ŗimdi Asher'ı planlarım hakkında uyarmak i in m kemmel bir firsat olabilir.

Maude'la y zleŖiyorum. "Ben tuvalete gidiyorum. Beni tanıyan insanlarla durup sohbet etmemeye  alıŖacaęım."

Muhtemelen onu kardeŖlerim Sid ve Kol'la bıraktığım i in dudakları bir an i in eğiliyor ama hemen bir g l msemeyle toparlanıyor. "Sen yokken gidip annemi ve kız kardeŖimi bulacağım." Daha yakına eğildi. "KardeŖlerinin beni o kadar sevdiğini sanmıyorum."

Geri  ekiliyorum ve g m Ŗ maskesinin ardından kahverengi g zlerine bakıyorum. "Bu doğru değil." Pek  ok insanı umursamadıklarını itiraf etmekten ka ınıyorum. Ona iffetli bir  p c k veriyorum. "Yakında d neceğim."

 kimiz de ayağa kalkarız. KardeŖlerim kaŖlarını bana doğru  eviriyor. O Dru ve annesini ararken, ben de Asher ve Anabelle'i bulmak i in dans pistinin  evresini dolaŖıyorum. Onları g r nce kalabalığı yararak Asher'ın arkasına ge iyorum.

"Asher!"

Asher'ın  enesi geriliyor ve bana ters ters bakıyor.

Bir Ŗeyi b ld m. "Kahretsin, b ld ğ m i in  z r dilerim." "Ne oldu?" diyor sinirlenerek.

"Maude hakkında ne d Ŗ nd ę n  bilmem gerekiyor.  ok gerginim ve ger ek bir itirazın olmadığını bilmem gerekiyor."

KardeŖimin omuzları gevŖedi. "Doğru olduğunu d Ŗ nd ę n Ŗeyi yap. Sen yetiŖkin bir adamsın. Kararı kendin ver."

Anabelle'in onu uyuŖturduęu bir iksiri mi var? Ŗok oldum ama memnun oldum.

Anabelle, "Ben tuvalete gideceğim ve ikinizin konuŖmasına izin vereceğim," diyor. "Seninle masada buluŖalım mı?"

Asher dudaklarına iffetli bir öpücük kondurduktan sonra yüzü yanağından kulağına doğru ilerliyor ve kızarmasına neden olan bir şey fısıldıyor. Aşık olabilir miydi? Asher aşık mı? Hiç aklıma gelmezdi.

"Sana söz veriyorum, bu doğru karar." Omzunu sıkıyorum. Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımdan emin değilim.

"Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

Sırıtiyorum. "Yakındaki bir otelde bizim için bir oda ayırttım. Süitin çiçeklerle ve tatlılarla doldurulmasını ayarladım. Bizim için köpüklü bir banyo hazırlayacağım ve ona evlenme teklif edeceğim."

"Sen tam bir Beyaz Atlı Prens'sin."

Gözlerimi deviriyorum. Dört erkek kardeşim arasında duygularımla en uyumlu olan benim. Belki de en küçükleri olduğum ve hepsi beni koruduğu içindir. Hepsinin benim sahip olmadığım sert dış görünüşleri var, ama kardeşlerimi tanıyorum. Hayatlarının aşkıyla tanıştıklarında onlar da köpük banyosu yapacak ve yataklarına gül yaprakları serpecekler. "Sen de Anabelle için aynısını yapardın."

İfadem görmezden geliyor ve bunun yerine bir elini aramıza sokup diğer eliyle omzuma yapışıyor. "İyi şanslar."

"Sağ ol, ağabey. Dinle, eğer sakıncası yoksa, ben gidiyorum. Sadece bitmesini istiyorum."

"Geri kalanımız buradaki işleri halledecek."

"Harika." Dans pistinden çıkıyorum ama çıkmadan önce gözüme bir şey çarpıyor.

Daha doğrusu *biri*.

Saçlarını arkaya atmış, açık mavi bir elbise giymiş ve bacaklarını gösteren bir sarışın, içkiyi fazla kaçırdığı belli olan bir adamdan kendini kurtarmaya çalışıyor. Onu tanıyamadım ama maskelerin de bir faydası olmadı. Onlara doğru dönüyorum, onlara doğru yürüyorum. Adam kızı kendine doğru çekti.

Ne oluyor lan?

Olay çıkarmak istemiyorum ama ben kırmadan önce bu adamın ellerini kendine saklaması gerekiyor. Kadınlara karşı fiziksel olarak saldırgan olan erkeklerden nefret ediyorum. Babamın anneme nasıl davrandığı çok yakınım geliyor. Annem öldüğünde çok küçüktüm ama en canlı anılarım babamın ona fiziksel şiddet uyguladığı anlardı.

Bir an bile duraksamadan onlara doğru yürüyorum ve elimi sırtının küçük kısmına koyarak ona olabildiğince yakın duruyorum. "İşte buradasın. Bana söz verdiğin dansa hazır mısın?" Ondan yirmi ya da otuz yaş büyük olan adama ters ters bakıyorum.

Gümüş maskesinin ardından mavi gözleri açılıyor. Derinlere bakıyorum, bir an için kayboluyorum.

Az önce aramızda geçenlerden sonra kendini toparlama konusunda çok daha iyi. "Ben... evet, evet, geciktiğim için özür dilerim."

Adam bir şeyler mırıldanıyor ve isteksizce geri adım atıyor. "Gidelim mi?" Dans pistini işaret ediyorum.

Gözleri sanki onu kollarımda bulmasından korktuğu başka biriyle birlikteymiş gibi etrafı tarıyor ama dans pistine doğru yürüyor. Biz ahşap pistin ortasında kozalaşana kadar dans eden çiftlerin etrafından dolanıyor. Elim beline koyuyorum ve elini bedenlerimizin arasında tutuyorum. Dans pistinde ona rehberlik ederken, bunun garip gelmemesine şaşıyorum.

Ayakları benimkilerle kolayca hareket ederken yasemin ve sandal ağacı parfümü içime işliyor. O doğal bir dansçı, zahmetsizce liderlik etmeme izin veriyor. Göğsüme bastıran göğüsleri dikkatimi dağıtıyor. Onunkiler ortalamadan daha büyük ve fark etmemem imkânsız. Onu Maude ile kıyaslamamalıyım ama elimde değil.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Kibar olmaya çalışıyordum ama hayır cevabını kabul etmedi. Genelde onun gibi adamlarla başa çıkmakta zorlanmam ama o çoğundan daha ısrarcıydı."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Yine kalabalığı tarıyor.

"Burada yanında biri var mı?" Yanında onu bir saniyeliğine gözünün önünden ayıracak kadar dangalak bir adam var mı bilmiyorum ama birilerinin bizi fark etmesinden endişe ettiği kesin.

"Hayır, burada tek başımayım."

"Benden başka her yere bakıyorsun. Burada biriyle birlikte olduğunu düşündüm."

Kıkırdıyor ve kahkahasının kaygısız tınısından midem bulanıyor. "Masken ne?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Bir kuzgun."

Bir süre onu inceliyor. "Herkesinkinden çok daha süslü." "Diğer durumlarda maske takıyorum, bu yüzden güzel bir tanesine yatırım yaptım."

"Demek her yıl bu etkinliğe geliyorsun?" Başını eğiyor ve topuzundaki buklelerden biri kaçıyor. Kulağının arkasına sıkıştırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sırıyorum. "Onun gibi bir şey."

"Buraya biriyle mi geldin?" diye soruyor.

Sorusu yeterince masum. Şu anda onunla yakın dans ediyorum. İçimden Maude'dan bahsetmemek geliyor, ki bu çok aptalca bir hareket, ama ona burada başka biriyle olduğumu söyleme düşüncesi içime bir darbe gibi geliyor.

"Öyleyim." Dürüst olmam gerektiğini bilerek etrafında dönüyorum.

"Aslında bu akşam ona evlenme teklif edeceğim."

Ayak sesleri tökezliyor ve elim aşağı kayıyor, düşmesin diye belini kavıyor.

"Özür dilerim." Bakışlarını benden ayırıyor ve vücudu elimde gerginleşiyor.

Belki de aramızdaki bu çekimi hisseden tek kişi ben değilimdir. Bu kadının etrafında sadece birkaç dakika bulundum ve maskesiz nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum. Bu gece başka bir kadına evlenme teklif edeceğim için bu her neyse görmezden gelmeliyim.

Şarkı bitiyor ve bir başkası başlıyor ama o kollarımdan çıkıyor.

"Yardımlarınız için tekrar teşekkürler. Evlilik teklifinizde iyi şanslar. Size ömür boyu mutluluklar dilerim." Kalabalığa doğru döner.

"Birlikte."

Durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Pardon?"

"Cümlelerin sonuna eklemeyi unutmuşsun."

İlk kez gülümsemesi duraksıyor ve dudakları inceliyor. "Hayır, yapmadım."

Kalabalığın arasında kaybolurken, adını bile öğrenemediğimi fark ediyorum.

Maude'a geri dönüyorum ama gizemli sarışın aklımın bir köşesinde duruyor. İyi bir işaret değil.

Bölüm ÜÇ

NERO

YAKLAŞIK BİR YIL SONRA...

I resme göz kırpıyor, daha yakından bakmak için yakınlaştırıyor.

Hâlâ inanamıyordum, isimsiz e-postayı tekrar okumak için resmi kapattım. Bir şeyi gözden kaçırmış olmalıydım.

Kime: nvoss@vossenterprises.com

Kimden:

fairygodmother@email.com **Konu:**

Görmeniz gereken bir şey

Kötü haber vermekten hoşlanmıyorum ama bilmeyi hak ediyorsunuz.

Mesajın tamamı bu ve yanında da bir resim var. Mesajı tekrar açıyorum ve nişanlımın kollarında çırılçıplak yattığı görüntüyle karşılaşıyorum.

yatakta başka bir adam. Resim bir pencereden çekilmiştir ve ne Maude ne de adam bunun farkındadır.

Ne oluyor lan?

Maude'un son zamanlarda keyifsiz olduğuna şüphe yok, ancak bunun bu sonbahardaki düğünümüzün ve yapmamız gereken tüm planlama ve karar verme süreçlerinin baskısından kaynaklandığını düşünüyorum. Buna bir de Asher ve Anabelle'in bu bahar evlenmiş olması eklenince, bana birden fazla kez söylediği gibi, bu durum düğünümüzün parlaklığını azaltıyor.

Ama bu... onun aldatması radarımda değildi.

Hemen bir sonuca varmadan önce fotoğrafı indirir ve tüm meta verileri kontrol ederim. Bu fotoğraf eski olabilir. Birkaç gün önce çekilmiş olduğunu görünce umudum kırıldı. Maude'un geç saate kadar çalışacağını ve düğüne hazırlık için birkaç iş yapması gerektiğini söylediği gece.

"Siktir!" Yumruğumu masama vurdum.

Bunca zamandır bariz işaretleri kaçırıyor muydum? İronik bir şekilde, Maude'a partnerimi paylaşmaktan hoşlandığımı hiç söylemedim çünkü bundan hoşlanmayacağını düşündüm.

Paylaşmayı severim.

Ama yalancıları sevmem.

Ve kesinlikle biriyle evlenmeyeceğim.

Seksimiz her zaman zevkliydi, ama dünyayı sarsan cinsten değildi. Ve ben bununla iyiydim. Arzularımı bir kenara ittim çünkü daha fazlasına sahip olduğumuzu düşündüm. Maude'un beni ismim ya da param için değil, ben olduğum için sevdiğini sanıyordum, ama durum buysa, neden arkamdan başka bir adamla yatıyor?

Maude'u bir kenara bırakırsak, bunu bana kim gönderdi?

Asher.

Kardeşlerim her zaman küçükken yaptıkları gibi beni korumak zorunda olduklarını düşünüyorlar ama artık kendi başımın çaresine bakabilecek yaştayım. Onların da

karışmamayı öğren. Ağabeyimin kanadına gidip onu azarlamak geliyor içimden.

Resme tekrar baktım. *Belki de bakmalıyım.*

Fotoğrafın çıktısını alıp yazıcıdan çıkarıyorum ve Asher'ın ofisine doğru yürüyorum. Kapıyı itip açmadan önce çalma zahmetine girmiyorum. Anabelle kucağında ve bir şeyi böldüm ama umurumda değil. Kaşlarını çatması beni korkutmuyor.

"Bir dahaki sefere kapıyı çal," diyor.

Öfkemi yatıştırıp yengeme sesleniyorum, çünkü onun kavgamızda bir rolü yok. "Anabelle, kardeşimle yalnız konuşabilir miyim?"

Bir Asher'a, bir bana bakıyor ve Asher'ın kucağından kayıyor. "Birazdan görüşürüz." Yanımdan geçerken omzumu sıkıyor, neredeyse sempati duyuyor.

Hepsinin canı cehenneme. O biliyor.

Kapı kapanıyor ve Asher'ın gözleri bana dönüyor. "Senin derdin ne be?"

Basılı resmi kâğıtların üzerine çarparak odayı geçiyorum. "Bu da ne böyle?"

Bir ona bakıyor, bir bana. "Görünüşe göre nişanlın başka bir adamla sikişiyor."

"Kes şu saçmalığı. Bunu bana gönderenin sen olduğunu biliyorum. Sorun ne? Onu takip etmesi için birini tuttuğunu söyleyecek cesaretin yok muydu?"

Asher'ın gözleri kısılıyor ve gözleri benimkilerden ayrılmadan resmi yavaşça bana doğru itiyor. "Yapmadım. Gerçi istemediğimden değil, inan bana. İlk günden beri sana kazık atacağını biliyordum."

"Asher, her şeyi bilen. Anabelle'in de aynısını yapmayacağını nereden biliyorsun?"

Çenesi sıkıştı ve sinirlendiğime sevindim. "Dikkat et, o benim karım."

O haklı. Anabelle asla Asher'ı incitecek bir şey yapmaz. Onların aşkı gerçek. Ama ben de benimkinin öyle olduğunu sanıyordum.

"Bunu bana gönderenin sen olduğunu kabul et. Her zaman müdahale ediyorsun ve hepimizi koruman gerekiyormuş gibi davranıyorsun, ama benim için fazladan yol kat ediyorsun."

"Görünüşe göre bu olayda haklıymışım."

Yumruklarım sıkılıyor ve masaya doğru hamle yapmamak için derin nefesler alıyorum. "Sadece mesajınızın alındığını ve düğün olmayacağını bilmenizi istedim."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve odayı geçiyorum, biraz daha kalırsam yumruklaşacağımızdan korkuyorum.

"Nero."

Durdum ama arkamı

dönmedim. "Özür dilerim."

Kapıyı açtım ve arkamdan kapattım. Özrünü kıcına sokabilir.

Odama varır varmaz Maude'a mesaj atıyorum ve bu akşam onunla ailesinin malikanesinde buluşacağımı söylüyorum. Her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor ama cevap vermiyorum. Neden kızgın olabileceğim konusunda endişelenmesi ona iyi gelecektir.

Maude'un ailesinin malikanesine varıyorum ve arabamdan iniyorum, direksiyonu ne kadar sıkı kavradığının acısını hafifletmek için parmaklarımı esnetiyorum.

Kapıyı çaldım ve saniyeler sonra cevap verdi. Kızıl saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Bir zamanlar ona baktığımda sadece sevgi hissederdim. Şimdi gözlerim onda kalmakta zorlanıyor. Hayatım boyunca yaptığım gibi, o beni içeri buyur ederken yüz ifademi nötr tutuyorum.

"Nasılsın?" Öpmek için eğiliyor, ben de ona yanağımı uzatıyorum. Geri çekildi, yüzü şaşkınlıkla çarpılmıştı. "Her şey yolunda mı?"

"Nerede konuşabiliriz?"

Maude beni inceliyor ve sol tarafını işaret ediyor. "Salon."

İçeri girdiğimizde, önce onun oturmasını bekliyorum ve tam karşısındaki koltuğa oturuyorum. Yanına oturmadığımda vücudunun sertleştiğini fark ediyor.

"Nero, neler oluyor?" Sanki dindar bir kadınmış gibi ellerini kucağında kavuşturuyor. Ne şaka ama.

"Düğün hakkında nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Omuzları gerginliğinin bir kısmını kaybederek koltuk minderine yaslandı. "Çok heyecanlıyım. Her şeyin mükemmel olması konusunda biraz stresliyim ama hayatımın aşkıyla evleneceğim. Heyecanlanmayacak ne var ki?"

Boğazımdan yakıcı bir kahkaha patlıyor ve gülümsemesi kayboluyor. Benden böyle bir ses duyduğundan emin değilim - çıkmaya başladığımızdan beri nadiren kavgaya ettik.

"Eğer ben senin hayatının aşkıysam..." Takım elbisemin iç cebine uzanıp resmi çıkardım ve açtım. "O zaman bu kim?" Resmi aramızdaki masanın üzerine koyuyorum.

Aşağıya bakar, gözleri kendini, adamı ya da yatağı tanıımıyormuş gibi kısılır. Sonunda yüzü hayaletimsi bir beyaza bürünür. "BEN... BEN..." Resimden başını kaldırıp aşağıya bakıyor ve neden yatıp kalktığına dair bahaneler uydurmak için oyalanıyormuş gibi tekrar yukarıya bakıyor. "Bunu nereden buldun?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Soracağın soru bu mu?"

Sırtını dikleştiriyor, omuzlarını dikleştiriyor, sanki bunu ona getirdiğim için gücenmiş gibi. "Resim eski." Kanepeden fırlıyor, pişmanlık yerine yakalanmanın verdiği öfkeyi seçiyor.

Dudaklarımda soğuk bir gülümseme oluşuyor. "Meta verilere baktım." Gözleri arıyor ve vücudu kıpırdanıyor.

"Bu doğru değil. Yemin ederim."

Masanın etrafından koşarak yanıma oturuyor, elimi tutuyor ve mütevazı göğüslerinin arasına sıkıştırıyor. Birinin bana oyun oynayabileceğini düşünmesi çok aşağılayıcı. Voss Enterprises'da bilgisayarlar ve dijital güvenlikle ilgili her şeyden sorumlu olmamın bir nedeni var. Ben lanet olası bir uzmanım.

"Gerçekten araştırmayacağımı mı sanıyorsun? Fotoğrafla oynanmamış. Meta verilerde de yok. Bu, bana geç saatlere kadar çalıştığını ve düğün hazırlığı yapacağını söylediğin gece çekildi. Bunun başkası için bacaklarını açmak anlamına geldiğini bilmiyordum."

Yüzümü inceliyor ve köşeye sıkıştığını fark etmiş gibi görünüyor ama çaresizliği pes etmesine izin vermiyor. Farklı bir açı denemeye karar veriyor. "Açıklayabilirim. Bir kerelik bir şeydi. O-"

Elimi onunkinden çekiyorum ve takım elbisemin kollarını düzelterek ayağa kalkıyorum. "Kim olduğu umurumda değil. Sana sahip olabilir."

Başını geriye atıyor ve sanki ona vurmuşum gibi ağzı açık kalıyor. "Ne diyorsun sen?"

Ona doğru eğildim ve bakışlarıyla buluştum. "Bir yalancıdan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur."

Takım elbisemin koluna uzanıyor, kollarını benimkilere doluyor ve yalvaran gözlerle bana bakıyor. "Ama ben bir hata yaptım. Bunu telafi edebilirim-"

Sevgimi korumak için yalvarmasını izlemekle ilgilenmiyorum. "Düğün iptal. Yüzük sende kalsın, umurumda değil."

O ayağa kalkıyor, ben de geri çekiliyorum. "Bu kadar mı? Beni öylece bırakacak mısın?"

İfademi nötr tutuyorum. "Ne bekliyordun ki? Bu çok kötü. Bana başka bir erkekle yatmak istediğini söyleseydin, belki seni paylaşabilirdik." Omuz silkiyorum. "Olan oldu. Sen ve ben de öyle. Hoşça kal Maude." Kapıya doğru ilerliyorum.

"Bekle! Bekle! Nero!" Arkamdan koşuyor ve dirseğimi tutarak beni döndürmeye çalışıyor. "Özür dilerim."

Bir elim malikânenin ön kapısının tokmağında, ona bakıyorum. "Eminim öylesindir."

Kapıyı açıp arabama doğru yürürken arkamdan onun hıçkırıklara boğuluşunu dinliyorum. Arabama ulaştığımda ön kapıya baktım. Anneleri açık kapıda durmuş beni izlerken Maude'un kız kardeşi onu teselli ediyor

benimkine meydan okuyabilecek kızgın bir ifadeyle ayrılıyor. Kapı kapandıktan sonra, motorumu çalıştırdım.

İyi kurtulduk.

Direksiyonu yumrukluyorum, yalnız kaldığımda duygularım yüzeye çıkıyor.

Bir daha asla bulunamayacağım bir malikâneye son bir kez bakarken, tavan arasında bir hareketlilik gözüme çarpıyor ama yukarı baktığımda küçük pencerenin üzerindeki perde yerinde duruyor. Bir şeyler görüyor olmalıyım. O evde başka kimse yaşamıyor ve az önce üç kadını da ön kapıda gördüm.

Arabayı sürüyorum ve bu evlilik saçmalığını arkamda bırakmaya hazır bir şekilde ana yola çıkan toprak yolda ilerliyorum.

Bölüm FOUR

NERO

I Geçen haftayı çoğu zaman sarhoş ya da kafam güzel bir şekilde, Voss Enterprises'daki görevlerimi ihmal ederek geçirdim. Umurumda değil. Bırak Asher bana bağırılsın. Bana iyilik yapmış olur. Düğünümü iptal etmek çünkü nişanım beni aldatan bir sürtük ve bu beni "umurumda değil" moduna soktu.

İşin garip tarafı, suratım asık, karamsar ve hüzünlüyken bunun sebebi Maude değil. Sevgisiz geçen onca yıldan sonra nihayet beni seven biri olduğunu düşünmem ve bunun bir yalan olması.

Aynı şekilde babamın sevgisi de bir yalandı, gerçi bizi sadece toplum içinde dolaştırırken seviyormuş gibi görünmeye çalışırdı. Hatırlayabildiğim birkaç parçaya göre annemin sevgisi yalan değildi ama öldüğünde altı yaşında olduğum için bunu asla bilemeyeceğim. Hayatım boyunca sadece birinin beni gerçekten sevmesini istedim.

Kol bir cigara yakarken çakmağın kıvılcımı yanımda parlıyor. Düşüncelere daldığı zamanlarda takılmayı sevdiği göletin kenarındayız. Bugünlerde o da benim kadar boktan bir ruh halinde olduğu için, beni yanına davet ettiğinde kabul ettim.

Bugün, başarısız ilişkimden çok daha fazla nedenden dolayı boktan bir gün.

Kol bir nefes çekiyor ve bir nefes çekmeden önce dumanı bir süre ciğerlerinde tutuyor.

"Şunu uzat" dedim.

Elini uzatmadan önce bir firt daha çekiyor. Tanrı biliyor ya, onun bugün benden daha çok unutacak şeyi var.

"Bunun hakkında konuşmak ister

misin?" diye soruyor. Başımı

sallıyorum. "Hayır."

"Yeterince adil."

Kardeşlerimden duymak isteyeceğim son şey "Ben sana demiştim" olacaktır, bunu söylemeye hakları olsa bile. Maude ile ilk çıkmaya başladığımda hepsi şüpheliydi ama ben yanıldıklarında ısrar ettim. Sanki benim için en iyisinin ne olduğunu biliyorlarmış gibi hayatım boyunca beni korudular. Asher'ın özel dedektifinin bulduklarını Kol ve Sid'e söylememesine şaşırdım.

Kol'a esrar teklif ediyorum ve sessizce oturuyoruz. Eminim ikimiz de hayatlarımızı mahveden kadınları düşünüyoruz -benim için Maude ve onun için kaçırdığı eski nişanlısı. Ama bir de yirmi yıl önce yaşadıklarımız var.

Bu konu hakkında konuşmak istemediğim için ona "Rapsody için planın nedir?" diye sormaya cesaret ettim.

Bir firt çekti ve esrarı bana geri verdi. "Plan yok."

Alay ediyorum, bir nefes çekiyorum, sonra çimlere atıyorum ve botumun topuğuyla eziyorum. "Saçmalama, kardeşim. Senin her zaman bir planın vardır."

"Her neyse." Viski şişesini eline alır ve bir yudum alır.

"Bu özel kuvvetlerle ilgili bir şey mi yoksa sadece sana mı özgü bilmiyorum ama her zaman bir planın var. Nedir peki?"

Bir dakika sessiz kaldı ama sonunda cevap verdi. "Maude'la aranızda ne geçti bilmiyorum ama tahmin etmem gerekirse

Dört yıl önce Rapsody beni terk ettiğinde neler hissettiğimi şimdi biraz olsun anlıyorum."

Çenem sıkıştı ve şişeyi bana uzatması için elimi uzattım. "Demek bir planın var." Şişeyi geri uzatıyorum.

"Tabii ki biliyorum."

Kıkırdıyorum ve bir yudum daha alıyorum.

"Onu tekrar kendime aşık edeceğim. Her şeyin affedildiğini ve Atlanta'da tanıştığı adam olduğumu düşünmesini sağlayacağım. Ona birlikte hayatımızın ne kadar harika olabileceğini göstereceğim. Onu her yönden mahvedeceğim ve beni terk ettiği gibi onu da terk edeceğim."

Şişeyi ona geri veriyorum, o da çimenlere bırakıyor.

"Ona aşık olmadan bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordum. "Tabii ki yapabilirim." Bana ters ters bakıyor.

Kendine yalan söylüyor. "Senin umursadığını gördüğüm tek kadın o. Dahası, onunla evlenecektin Kol. Ondan önce kimseyle gerçekten çıkma zahmetine bile girmedin. Onlarla biraz yatıp sonra yoluna devam ediyorsun, hiçbirimizle kadınlar hakkında konuşmuyorsun bile."

"Hepimiz beyaz atlı prens olamayız, evlat." Gençken yaptığı gibi saçlarımı karıştırıyor. O zaman olduğu gibi şimdi de beni sinirlendiriyor.

"Siktir git." Elini ittim. "Dikkatimi dağıtmaya çalıştığın iyi oldu ama işe yaramayacak."

"Ona bir kez aşık olma hatasını yaptım. Bunu bir daha yapmayacağım." Sesi sertti.

Başımı sallıyorum ve çimlerin üzerine düşüyorum. "Bilgin olsun, bence planın boktan."

"Senin lanet fikrini sormadım."

Güneş bir bulutun arkasına kayarken gökyüzüne bakıyorum ve kafam güzelleşiyor, düşüncelerimi ve uzuvlarımı güzel ve bulanık hissettiriyor. İkimiz de

Sık sık merak ettiğim kelimeler dudaklarıma bastırıp kendilerini dışarı atana kadar bir süre konuşuyor.

"Lanetli olduğumuzu mu

düşünüyorsun?" Ben soruyorum. "Ne

demek istiyorsun?"

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. "Bu aile. Bu malikâne. Sence lanetli mi ve bu yüzden mi başımıza bunca şey geldi, yoksa sence tüm kötü şeylerin karması falan mı?"

Kol bir tutam otu çekiştiriyor. "Çoğu insan milyarder bir ailede doğduğumuz için şanslı olduğumuzu söyler."

Ona kesik bir bakış attım. "Belli ki babamızı tanımıyorlardı."

Ondan bahsetmek, yıllar önce öldüğü gün neler olduğunu hatırlatıyor. Kol'un yüzündeki ifadeden, onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu tahmin ediyorum.

"Bence bazı insanlar sadece kötüdür ve biz de o insanlardan birinin oğulları olduk. Ama sonra annemiz oldu ve o... o her şeydi." Viskiye uzanıyor ve bir yudum daha içiyor. "Belki de karma teraziyi dengeleyen şeydir. Annemiz vardı ve biz paranın içinde doğduk, bu da bize babamızı verdi. Bilmiyorum." Şişeyi bana uzatıyor, ben de oturup biraz içiyorum, sonra elimin tersiyle ağzımı siliyorum.

İçimden kıkırdıyorum. Keşke sevgili babam beni şimdi görebilseydi. Elimin tersiyle ağzımı silecek kadar münasebetsiz olduğum için gözüm morarırdı. Piç kurusu.

"O gün ne oldu-"

Başını bana doğru çevirdi. "Bu konuda konuşmamaya karar vermiştik. Asla." Gözlerini kısıyor.

Haklı olduğunu ve bunun en iyisi olduğunu bilerek ondan uzağa bakıyorum. Sonra uzakta duran Rapsody'yi görüyorum ve sırtıyorum. "Hey, Rapsody," diye seslenip el sallıyorum. "Neden bize katılmıyorsun?"

Kol sertleşiyor ve boğazımı kesecekmiş gibi bana bakıyor.

Tereddüt ediyor, elinde küçük bir tuval ve boya var. Ama kardeşimi kızdıracağından emin olduğum bir şekilde yanıma oturuyor ve elbisesini çıplak bacaklarını örtecek şekilde düzenliyor.

Boyalara bakıyorum. "Sen ressam mısın?"

Yanakları pembeleşiyor. "Kendime ressam diyebilir miyim bilmiyorum ama hoşuma gidiyor. Rahatlatıcı buluyorum. Kafamı boşaltmama yardımcı oluyor."

Kol alay ediyor.

"Ne?" diye tersledi, sesi tavrı doluydu. Ağabeyime meydan okuyabileceği kimin aklına gelirdi ki? O çok tatlı ve masum.

"Bunu kabullen. Sen yetenekli bir ressamsın,"

diyor Kol. Kızın alnı kırışıyor. "Nereden

biliyorsun?"

"Bu sabah konservatuardaydım ve senin resimlerini gördüm."

Güldüm ve başımı salladım. "Haklı olmayı seviyorum."

Rapsody bana döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver onu. O sarhoş. Ve kafası güzel," diyor Kol.

Gözleri çimlerin üzerindeki içki şişesine odaklanıyor. "Bir şey mi kutluyorsunuz?"

Ağzımdan iğneleyici bir kahkaha çıkıyor. "Kesinlikle hayır. Biz Voss'lar için boktan bir gün, annemizin öldürüldüğü günden sonra ikinci sırada. Ve bugün..." Eğilip gözlerinin içine bakıyorum. "Bugün benim için özellikle boktan bir gün."

"Ne oldu?" Güzel şey. Gerçekten endişeli görünüyor.

"Düğünümü iptal ettim." Sırf Kol'u kızdırmak için elimi dizine koyuyorum.

"Özür dilerim." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve sıkıyor.

"Daha iyi hissetmeme yardımcı olabilirsin, Rapsody. Tüm bunları unutmama yardımcı olabileceğin bazı yollar düşünebilirim-"

"Kes şunu, çocuk." Kol'un sesi çıplak tende bir kırbaç ısırtığı gibi.

Gülüyorum. Buradaki işim bitti. Elimi onunkinin altından çekip cebime uzanıyorum ve bir esrar çıkarıyorum. "Biraz ister misin?" Ona soruyorum.

Başını sallar. "Hayır, teşekkürler."

"Keyfin bilir." Elimi Kol'a uzatıyorum, o da avucuma bir çakmak koyuyor ve ben de cigaranın ucunu yakıyorum.

Nefes alıyorum, sonra veriyorum ve beni el sallayan Kol'a uzatıyorum.

"Siz ikiniz hiç eğlenceli değilsiniz. Gidip biraz bela bulabilir miyim diye bakacağım. Kafamı dağıtacağım." Çimlerin üzerinden kalkıyorum ve dengemi bulmadan önce yalpalıyorum. "İkinizle sonra görüşürüz aşkım."

Önce tepeye sonra da arazinin geri kalanına tökezleyerek çıktım. Malikâneye vardığımda şoförün beni en yakın striptiz kulübü olan Tits & Tassels'a götürmesine karar veriyorum. Sahte kimlikle gençliğimden beri oraya gitmemiştim. Belki daha fazla içki ve biraz çıplak et aklımı hayatım olan çorak topraklardan uzaklaştırır.

Bölüm FIVE

CINDER

I Tencerenin altını fırçalayın, durulayın ve kuruması için tezgaha koyun.
"Onu orada bırakmayacaksınız, değil mi?" diyor üvey annem üvey kardeşlerimle oturduğu masadan.

Yemekleri ben pişiriyorum ama tüm mutfağı temizleyene kadar tadını çıkaramıyorum. Sonra yemeğimi çatı katındaki odama çıkarıp soğuk olarak yememe izin veriliyor.

"Tabii ki hayır. Kurutup kaldırmadan önce tezgahın geri kalanını sileceğim."

Nero geçen hafta Maude'dan ayrıldığından beri malikanemizdeki ruh hali bozuk. Louise mutlu değildi ve bu en hafif deyiimiyle. Maude'un iyi bir şeyi nasıl berbat ettiğı ve yemek biletlerini nasıl mahvettiğı hakkında atıp tuttu. Kızının aslında başka bir adama aşık olması umurunda değildi çünkü kendi deyiimiyle, o adam kızına layık değildi.

Geçtiğimiz hafta boyunca herkesin kötü ruh halinin yükünü ben çektim. Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değil, gerçi bu yeni bir kavram değil, ama her şey

onları her zamankinden daha fazla sinirlendiriyor. Sinirli hallerini geçiştirmeye çalışıyorum ama bu beni yoruyor.

"amaşır sepetimde çamaşır var," diyor Maude. "Yarın işe giderken yeşil elbisemi giymek istiyorum. Sabaha kadar temiz ve hazır olmasını sağla."

Bezi yere bıraktım ve onlara döndüm. "Kısa süre içinde işe gitmem gerekiyor."

"Benimkinin de bittiğinden emin ol," diye ekliyor Dru sanki hiçbiri beni duymuyormuş gibi. "Zamanım olmayacak."

Louise gözlerini deviriyor. "O iğrenç yere gidip soyunmak için bu kadar mı sabırsızlanıyorsun?" Gözlerini bana dikti.

"Srtk," diye öksürüyor Maude yumruğunun içine.

On sekizinci yaş günümde Louise, malikânenin masraflarını karşılayabilmem için dışarı çıkıp bir iş bulmamı istedi.

Babam bir ton sağlık faturası ve zaman aşımına uğramış hayat sigortasıyla öldüğünde, Louise yıllardır malikanede çalışan tüm çalışanların içine son vermek zorunda kalmıştı. Çalışmaya başladığımda, striptiz kulübünde çalışmaya ve kazandığımın çoğunu aile evimde kalmama izin vermesinin karşılığı olarak ona geri vermeye zorlandım.

Louise bu işin aşağılayıcı ve utanç verici olmasını istiyordu ama ben orada kendimde bir şeyler buldum. Dans etmekten ve gösteri yapmaktan ne kadar hoşlandığımı unutmuşum. Babam ölene kadar dans dersleri almış ve yarışmalara katılmıştım. Ama onun ölümüyle, tüm bunlar aniden sona erdi.

İlişi kurmak için evden dışarı çıkmama izin verilmesi ilk olumlu şeydi. Ama kokteyl garsonluğundan dansılığa terfi ettiğimde ve sahnede dans edebildiğimde, erkeklerin nasıl tepki verdiğini gördüğümde... karanlıkta küçük bir sevinç kıvılcımı yandı. Louise ve kızlarının çamurda koşturduğu özgüvenim içimde filizlendi. Yıllarca z değerimi yerle bir ettikten sonra buna ihtiyaım vardı.

T&T'de çalışmakla ilgili yorum yaptıklarında utanmış gibi yapıyorum çünkü Louise orada çalışmayı sevdiğimi öğrenirse buna bir son verir.

"Sorun o değil." Başımı eğiyorum. "Geç kalırsam beni kovabilirler. Ama sen sabah uyanana kadar her şey bitmiş olacak."

Havluyu alıp tencereyi çabucak kuruluyorum ve dolaba kaldırıyorum. Sonra çamaşırlarını almak için yukarı koşuyorum ve çıkmadan önce makineye atıyorum. Kurutma makinesine atmam ve gece yarısı döndüğümde katlamak için ayakta kalmam gerekecek.

Makineye girdikten sonra, tüm yıpranmış ve eskimiş mobilyalarım ve perdelerimle birlikte çatı katındaki yatak odama ıkıyorum. Her bir parça, arazinin başka bir yerinde olamayacak kadar eski ya da çirkin sayılır. Ama bu evde bana ait olan tek yer orası.

İş kıyafetlerimin çoğunu oluşturan kumaş parçalarını karıştırıyorum ve parlak mavi bir sapan tanga kıyafetinde karar kılıp hızla üzerime geçiriyorum. Normalde orada üstümü değiştirirdim ama geç kaldığım için orada hazırlanmak için çok az zamanım olacak. Sonra üzerime bir tişört ve jean şort geçiriyorum ve saçlarımı hızla tarıyorum.

Neyse ki sahne makyajı yorgunluğumu örtecek. Evin içinde koştururken, n kapıdan çıkıp mavi Toyota'ma atlamadan önce veda etme zahmetine bile girmiyorum. Yolda ilerlerken motorum tekliyor.

T&T'ye rekor bir sürede varıyorum ve fedai Aiyden arka kapıyı benim için açıyor. Tüm dansçılara karşı çok tatlı bir adam ve bizi vücutlarımız üzerinde hakları varmış gibi davranan adi heriflerden koruyor.

"Teşekkürler, Aiyden."

Siyahlar giymiş iri yarı adam gülümsüyor. "Acele etsen iyi olur."

"Cin, neredeyse geç kalıyorsun!" Trina başka bir dansçının file kıyafetini yırtmadan yukarı çekmesine yardım ettiği yerden bağırıyor.

"zr dilerim. Hazır olacağım."

Trina yıllarca dans etti ve son zamanlarda yaşlandı. şimdi evimizin annesi gibi. Dansıları hizada tutmak ve işlerin yolunda gitmesini sağlamak için para alıyor.

evin arka tarafında sorunsuz çalışır.

Tişıörtümü ve şortumu çıkarıp çantamdan topuklu ayakkabılarımı alıyorum. Başka bir dansçı olan Lisa sahneden iniyor ve ben de onun yanına gidiyorum.

"Bu gece dışarısı nasıl?"

Kaşlarını çatıyor. "İstediğimiz kadar meşgul değiliz."

Boktan bir gece daha mı? Bu oldukça düzenli bir olay oldu, bu yüzden Black Magic Bar'da ikinci bir barmenlik işi aldım. Striptiz kulübünden eve getirdiklerim Louise için yeterli değildi. İnternet pornosu ve berbat ekonomi, canlı dansçıları görmeye gelenlerin sayısını azalttı.

"Dün gece gitmeden önce seni yakalayamadım." Ona bir tomar banknot uzattım.

Lisa kısa süre önce tacizci erkek arkadaşını terk etmiş, yanında iki küçük çocuğu varmış ve bir sonraki ilçede boktan bir motel odasında saklanıyormuş. Diğer kızlardan birine sadece bir hafta daha yetecek kadar parası olduğunu ve gidecek yeri olmadığını söylerken kulak misafiri oldum.

"Cin, bunu senden alamam." Parayı bana doğru itiyor ama ben başımı sallıyorum ve ellerimi kaldırıyorum.

"Evet, kalabilirsin. Birkaç gece daha kalmanıza yardımcı olacaktır."

Gözleri parlıyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. Kostümünün pulları tenime batıyor. "Çok teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım."

"Önemli değil. O pisliğe geri dönmeni istemiyorum."

Bana sulu bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Yapacağım. Makyajımı yapmam lazım, yoksa Trina kıcıma tekme basacak." Göz kırpiyorum, o da gülüyor.

İstasyonumun önüne çöküyorum ve hızlıca sahne makyajımı yapıyorum - koyu takma kirpikli ağır gümüşü göz farı ve sert siyah kedi gözü eyeliner, ağır bir dudak ve sahnedeki ışıkları yansıtmak için bol miktarda fosforlu pembe allık. Saçlarımda tekrar bir fırça gezdirdim, keşke birkaç tane

Bu hafta kestirmek için fazladan para ödedim ama Lisa ve çocuklarının güvende kalması için para ödememeye değer.

Fırçamı yere bıraktığımda Trina seslendi, "Cin, sıra sende!"

Eşyalarımı dolabıma atıyorum ve soyunma odasından geçip diğer kızların yanından geçerek yan sahneye doğru koşuyorum, intro'mu duymayı bekliyorum. Sahnede bir şarkıda dans edeceğim, sonra ikinci şarkı için odada çalışacağım, ardından son şarkı için sahneye döneceğim. Bundan sonra, soğuyacağım, sonra VIP alanında kucak dansı veya özel şovlar için pistte çalışmaya gideceğim. Birkaç saat sonra tekrar sahnede olacağım. Önümdeki geceyi düşündükçe kemiklerim ağrıyor.

"Where Have You Been "in yavaşlatılmış, yankılı bir versiyonu çalıyor ve spiker intro'mu başlatıyor. Sahnenin arkasında bekliyorum, sinirlerimi dağıtmak için kollarımı sallıyorum.

"Bayanlar ve baylar, duygusallığın vücut bulmuş hali, büyüleyici büyücü, biricik Cin'i sahnede ağırlarken kendinizi eşi benzeri olmayan kışkırtıcı bir deneyime hazırlayın!"

Sahneye çıkan birkaç merdiveni koşarak çıktım. Kalabalık alkışlıyor ve tezahürat yapıyor ama eskisi kadar yüksek değil. Sadece alkış miktarından bile salonda kaç kişi olduğunu anlayabilecek kadar uzun süredir burada dans ediyorum. Louise'i tatmin edecek kadar bahşiş kazanmak ve bana yetecek kadar para bırakmak için yine zor bir gece olacak.

Podyumda yürürken kalçalarımın dönüşünü vurguluyorum ve ön sırada oturan erkeklerle göz teması kuruyorum. Bu gece parayı ödeyecek olanlar onlar olacak.

Bir elimle direği tutuyorum ve dönerek bacaklarımı açıp erkekleri kızdırıyorum. Ayak bileklerime dokunmak için eğildiğimde direk kıç yanaklarımın arasında duruyor, böylece aletlerinin aynı noktada durduğunu hayal ediyorlar.

Nakaratta baslar devreye girdiğinde, iki elimle direği kavriyorum ve müzikle birlikte kalçalarımı döndürüyorum, en çok kimin ilgilendiğine karar vermek için erkeklerin yüzlerine gülümsüyorum, böylece setimi bitirip piste çıktığımda onlara özel ilgi gösterebilirim.

Direğe doğru uzanıyorum ve bacaklarımı açarak para sallayan adama doğru sürünüyorum. Gözlerindeki şehvet içimde bir güven dalgası yaratıyor, arkamdaki erkeklerin bu tangayla kıcımı incelediklerini bilmek de öyle. Sahnenin kenarına ulaştığımda doğrulup göğsümü ona doğru eğiyorum ki parayı kıyafetimin iplerinden biriyle benim arasına yerleştirebilsin. Dudaklarını yalıyor ve ben de sahnede sürünerek bir sonraki adama geçiyorum.

Vücudumda bir karıncalanma hissi, birinin beni izlediği duygusu dolaşıyor. Boğucu bir ifadeyle saçlarımı omzumun üzerinden atıp arkama bakıyorum. Arka köşedeki kabinde bir adam oturuyor ama gölgeler içinde olduğu için yüzünü göremiyorum. Tekrar sahnenin etrafındaki adamlara dönüyorum ama onun beni diğer adamlardan para toplarken izlediğini hissetmeden duramıyorum.

"Drive You Insane" çalıyor ve ben sahneden inip kalabalığın arasına karışıyorum, erkeklerin kucaklarına sürünüyorum, onlarla dalga geçiyorum, eğilip mavi kumaşın zar zor örttüğü göğüs dekolterilerini onlara sunuyorum. Erkeklerin çoğu müdavim ve dokunma konusunda zaten uyarılmışlar. Dokunmaya izin verilen tek yer, oynamak için para ödediğiniz VIP alanı.

Dikkatim arka köşedeki adama kayıyor, onu seçmeye çalışıyorum. Onu göremesem de beni izlediğini *hissedebiliyorum* ve nedense bu beni tahrik ediyor.

Odanın neredeyse tamamını dolaştığımda, şarkı Beyoncé'nin "Naughty Girl" şarkısına dönüşüyor ve üzerimdeki minimal kıyafetleri çıkarmak için sahneye çıkıyorum.

Eskiden ilk şarkının ilk dakikasında üstümü çıkarırdım, ama Trina bana her şeyin onların bunu istemesini sağlamak ve hemen vermemekle ilgili olduğunu öğretti. Terli avuçlarından dolarları çekip alan ve gerçek parayı kazandığınız VIP odasına davet edilmenizi sağlayan şey budur.

Direğin etrafında pirinçten bir maymun gibi dönüyorum ve sarı saçlarım yerde uçuşuyor. Sonra ayağa kalkmadan önce birkaç hareket daha yapıyorum ve ipleri çekip yukarı kaldırarak göğüslerimin üzerindeki kumaşı çıkarmayı ima ediyorum. Erkekler beni alkışlayarak teşvik ediyor ve birkaç kez daha alay ettikten sonra kayışları yavaşça aşağı çekerek kendimi gösteriyorum. Onlar da alkışlıyor,

Sahneye biraz para attılar, ben de sürünerek parayı aldım ve tangamın içine soktum.

En azından evin önünde altımızı çıkarmamıza izin verilmiyor.

Şarkı bittiğinde paramın geri kalanını alıp sahneden iniyorum. Merdivenlerden inmeden önce köşedeki gizemli adamın kim olduğunu merak ederek son bir kez bakıyorum.

Bölüm

ALTI

NERO

I Sonunda yatakta sızıyorum, ama uyandığımda T&T'ye gitme fikri hala aklımda, bu yüzden henüz ayık olmadığımı bile bile beni götürmesi için Damien'ı işe alıyorum.

Beni T&T'nin girişinde bırakıyor ve o uzaklaşmadan önce başımı arabaya yaslıyorum. "Sadece park et. İşim bitince seni bulurum."

"Evet, efendim." Başını salladı.

Umarım Damien'ın bu akşam için bir planı yoktur, gerçi muhtemelen vardır. Özel bir durum olmadığı sürece artık hiçbirimiz geceleri bizi götürmesi için onu kullanmıyoruz. Ama araba kullanacak durumda değilim.

Görevliye yüz dolarlık bir banknot uzatıyorum ve biri beni tanır diye herkesten uzakta oturmayı tercih ederek arkadaki kabini gösteriyorum. Ağabeylerim basında daha fazla ilgi görüyor ama nişanlandığım kamuoyuna yansıdığından beri dedikodu paçavralarında her zamankinden daha fazla yer alıyorum. Nişanlımın yalancı bir sürtük olduğunu ve düğün olmadığını öğrendiklerinde neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Kabine kayıyorum ve gümüş rengi üçgen bikini üstü ve siyah ganimet şortu giymiş garson kız yanıma geliyor. Küçük bir göğüsleri var, bu benim için pek bir şey ifade etmiyor ama sevimli. İçkimi getirdikten sonra, DJ bir sonraki dansçıyı anons etmek için hazırlanırken dikkatimi sahneye veriyorum.

"Bayanlar ve baylar, duygusallığın vücut bulmuş hali, büyüleyici büyücü, biricik Cin'i sahnede ağırlarken kendinizi eşi benzeri olmayan kışkırtıcı bir deneyime hazırlayın!"

Dansçı dışarı çıkıyor ve içkim dudaklarımın ucuna geliyor ama hemen masaya geri koyuyorum çünkü bu kadın tüm dikkatimi hak ediyor. Uzun sarı saçları sahneye doğru ilerlerken sallanıyor, gözlerinde boğucu ve kendinden emin bir bakışla salınıyor, sanki performans sergilemekten zevk alıyormuş gibi.

Hatırladığım kadarıyla, dansçılar hareketleri yapıyormuş gibi görünürler ya da gözleri, muhtemelen geceyi atlatmak için önceden uğraştıklarını gösteren işaretlerle camsıdır. Ama bu kadın öyle değildi.

Tüm kadınları takdir ediyorum, ama herkesin tercihleri var. Ve bu kadın sanki fantezilerimden fırlamış gibi. Şehvetli. Büyük doğal göğüsleri var ve avuçlarım onların ağırlığını hissetmek için kaşınıyor. Beli içeri doğru kıvrılıyor, sonra düzgün kalçaları dışarı doğru kıvrılıyor.

Giydiği küçük mavi numara hayal gücüne fazla bir şey bırakmıyor ama yine de yeterli değil. Kıyafetlerinin geri kalanını çıkardığını görmek için sabırsızlanıyorum.

Sahnede sürünürken dolgun poposunu iyice görebiliyorum ve bugün içtiğim viski yüzünden sikim kalkmış olması gerekirken, onu tam da bu pozisyonda önümde domalmış hayal ettiğimde sikim seğiriyor.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi omzunun üzerinden masama bakıyor.

Performansına devam ediyor ve şarkı değiştiğinde sahneden inerek kalabalığın arasına karışıyor. Onlara yaklaştıkça erkeklerin ağzı sulanıyor ve içlerinden birinin ya da birkaçının onu bir noktada VIP odasına davet edeceğinden hiç şüphem yok.

Kahretsin, keşke bunun düşüşünü
izleyebilseydim. Elimi aşağı kaydurdım
ve kendimi ayarladım.

Üçüncü şarkı geliyor ve sahneye dönüyor, bize ne kadar esnek olduğunu göstermek için direği kullanıyor ve ön sıradaki erkeklerden daha fazla para topluyor. Şarkı çok erken bitiyor ve o gidiyor.

Bir sonraki dansçıyı izliyorum ama ilgim çabucak kayboluyor. Kafamda Cin ping-pong'un görüntüleri. İçkimi geri atıyorum, sonra cüzdanımdan para çıkarıp masaya bırakıyorum ve kalkıp çıkışa doğru ilerliyorum.

Arabanın arkasına bindiğimde Damien dikiz aynasından bana bakıyor. "Çok hızlıydı."

"İhtiyacım olanı gördüm."

Arabayı çalıştırıyor. "Malikaneye geri mi dönüyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, bir süre burada kalacağız."

Damarlarımda bir zamanlar çok tanıdık olan o adrenalin vızıltısı geri dönüyor. Muhtemelen iyiye işaret değil ama umurumda da değil. Geçen haftadan beri ilk kez, Maude'un beni nasıl alt ettiğini düşünüp üzülmiyorum.

Hayır, şimdi kafamı takacağım yeni bir şey ya da biri var. Çok ileri gitmediğim sürece sorun olmayacak.

HAFTALAR SONRA, arabamı Magnolia Bend'e doğru yavaşça sürüyorum ama Black Magic Bar'ı geçtikten sonra frene basıyorum. Cin'in kullandığı Toyota'nın aynısı barın yan tarafına park edilmişti. Hangi arabayı kullandığını bilmemeliyim ama onu ilk gördüğüm gecedan beri T&T'nin müdavimi oldum. Farkında olduğundan değil. Arka kabinde oturuyorum ve sadece performansını izleyecek kadar uzun süre kalıyorum, sonra park yerinde sabırla ayrılmasını bekliyorum.

Onu evine kadar takip etmediğimi ya da internette araştırmadığımı bir gurur vesilesi olarak görüyorum. Bu, her zaman sahip olmadığım sınırlara sahip olduğum anlamına geliyor.

Arabamı geri geri sürdükten sonra yan taraftaki otoparka park ediyorum ve barın ön verandasına çıkıp pencerelerden birinin yanında duruyorum ve içeriye göz atıyorum. Cin barın arkasında, barın yanında oturan bir adamla sohbet ediyor. Burada da mı barmenlik yapıyor?

O zaman striptizci işi ona yetmiyor.

Şaşırmış bir şekilde arabama geri dönüyorum ve park yerinden yavaşça çıkarak caddenin ilerisinde, barın önünü görebileceğim bir park yeri buluyorum.

Aradan biraz zaman geçiyor ve Anabelle ile Rapsody'yi Scuttlebutt Salonundan çıkarken görüyorum. Rapsody'yi tanımam bir dakikamı alıyor çünkü uzun saçlarının tamamını kestirmiş. Beni fark etmiyorlar ve Black Magic Bar'a girmeden önce kaldırımından aşağı iniyorlar.

Bir süre sonra Kol'un arabası ana caddede ilerliyor. Beni fark etmemesini umarak koltuğumda eğildim. Fark etmemiş olmalı çünkü baktığımda barın kapısını açmış içeri giriyordu.

Bir şeyler olmuş olmalı çünkü Anabelle yaklaşık bir dakika sonra yüzünde endişeli bir ifadeyle oradan ayrılır. Bundan kısa bir süre sonra Kol, Rapsody'yi oradan çıkarır.

Bu konuda boka batmış durumda. Hava durumunu kontrol edemediği gibi ona karşı olan duygularını da kontrol edemiyor. Ama Kol kontrol edebileceğini söyleyecektir.

Birkaç saat sonra Cin bardan ayrılıp otoparktan çıkana kadar nöbet tutmaya devam ediyorum. Bu sefer onu takip ediyorum. Ama eve gitmiyor. Onun yerine doğrudan T&T'ye gidiyor.

Ön tarafa park ediyorum ve sonunda Cin'e kendimi tanıtmanın zamanı geldi mi diye merak ediyorum.

Bölüm Yedi

CINDER

W Black Magic Bar'dan çıkıp telefonumu kontrol ettiğimde, Louise ve üvey kardeşlerimden evde yapılmasını istedikleri işlerin listesini içeren bir mesaj telaşıyla karşılaşıyorum. Lanetimi geri alıyorum. Yeterince kazanmadığımı söyleyenler onlardı ve bu yüzden

ikinci bir iş almak için. Tam olarak ne zaman onların aşçısı ve kahyası olmak için zamanım olacağını düşündüler?

Yorgunluk sanki yirmili yaşlarımda değil de seksenli yaşlarımdaymışım gibi kemiklerimde ağırlaşıyor. Bugünlerde yaptığım programın bedeli ağır oluyor.

"Hey, kızım. Bu gece bunu yapmaya hazır mısın?" Arka kapıdan girdiğimde Trina sordu.

Bir gülümseme yapıştırdım. "Bunu biliyorsun."

Bir şeylerin ters gittiğini hissederek kaşlarını çatıyor ve yanıma gelmeye hazırlanan diğer kızları iterek geçiyor. "Sorun nedir, tatlım?" Onun parlak

Pembe ruj dudaklarından üst dudağının etrafındaki kırıksıklıklara doğru göç ediyor.

"Sadece yorgunum, hepsi bu." Dolabımı açıp çantamı ve cüzdanımı içine yerleştirdikten sonra dönüp ona bakıyorum.

Omzumu sıkıyor. "Canlandırıcıya mı ihtiyacın var? Zehrini seç."

Alkol, uyuşturucu ya da sadece enerji içeceği seçeneklerim var. Pek çok kızın sahneye çıkmak için aklını kaçırmış olması gerektiği iyi saklanan bir sır değil. Yine de bu tür şeylerden her zaman uzak durdum, çünkü kaygan zeminde yeterince kadının düştüğünü gördüm.

"Ben iyiyim. Kendime geleceğim."

Başını sallar. "Pekâlâ, tatlım. En sevdiğin kıyafetlerinden birini giy, makyajını yap, saçlarını kıvr, kendini daha iyi hissedeceksin."

Haksız da değil. Egzotik bir dansçı olarak rolümü tamamladığımda kendime olan güvenim artıyor. Bu gece iki kıyafet getirdim: biri sahne için, diğeri de odada çalıştığım zamanlar için.

Lisa benden birkaç dakika sonra geldi. Geçen haftadan beri programlarımız zıt.

"Lisa, işler nasıl?" Dolabına doğru koşarken soruyorum.

"Güzel, sadece biraz geciktim. Kız kardeşim çocuklarıma bakmaya geç geldi. Eğer performansına hazır olmazsam Trina beni öldürecek."

Dolabıma doğru ilerliyorum ve çantamdan onun için ayırdığım parayı çıkarıyorum. "Zamanın var. Sadece acele et. Unutmadan, bu senin için."

Elimdeki paraya bakıyor. "Senden para almaya devam edemem, Cin."

"Lütfen sadece al. Yardım etmek istiyorum."

Kaşları çatılıyor ve hayır demek ister gibi görünüyor ama ikimiz de hayır demeyeceğini biliyoruz. Paraya ihtiyacı var.

"Teşekkür ederim." Parayı benden aldı ve dolabına yerleştirdi. "Yemin ederim bir gün sana geri ödeyeceğim."

Başımı salladım. "Senden bunu istemiyorum. Sadece sana ve çocuklarına yardım etmek istiyorum. Gerçekten."

Bana sarılıyor, sıkıca sıkıyor. "Teşekkür ederim."

Bu küçük sevgi gösterisi gözlerimin parlamasına ve boğazımın düğümlenmesine neden oluyor çünkü buna hiç alışık değilim. "Bir şey değil."

Hazırlanmak için aynalardan birinin önüne oturuyorum. Saçlarımı kıvrıp yüksek bir at kuyruğu yaptıktan sonra makyajımı yapıyorum, ardından beyaz tangamı ve yapay elmaslı şeffaf askımı giyiyorum. Topuklu ayakkabılarımı giyiyorum ve sahne sıramın gelmesini bekliyorum.

Trina sahnenin kenarından izliyor. "Adamın burada." Sırıttıyor.

Kimden bahsettiğini bilsem de aksini iddia ediyorum. "Benim bir erkeğim yok, Trina."

Gözlerini deviriyor. "O adam her gece sahneye çıktığında aynı koltukta oturuyor ve hemen ardından gidiyor. O sadece senin için burada, bu da onu senin erkeğin yapıyor."

Yanıldığı konusunda ısrar etmek istiyorum ama DJ benim tanıtımım la başlıyor.

"Bayanlar ve baylar, kalçalarının her sallanışında ve göğüslerinin her zıplayışında büyülenmeye hazır olun. Sırada, heyecan verici Cin var!"

Birkaç merdiveni çıkıp sahneye çıktığımda kalabalık ıslık çalıyor. Bu gece biraz daha enerjik bir set yapıyorum, bu yüzden Motley Crue'dan "Kickstart my Heart" çalıyor ve direğin üzerinde daha aerobik bir rutinle başlıyorum.

Arka kabine bir bakışım, "adamımın" gerçekten de gölgeler içinde gizlendiğini söylüyor. Direktten inip öndeki ve ortadaki adamlara dikkatimi verdiğimde ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Warrant'tan "Cherry Pie" başladığında, yere geçiyorum, istekli olan ve elinde para olan herkese kendimi sürtüyorum. Kıcıma bastırılan birden fazla ereksiyonla karşılaşıyorum, ama benim için hiçbir şey yapmıyorlar. Yine de onlardan daha fazla para koparmak için oyuna devam ediyorum. *Bu* sırada gözlerinin üzerimde olduğunun fazlasıyla farkındayım.

Sonunda, Def Leppard'ın "Pour Some Sugar on Me" şarkısı başladığında, sahneye çıkıp rutinimi yavaşlatıyorum ve üstümü yavaşça açarak erkekleri kızdırıyorum. Performansım iyi gidiyor ve sahneden bir yığın parayla ayrılıyorum. Yine de ihtiyacım olan şey için yeterli değil, bu da birkaç kucak dansı almak ya da VIP odasına birini geri sokmak için çok çalışmam gerekeceği anlamına geliyor.

Merdivenlerden inerken yanından geçtiğim Trina, "İyi gösteriydi," diyor.

Rutinini yapmak için bekleyen Lisa'ya gülümsüyorum ve biraz su ve vücudumdaki teri kurulamak için bir havlu aramaya koyuluyorum.

On dakika sonra ikinci kıyafetimi giymiştim; altında siyah bir tanga olan çok kısa eteğe uyan ekose bir kravatla tamamlanmış bir kız öğrenci kostümü. Trina geniş bir gülümsemeyle yaklaştığında siyah çorapları tam uyluğumun ortasına kadar çekmiştim.

"Bir numaralı VIP odasında bulunmanız rica olunur." Gözleri heyecanla parlıyor.

Başım geriye doğru sallanıyor. "Gerçekten mi? Müdavimlerden biri mi?"

Sahne arkasından ayrılmadan önce VIP odası bulmak alışılmadık bir durum.

Omuz silkiyor. "Emin değilim. Eric geldi ve bana söyledi. Orada bekleyeceğini söyledi."

Eric, VIP odalarında çalışan fedailerden biri ve herhangi bir sorun çıkması ihtimaline karşı koridorda bekliyor. Müşteriler, bir dansçının kendilerine odada eşlik etmesi için onunla anlaşma yapmak zorundadır.

"Hallediyorum." Saçımı ve makyajımı son bir kez daha kontrol ettikten sonra soyunma kabininden çıkmadan önce kravatın altına giydiğim minik siyah spor sütyeniyle göğüslerimi yukarı kaldırıyorum.

"Unutma," diyor Trina ben geçmeden önce. "Aletleri sert olduğunda, beyinleri yumuşak olur. Git o parayı al, tatlım."

Gülüyorum ve dışarı çıkıyorum. Ön tarafa geçtiğimde gözlerim kulübün ışıklarına alışmak zorunda kalıyor çünkü burası loş ve her yer neon tabelalarla dolu.

Arkadaki kabine hızlıca bir göz attığımda gizemli adamın gittiğini görüyorum. Hayal kırıklığımı bastırıyorum. Belki bir gün buralarda olur ve ben de kim olduğunu görürüm.

"Bir numaralı oda mı?" Eric'e yanından geçerken soruyorum. Başını sallıyor. "Sanırım onu çok fazla dolandırabilirsin."

Duruyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Bunu sana söyleten ne?" "Göreceksin." Sırıttıyor ve göz kırptıyor.

Merakla kapı kolunu çevirip kapıyı iterek açıyorum ve aniden duruyorum. Bu gizemli adam. O olduğunu tam olarak nasıl bildiğimden emin değilim ama biliyorum. Daha da kötüsü, gizemli adamın üvey kız kardeşimin eski nişanlısı Nero olduğu ortaya çıktı.

Her gece buraya gelip beni izlemesi ilginç. Paylaştığımız dansın anıları, elinin sırtımdaki hissi. Tanrım, gülümsemesi. Maude'un hiç hak etmediği o muhteşem, tatlı gülümsemesi. Ve şimdi o burada.

Temiz traşlı yüzüne, dolgun dudaklarına ve düz burnuna bakarken buz mavisi gözleri beni delip geçiyor. Bu adam, mükemmel bir şekilde karıştırılmış kahverengi saçları, pahalı elbise pantolonu ve düğmeli gömleğiyle doğrudan bir podyumdan çıkmış olabilir. Kesinlikle tasarımcı. Nero Voss'un bir milyarder olduğunu bilmesem bile bunu bilirdim.

Eric'in neden böyle bir yorum yaptığı açık. Nero buraya gelen erkeklerin çoğunun giydiği kot pantolon ve tişörtü giymiyor ya da taşralı bir çocuğun enerjisini yaymıyor. Hayır, onun varlığı dikkatinizi çekiyor ve bana bakışı, onun dikkatli bakışları altında kendimden geçmek istememe neden oluyor. Bu bana onu baloda ilk gördüğüm geceyi hatırlatıyor.

Beni balodan hatırlayabilir ama Maude'un üvey kız kardeşi olduğumu hatırlamayacağına eminim. Ne zaman malikaneye gelse tavan arasında saklanmak zorunda kalırdım. Maude'u tanıyorsam, muhtemelen varlığımdan hiç bahsetmemiştir bile.

"Merhaba." Döndüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

Keskin bir nefes alıp veriyor ve tekrar yüzümü ona döndüğümde kıcıımı incelediği belli oluyor. Ya da bu kısa etekle ne görebildiğine.

Sol elimle neon ışığını yakan düğmeye basıyorum ve oda kırmızıya bürünüyor. Sonra hızla yanına gidip oturuyorum.

"Ben Cin'im," diyorum ama beni defalarca dans ederken izlediği için bunu zaten bildiğinden oldukça eminim.

Başını sallıyor. "Nero."

Flört edercesine gülümsüyorum. "Memnun oldum, Nero." Gülümsememe karşılık veriyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Maude bu adamı nasıl elde etti? O birinci sınıf bir kaltak ve korkunç bir insan. Ama aynı zamanda bir bukalemun, bu yüzden onu kandırdığına eminim - en azından bir süreliğine.

Tüm özgürlüğe, tüm övgülere ve tüm sevgiye sahip olmasına rağmen Maude'u hayatımda bir an bile kıskanmadım. Onun nasıl bir insan olduğunu her zaman biliyordum ve asla onun gibi olmak istemediğim için, içinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında bile kendimi şanslı sayıyordum. Ama bu adama bakınca ve onun kendisini sevmesini, onunla yatmasını sağlayabildiğini bilince... midem asitle çürüyor.

"Bu gece ne istersin?"

"Kucak dansına ne dersin?" Bir parmağını omzumdan dirseğime doğru sürüklüyor. Basit bir hareket, hatta biraz masumca, ama orada yoğunlaşan elektrik akımı yüzünden kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

Eğiliyorum ve bakışları çoğu erkek gibi göğüs dekolteme kayıyor. "*Sadece* kucak dansı mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Oradan başlayalım."

"Yeterince adil. Bir şarkı sana yüz dolara mal olacak." Genelde buradaki adamlardan alabileceğimden daha fazla ama Nero bunu karşılayabilir.

"Bir saatlik zamanınız için size iki bin dolar vereceğim, ne dersiniz?"

Beni şaşırtmış gibi davranmamaya çalışıyorum ama dudaklarının bir köşesinin yukarı kalkmasına bakarak başarılı olduğumdan emin değilim.

"Başlasak iyi olacak gibi görünüyor." Koltuktan kalktım ve müziğin sesini açmak için duvara doğru yürüdüm.

VIP odalarındaki müzik ana kulüpte çalanlardan farklıdır. Tekrar tekrar çalan boğucu bir müzik rotasyonu var.

Ona doğru ilerlerken kalça hareketlerimi abartıyorum ve müziğin ritmine uyarak yürüyüp önünde duruyorum. Rahatlamış, kollarını kanepenin arkasına yaymış. Kollarındaki kaslar gömleğinin kumaşını geriyor. Mavi gözleri yoğun bir şekilde beni izliyor ve arkamı dönüp ona sırtımı veriyorum.

Bu adamda beni sarsan ve bu odanın dışındaki tüm sorunlarımı unutturan bir şey var.

Öne doğru eğiliyorum, ayak bileklerimi tutuyorum ve kıçımı iki yana sallayarak bacaklarımın arasından ona bakıyorum. Alt dudağını yalıyor ve göz kapakları şehvetle ağırlaşıyor. İlgisini kaybetmek istemediğim için tekrar yukarı kayıyorum ve kendimi onun kucağına bırakıyorum.

Ağırlığım onun sert sikinin üzerine yerleştiğinde bir inilti kaçıyor benden. Onun *kocaman* sert sikine. Bu hissi sevdiğimi biliyor olmalı ki kalçalarını kaldırıp kıçıma bastırıyor. Vücudu boyunca kayıyorum, kalçalarımı müziğin ritmine göre döndürüyorum ve sonunda küçük siyah spor sütyenini başımın üzerinden yukarı kaydırıyorum.

"Kravatı takma."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor ve meme uçlarım geriliyor. Kumaşı bir kenara atıp göğsünü sırtıma bastırarak şekilde arkama yaslanıyorum ve ona sürtünüyorum. Kendimi kızıışmış bir kedi gibi hissediyorum, sanki bunu onun değil de kendi zevkim için yapıyormuşum gibi. Kıçıma bastıran ısrarlı ereksiyon olmasaydı, bu danstan zevk alan tek kişinin ben olup olmadığımı merak edebilirdim çünkü bir kez bile elleri bana dokunmaya cesaret etmedi. Onun da dokunmaya çalışmasını istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Öne doğru eğilip ellerimi sert kalçalarına koyuyorum, kucağına sürtünüyorum ve at kuyruğumu bir o yana bir bu yana sallıyorum.

Kendimle alay etmekten yoruldum, sonunda ayağa kalktım, arkamı döndüm ve onun kucağına oturdum.

Büyük hata. Şimdi bana nasıl baktığını görüyorum, sanki beni yutmasına bir dakika kalmış gibi. Daha da ıslanıyorum. Kalçalarımı onun üzerinde döndürüyorum, sonra dizlerimin üzerinde biraz yükseliyorum, böylece göğüslerim yüzüne bakıyor, meme uçlarım kabarıyor ve ilgi için yalvarıyor. Dokunması, yalaması, oynaması için can atıyorlar.

Çaresiz bir kedi gibi davranarak dudaklarının üzerinde hafifçe ileri geri hareket ettiriyorum.

Tanrım, ağzını açıp dudaklarını meme ucuma dolaması için her şeyi yaparım. O kadar sertler ki neredeyse acı veriyor.

Ama yapmıyor. Bunun yerine, kollarını iki yana açarak aynı pozisyonda duruyor ve dikkatle beni izliyor.

Bunu yapması için ona yalvarmak istiyorum. Bir şey yap, herhangi bir şey. Dokun bana, okşa beni, becer beni. *Bir şeyler yap.*

Bakire değilim, melek de değilim, orası kesin. Daha önce VIP odalarında erkeklerle oynadım ama bunun için para alma sınırını aşmadım. Erkekler onlar için dans etmem için para ödeyebilir ve ben de çıplak göğüslerimi yüzlerine vurabilirim, ancak cinsel iyilik için asla para kabul etmedim, yine de bunu yapan kızları yargılamıyorum. Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapıyoruz.

Bir erkekle sadece onu çekici bulduğum ve onunla takılmak istediğim için fiziksel olarak yakınlaşıyorum. Sevgiyi yanlış yerlerde aradığımı farkındayım-örneğin, bu erkeklerin hiçbiri beni orgazm etme zahmetine bile girmedir. Onlar buradayken her şey onların zevkiyle ilgili. Ama bir anlığına sevgi dolu bir ilişki içindeymişim, biri beni arzuluyormuş ve bana ihtiyacı varmış gibi davranabilirim, sonrasında ne kadar boş hissedecek olsam da.

Ayağa kalkıp tekrar dönüyorum, kıkırmı dışarı çıkarıyorum ve kendimi onun kucağına bırakıyorum.

Ona yaslandığımda, başını boynumun kıvrımına sokuyor ve "Bacaklarını benimkilerin dışına bağla" diye fısıldıyor.

Sesi kulağımda sert bir gümbürtü gibi. Yatak odası sesi olduğunu tahmin ettiğim bir ses. Bir dizi müstehcen kelime söylemesini istemenize neden olan türden.

Bu şekilde hareket etmek benim için çok daha zor olacak olsa da istediğini yapıyorum.

"Şimdi kendine dokun prenses." İrkiliyorum, hareketsiz kalıyorum ve kulak mememi ısırtıyor. "Hadi şimdi iyi bir prenses ol ve kendine dokun. Seni boşaltacağız."

Bu ifadenin "biz" kısmı beni itaat etmeye itiyor.

Elimi bacaklarımın arasına götürüyorum ve parmaklarımı klitorisimin olduğu G-string'imın üzerinde ortalıyorum, temas kurduğumda bir nefes emiyorum.

Saniyeler sonra, büyük sıcak eli benimkini kaplıyor. Parmaklarımı dairesel hareketlerle hareket ettirirken önce hafif bir baskı uyguluyor. Baskıyı artırdığında geriliyorum, bacaklarım otomatik olarak kapanmaya çalışıyor ama o bacaklarını uzatarak buna izin vermiyor.

Yavaş yavaş baskıyı ve hızı artırıyor. Kalçalarımı ellerimize doğru iterken göğüslerim sallanıyor. Acıya dayanamayıp boştaki elimi yukarı kaldırıyorum ve göğsümü avuçluyorum. Nero kulağıma homurdanıyor ve ben meme ucumu cımbızlarken arkamda göğsündeki gürültüyü hissediyorum.

Sonra kalçaları sanki beni beceriyormuş gibi altımda yukarı doğru itilirken, eli klitorisimi daha hızlı ovmak için benimkini zorluyor. Vücudum gittikçe daha da geriliyor ve bacaklarım onunkilere doğru geriliyor, kapanmak istiyorum ama o buna izin vermiyor. Kalbim bir savaş davulu gibi atarken, vücudum karıncalanıyor ve his daha da güçleniyor, durdurulamaz hale geliyor.

"Geleceğim."

"İşte benim kızım," diyor kulağıma.

Onun sevgilisi olmasam ve asla olamayacak olsam da, bu üç kelime beni uçuruma sürüklüyor. Haykırıyorum, orgazmım beni yıkarken kucağında sarsılıyorum.

Elini benimkinin üzerinde gezdirmeye devam ediyor, hızını ve baskısını yavaşlatıyor, ta ki tamamen durup elini çekene kadar. Elini eski yerine koyması için haykırmak istiyorum ama hâlâ nefesimi tutmaya ve olanları anlamlandırmaya çalışıyorum. Üvey kız kardeşimin eski nişanlısının bana şimdiye kadarki en iyi orgasmı yaşatmasına izin verdim.

İşin kötüsü, bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum. Hayır, olanlarla ilgili her şey tuhaf bir şekilde doğru geliyor ve bu farkındalıkla ne yapacağımı bilmiyorum.

CHAPTER SEKİZ

NERO

I Cin'i belinden kavrayıp yanıma yatırdıktan sonra ayağa kalkıyorum. Cebime uzanıp cüzdanımı çıkarıyorum ve masanın üzerine bir tomar para bırakıyorum, sonra yüzümü buruşturarak kaya gibi sertleşmiş sikimi düzeltiyorum. O kadar çok ihtiyacı var ki Acı verici olduğu için rahatladım.

"Kucak dansı için teşekkürler." Cevap vermesini beklemeden ya da ona bakmadan kapıya doğru ilerledim ve koridorda yürüdüm.

Oradan çıkmam gerekiyordu çünkü az önce olanlar ona olan takıntımı daha da körükleyecekti. Ve bu hiç iyi değil. Zaten çoğu hareketini takip ediyorum. Bunun daha fazla büyümesine izin veremem.

Lisedeyken kardeşlerime bir daha oraya gitmeyeceğime dair söz vermiştim. Yapmam gereken son şey, beni şımartmaları gerektiğini düşünmeleri için onlara bir bahane vermek.

Anıyı kafamdan silkeleyerek kulübün ana kapısını itiyorum ve dışarı çıktığımda temiz havayı içime çekiyorum.

Tanrım, bu kadın olağanüstü. Her yönden mükemmel.

"Kendini topla, dostum." Aracıma doğru ilerledim, içine girdim ve otoparktan çıktım.

Kafamı boşaltmak umuduyla tüm camlar kapalı bir şekilde araba kullanıyorum ama işe yaramıyor. Cin'in görüntüleri önümde yüzüyor, önümdeki yolun üzerine bindirilmiş. Dudaklarımda onun adıyla yumruğuma gelmekten başka hiçbir şeyin beni tatmin etmeyeceğini bilerek Gece Yarısı Malikanesi'ne dönüyorum.

Demir kapıların önünden geçtikten bir dakika sonra telefonum Asher'dan gelen bir mesajla çalıyor. Arabamın ekranındaki düğmeye basarak Bluetooth'un mesajı hoparlörlerden okumasını sağlıyorum.

"Ofisime gel. Hemen."

Gözlerimi deviriyorum, muhtemelen güvenliğe tesise geri döndüğümde kendisine haber vermeleri talimatını verdiğini biliyorum. Bu da ne demek oluyor? Cin'i izlediğim için iş konusunda kaytarıyordum ama Asher bunu bilmiyor. Biliyorsa da muhtemelen düğünü iptal etmemi ve Maude'un başka bir adamla çekilmiş fotoğrafını bahane ediyordur.

Arabamı park edip anahtarları cebime koyuyorum, malikânenin kapısına yaklaşırken nefesimi üflüyorum ve tepedeki gargoyllara hızlıca bir göz atıyorum. Çocukluğumdan beri tüylerimi ürpertirler.

Asher'ın ofisinin bulunduğu batı kanadına doğru ilerliyorum ve vardığımda o ve Sid oradaydı. Asher rahat bir pantolon ve tişört giymiş, belli ki geceyi Anabelle'le geçirmiş, ama Sid hâlâ takım elbise giyiyor, hiç şaşırmadım. Muhtemelen o lanet şeyin içinde uyuyordur.

"Bu ne hakkında?" İkisinin de oturduğu ofisteki oturma alanına doğru ilerliyorum.

"Otursana evlat," diyor Sid.

Bu lakap karşısında öfkelenmemek için çenemi sıkıyorum. Bunu sadece gençliğimizden beri nefret ettiğimi bildiği için kullanıyor. Sanki ikisinden de onlarca yıl daha gençmişim gibi.

Sid'e nereye gideceğini söylemek yerine, yan taraftaki sandalyeye oturuyorum. "İşte, oturuyorum. Kol nerede? Genelde bu pusularda üçü de

senin."

"Bilmiyorum," diyor Asher. "Tahmin etmem gerekirse muhtemelen Rapsody ile meşguldür. Mesajlarıma cevap vermedi."

"Pekala, hadi şu işi bitirelim." Kendime doğru el sallıyorum.

Asher bir iç çeker ve Sid kanepeye yaslanıp bacak bacak üstüne atar ve bir kolunu arka minderlere doğru uzatır.

"Endişe verici bir durum dikkatimi çekti." Asher sanki boşluğu benim doldurmamı bekliyormuş gibi ifadesinin orada asılı kalmasına izin veriyor.

Onunla Sid'in arasına bakıyorum. "Bu kadar gerilim yeter. Sadece söyle." Gözlerimi kısıyorum, ağzından çıkacak her şeyin hoşuma gitmeyeceğini biliyorum.

"Yine birini mi takip ediyorsun?" Sid'in neden ailenin avukatı olduğunu anlamak çok kolay; her zaman çok açık sözlü.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Sorum muhtemelen kırmızı bir bayrak kaldırıyor. "O zaman doğru mu?" Asher bir kaşını kaldırıyor.

"Kimseyi takip etmiyorum." Sandalyeden kalkıyorum.

"Geçen sefer de böyle başlamıştı," diyor Asher ve ayağa kalkıyor. Sid de onu takip eder. "Hayatında trajik bir şey oldu ve sen bununla yüzleşmek yerine kafanı buna taktın-"

"Her şeyin nasıl olduğunu biliyorum, tamam mı? Senin anlatmana ihtiyacım yok."

Sid öne çıktı ve elini omzuma koydu. "Sadece endişeliyiz, hepsi bu. Maude'la olanlardan sonra kafanın fazla dağılmadığından emin olmak istiyoruz."

Elini omzumdan itiyorum. "Bunu senden duymak çok zengin."

Sid koyu renk gözlerini kısıyor ve ben de sakın ve soğukkanlı görüntüsünün altında yatan şeyin bir an için farkına varıyorum.

"Yeter," diye tersliyor Asher. "Eğer birini takip etmiyorsan, buradan çıktığında nereye gidiyorsun?"

"Çıkışımlı imzalamam gerektiğini fark etmemiştim." Kollarımı kavuşturdum.

"Şehir merkezine park etmiş ne yapıyordun? Sen hiç şehir merkezine gitmezsin. Hiçbirimiz gitmeyiz," diyor Sid.

"Bana kürsüde çapraz sorguya çekiyormuşsun gibi davranma, göt herif."

"Soruya cevap ver," diyor.

"Peki, tamam. Bilmek ister misin?" Kollarımı iki yana açıyorum. "T&T'de bir dansçıyı izliyordum. Bu gece ondan kucak dansı aldım ve elimle boşalmasını sağladım. Bu kadar bilgi yeterli mi?"

Asher ve Sid bakışlırlar. "Adı ne?"

Asher sorar.

Omuz silkiyorum. "Ne fark eder ki?" Bana bakmaya devam ediyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Cin."

Asher hızla göz kırpmıyor ve başı geriye doğru

sallanıyor. "Gerçek adı, sahne adı değil,"

diyor Sid.

"Bilmiyorum. Dediğim gibi... Ben. Takip etmiyorum. Takip etmiyorum. Onu."

"Bana onun hakkında derinlemesine araştırma yapmadığını mı söylüyorsun?" Asher bir kaşını kaldırır.

"Yapmadım. Dediğim gibi. Her şey kontrolüm altında."

İkisi de bana şüpheli bir bakış atıyor, ben de arkamı dönüp ofisten çıkıyorum.

"Bu şekilde kalmasını sağla," diye sesleniyor Asher, her zaman son sözü söylemeye ihtiyaç duyar.

Neden kontrol ettiklerini anlasam da ölçsüz bir şekilde sinirlenerek odama geri dönüyorum. Ama nereden biliyorlardı ki? Belli ki biri arabamı şehir merkezine park ederken görmüş. Gelecekte daha tedbirli olmam gerekecek çünkü Cin'le işimin bitmediğine hiç şüphe yok. I

Bu gece yaptığım gibi ona bir daha yaklaşma hatasına düşmeyeceğim ama ona olan hayranlığım azalana ve yoluma devam edebilene kadar uzaktan izlemeye devam edeceğim.

Güney kanadındaki yatak odama ulaştığımda, doğruca en-suite odaya gidip kıyafetlerimi çıkarıyorum, sonra da duşu açıyorum. Su yeterince ısındığında, geniş duşakabine giriyorum ve spreyin altına giriyorum.

Sıcak su vücudumdaki gerginliği azaltmaya yarıyor ama Cin'in görüntülerinin hala beynimde dolaştığı zihnime herhangi bir etki yapmıyor.

Yarı sertleşmiş sikim kalçama dayanıyor ve onu çekiştiriyorum, Cin'in VIP odasına ilk girdiğinde ve onu yakından gördüğümde nefesimi nasıl kestiğini hatırlıyorum. O iri mavi gözler bilinçaltımda bir şeyleri çekiştiriyordu, sanki onları bir yerden tanıyormuşum gibi.

Sesindeki boğucu notayı hatırlıyorum ve daha sert sarsarak kavramamı güçlendiriyorum. Yüzümdeki ağır göğüslerini hatırlayarak, boştaki elimle taşaklarımı sıkıyorum. Başım geriye eğiliyor ve gözlerim kapanıyor. Meme uçlarından birini ısırmayı çok istiyordum. Bir şekilde kendimi durdurdum, teninin bir tadının asla yeterli olmayacağını biliyordum.

Arkasını dönüp sikimi yere indirdiğinde, ergen bir çocuk gibi neredeyse pantolonumun içine boşalacaktım. Omzunun üzerinden sallanan göğüslerine ve kendine dokunuşuna bakarken, elimi onunkinin üzerine bastırmaktan kendimi alamadım. Ama ona kendim dokunmamın imkânı yoktu. Parmaklarımdaki kokusu haftalarca dikkatimi dağıtabilirdi. Ya öyle olacaktı ya da tam bir saplantıya dönüşecekti.

Aletimi daha sert sarsıyorum ve taşaklarımı tekrar sıkıyorum, nasıl koktuğunu, tadının nasıl olduğunu hayal ediyorum. Onun eliymiş ve sahnede performans sergilerken sahip olduğu o kararlı güvenle bana bakıyormuş gibi davranarak sarsmaya devam ediyorum. Omurgamın dibinde karıncalanma başlıyor.

Sonunda, arkasında başka bir adam hayal ediyorum, o beni memnun ederken göğüslerini okşuyor ve yüküm içimden patlıyor, duş zeminine çarpıyor ve bu görüntünün gerçekleşme umutlarıyla birlikte kanalizasyona akıyor.

Bunun beni daha iyi hissettireceğini düşündüysem, yanılmışım. Her nasılsa, eskisinden daha da berbat hissediyorum.

Bölüm Nine

NERO

DÖRT AY SONRA.

I Cin'in bana kucak dansı yapmasından bu yana geçen aylar boyunca ona olan saplantım hiç bitmedi. T&T'yi düzenli olarak ziyaret ediyorum, arkadaki kabinden izliyorum, ama bir şekilde ondan başka bir kucak dansı istememeyi başardım.

ve o kalabalığı çalıştırmak için aşağı indiğinde ben çoktan gitmiş oluyorum.

Hâlâ Black Magic Bar'da çalışmasını izliyorum ama artık sokağa park etmek yerine barın tam karşısındaki köpek kuaförünün üst katındaki yeri kiraladım. Pencere bana barın penceresinden mükemmel bir kuşbakışı görüş sağlıyor. Her şeyi göremesem de, barın uzak ucuna doğru ilerlediğinde onu görebiliyorum. Onun o kısacık bakışları için ne kadar çok yaşadığım üzücü.

Ama bu bir sorun değil. Bundan daha ileri gitmedi. Nerede yaşadığını bilmiyorum. İnternette hayatına girmedim. Gizli kaldım.

Kontrol.

En azından yılbaşı gecesi pencereden dışarı bakarken, Cin'in bardaki vardiyasını bitirmesini beklerken ve sonrasında T&T'ye gidip gitmeyeceğini merak ederken kendime böyle söylüyorum.

Malikanedeki akşam yemeğine geç kalacağım. Anabelle ve Rapsody yeni yıla girmeden önce birlikte yemek yememiz konusunda ısrar ettiler. Ya görevimi bırakmayı seçeceğim ya da ailemi kızdırmamak için direneceğim. Kahkahalarım boş odada yankılanıyor. Aslında bu bir seçim değil.

Cin barın sonunda belirlediğinde koltuğumda öne doğru eğiliyorum. Sırtı bana dönük ve parmaklarının telefonunun ekranında uçtuğunu, o kadar hızlı mesajlaştığını görüyorum ki, birileri tarafından tedirgin edildiğini varsayıyorum. Telefonunu kot pantolonunun arka cebine sokuyor ve tekrar bara döndüğünde yüzünde kederli bir ifade var. Birisi onu kızdırmış.

O kişiyi hayatından çıkarma ihtiyacıyla göğsüm sıkışıyor. Pisliklerle uğraşmak zorunda kalmamalı, bunu onun için yapacağım. Ama onun hayatı hakkında daha fazla şey bilmeme gerek yok. Oraya gidemem bile.

Düşüncelerimin dağılmasını engelliyorum ve saatimi kontrol ediyorum. Aracını kontrol etmek için biraz zamanım var. Belki bazı ipuçları barındırır.

Kendime, kendim için çizdiğim çizgilerin hiçbirini aşmayacağımı söyleyerek boş daireden çıkıyorum ve alt kata inip kaldırıma çıkıyorum. Caddenin karşısına geçip onun eski Toyota'sına gidiyorum.

Arabasının içine daha önce hiç bakmadım, bu yüzden normalde nasıl görüldüğünü bilmiyorum ama bugün arka koltuk karton kutular ve plastik torbalarla dolu. Arabasında mı yaşıyor? Bunu bilmem gerekirdi, değil mi? Kutularda tuvalet malzemeleri, poşetlerde de kıyafetleri var. Arabası hep böyle mi görünür? Bana onun bir istifçi olmadığını söyle.

Omuzlarım geriliyor çünkü Cin hakkında daha fazla araştırma yapmış olsaydım, sorularımın cevaplarını zaten biliyor olurum. Aynı zamanda, o kadar ileri gidersem, ondan asla kaçamayabilirim.

Aracın etrafında bir tur daha atıyorum. Dikkatimi çeken başka bir şey olmayınca caddenin karşısındaki daireye dönüyorum. İhtiyacım olan son şey otoparkta sinsice dolaşırken yakalanmak.

Barı izliyorum ve yaklaşık yarım saat sonra tezgahın altından çantasına uzanıyor. Barda oturan müşterilere el sallayarak veda ediyor ve ön kapıdan çıkıyor. Onu takip edebilmek için apartmandan çıkıp arabama yönelmek üzereydim ki her zamanki rutininden saptı. Hemen verandadan çıkıp yan taraftaki otoparka, arabasına doğru gitmiyor.

Bunun yerine, eski sandalyelerden birine uzanıyor ve ellerini yüzüne kapatarak eğiliyor.

Ağlıyor mu? Midem bulanıyor ve koşup onu kimin üzdüğünü bulma ve bunu onlara ödetme dürtüsü içimde yükseliyor. Ama bunu yaparsam, nereden geldiğimi merak edecek ve yolun karşısında durup bütün gün onu izlediğimi nasıl açıklayacağım?

Başını kaldırıyor ve yanağında bir damla gözyaşı görüyorum.

Ellerim iki yanımda. Burada öylece durup hiçbir şey yapmadan duramam.

Kapıyı kilitleme zahmetine girmeden aceleyle daireden çıktım ve merdivenlerden aşağı indim. Ön kapıdan çıkmak yerine binayı arka taraftan terk ediyorum ve binaların arkasından arabamı park ettiğim ara sokağa doğru koşuyorum. Sonra yavaşça ana caddeye çıkıyorum ve bara doğru sürüyorum.

Çok rahatladım, Cinder hâlâ sandalyede oturuyor. Sırtı kabarıyor ve sürekli yanaklarını siliyor. Bu oyunu nasıl oynayacağımdan emin değilim ama barın önüne yanaşıp arabamı yavaşlatarak durduruyorum, inip aracın ön tarafına doğru yürümeden önce park ediyorum.

"Sen olduğunu sanmıştım," diyorum, doğal bir umursamazlık takınmaya çalışarak.

Başını kaldırıyor ve gözleri açılıyor. Parmaklarıyla yanaklarından süzülen yaşları siler. "Nero, burada ne yapıyorsun?"

Tanrım, adımın onun dudaklarından duymak beni mahvetmeye yetiyor. Sadece gözlerindeki acı beni kontrol altında tutuyor ve buraya neden geldiğimi hatırlatıyor.

"Neyin var?" Verandaya doğru üç adım atıyorum ve onun önünde çömeliyorum, böylece ona üstünlük taslamamış oluyorum.

"Sadece aile meseleleri." Burnunu çekiyor ve kendini toparlamaya çalıştığı belli oluyor.

Ama ben onun dağılmasını istiyorum. Bu kadının tüm iç yüzünü, özellikle de onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Onu ve sorunu düzeltmek istiyorum. Ama şimdi onu zorlamanın zamanı değil. Önce bana güvenmesi gerek.

"Bunlara aşınayım."

Başını eğdi. "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Maalesef, evet. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Beni tanıımıyorsun bile. Neden bana yardım etmek istiyorsun?" Büyük mavi gözlerinin benimkilere bakışı, bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istediğini ve bunun yüzeysel bir soru olmadığını düşündürüyor.

Soruya cevap verebileceğimden emin değilim, bu yüzden "Nasıl vermem? Güzel bir kadının ağladığını görüyorum ve sen benden öylece geçip gitmemi mi bekliyorsun?"

Gülüyor.

"Ciddiyim ama." Ellerinden birini tutuyorum. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Elleri çok küçük ve hava serin olmasına rağmen yumuşak teninin sıcaklığı benimkine sızıyor.

"Evimi terk ettim çünkü... Kalacak yerim yok."

Kaşlarımı çattım. "Neden gittin?"

Dudağı titriyor. "Annem ben çok küçükken öldü. Babam da yaklaşık on yıl önce vefat etti."

Gözlerim bir saniyeliğine kapanıyor. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Gözlerimi açtığımda Cin'in gözlerinde çığ bir acı görüyorum. Sahnede kendinden emin, güçlü bir kadınla karşımda oturan savunmasız

kadının yan yana durmasını seviyorum. Ama onun acısından zevk almıyorum.

"Benimle eve gel." Kelimeler düşünmeden ağzımdan çıkıyor ama söylediğim için pişman değilim.

Başı geriye doğru sallanıyor. "Beni tanımıyorsun. Seni gerçekten tanımıyorum bile."

Elini bırakıyorum ve ellerimi ceketimin ceplerine sokarak ayağa kalkıyorum. "Doğru, ama bilmen gereken her şeyi sana anlatabilirim ve evimde fazlasıyla yer var. Kendi odan, kendi alanın olacak. İstedğin kadar kalabilirsin."

Başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve çantasını omzuna atıyor. "Teklifiniz için minnettarım ama seri katil falan olup olmadığınızı bile bilmiyorum."

Ona yaklaşıyorum ve elimi yanağına koyuyorum. Ona bu kadar yakın olup da dokunmamak imkânsız geliyor. "Benim seri katil olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bakışlarımı tutuyor ve başını sallıyor. "Hayır. Hayır, istemiyorum."

"Benim yanımda kendini güvende hissediyor musun?" Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum. Bu sorunun neden ağır bir yük gibi hissettirdiğinden emin değilim.

Cin isteksizce de olsa başını sallıyor. "Tuhaf bir şekilde, evet."

"O zaman benimle eve gel. En azından bu gece için. Gidecek hiçbir yerin yok. İstemiyorsan görüşmemize bile gerek yok. Seni yalnız bırakacağım. Ama gidecek hiçbir yerin yokken seni burada bırakmamı bekleyemezsin."

Tereddüt ediyor ve ben tekrar elini tutup sıkıyorum.

"Lütfen. Sadece bu gece için."

Başını sallıyor. "Tamam, bu gece için."

Gülümsememi engellemeye ve kararının beni ne kadar mutlu ettiğini ona göstermemeye çalışıyorum. "Harika, beni evime kadar takip et o zaman."

"Pekala."

Fikrini değiştirmeden önce aceleyle merdivenlerden inip arabama

biniyorum. Şimdi onu bir geceden fazla kalmaya nasıl ikna edeceğimi bulmalıyım.

Bölüm

On

CINDER

I Nero'nun pahalı arabasını takip ediyorum, evine kabul edilmek üzere olduğuma inanmakta güçlük çekiyorum. Sinirlerim beni gerginleştiriyor ve biz arabaya binerken ellerimi direksiyonun etrafında sıkıp açmak zorunda kalıyorum.

tepedeki malikaneye doğru yol alıyoruz.

Bir dizi demir kapıya ulaştığında camını indiriyor, tuş takımına bir kod giriyor ve hoparlöre konuşuyor. Arabasını kapılardan geçiriyor ve ben de onu ağaçlarla çevrili virajlı bir yolda takip ediyorum.

Ağaçlar nihayet aralanıyor ve böyle bir yerin var olduğunu hiç hayal etmediğim kadar büyük, karanlık ve geniş bir malikâneyle karşılaşıyorum. Sis yere kadar iniyor ve etrafımda uğursuz bir his yükseliyor. Onunla eve gelmemi istediğinden beri ilk kez tereddüt ediyorum.

Devasa malikânenin her iki ucunda ikişer kule var ve uzakta iki kulenin daha işaretlerini görüyorum. Koyu gri taşlar mekâna Gotik bir hava veriyor ve buranın bin yıl önce burada durduğunu hayal ediyorum, ancak bu imkânsız.

Nero arabasını dairesel sürücüye park ediyor, ben de yanına park ediyorum ve inmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Beni bekliyor. "Eşyalarınızı arabanızda bırakabilirsiniz. Personelden biri odanıza getirecek."

Başımı sallıyorum, personel kelimesi çok ağır geliyor. Bu kadar büyük bir yeri işletmek için tam bir ekip gerekir. Personele de Louise'in bana davrandığı gibi mi davranıyorlar? Eğer öyleyse, bununla başa çıkabileceğimden emin değilim. Ama sadece bir gece için ve başka seçeneğim yok.

"Evinde kalabileceğimi söylediğinde, *böyle* görüneceğini hayal etmemiştim." Yukarı bakıyorum ve konağın tepesine tünemiş taş gargoylleri görüyorum. Gözlerinin bizi izlediğine, değerlendirdiğine, yargıladığına yemin edebilirim.

Nero kıkırdıyor. "Çok bunaltıcı olabilir. Hayır demeni istemedim."

Yanaklarım onun itirafıyla ısınıyor. "Sadece bir gece kalacağım. Bütün eşyalarım ihtiyacım yok." Sahip olduğum her şeyin paketlenmiş olduğu arka koltuğu işaret ediyorum.

"Bunu sonra konuşuruz. Hadi gelin. Akşam yemeği çoktan başladı. Sana yiyecek bir şeyler alalım."

Eliyle evi işaret edip o yöne doğru yürüdüğünde sınırlarıma hakim oluyorum. Vitray pencereli büyük bir kapı dikkatimi çekiyor. Güzelliği, binanın geri kalanının ağır hissiyle çelişiyormuş gibi geliyor.

"Burası Geceyarısı Malikânesi." Nero kapıyı açıyor ve ben de eşikten geçip ihtişamı seyre dalıyorum. "Malikânenin ortak kullanım alanındayız ve dört kanat dışarıya açılıyor. Ben güney kanadındayım. Yiyecek bir şeyler aldıktan sonra oraya gideceğiz."

Yüzümü ona dönüp başımı sallıyorum, etrafımı saran zenginlik gösterisinden bunalmış hissediyorum. Her bir tablo ve mobilya parçası muhtemelen babamın tüm evinden daha değerli.

"Hadi gel." Onu takip etmem için eliyle işaret etti.

Odalar ve koridorlar arasında yürürken malikâne loş bir şekilde aydınlatılıyor. O kadar büyük ki kendimi bir labirentin içinde kapana kısılmış gibi hissediyorum, nereden başladığımızı kolayca kaybediyorum.

İleriden insan sesleri duyuyorum ve mutfağa sadece yiyecek almak için girmedığımızı ve evin onun bölümüne gittiğimizi fark ediyorum. Devam etmekte olan bir yemeği bölmek üzereydik. Benimle dalga geçiyor olmalı.

Nero'nun ceketinin kolunu çekiştiriyorum ve o da durup bana şaşkın bir bakış atıyor. "Benim adım Cinder. Cin sadece gösteri yaparken kullandığım isim." Bunu ona söylerken neden utandığımdan emin değilim ama beni biriyle striptizci adımla tanıştırmasını doğru bulmuyorum.

Anlamış gibi görünerek bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Tamam, Cinder."

Yemek odası olduğu belli olan bir yere gelene kadar seslere doğru yürümeye devam ediyoruz.

"Son olarak, hangi cehennemdeydin?" Asher Voss soruyor. Sesini uzun zaman önce Anabelle'in başı belaya girdiğinde bara geldiği zamandan tanıyorum. İnsanların söylediği kadar korkutucu biri. Voss ailesi Magnolia Bend'de iyi tanınıyor, ancak pek fazla insan onlarla sohbet etmemiş.

"Özür dilerim, geciktim. Benim... bir işim çıktı," diyor Nero.

Varlığımı belli etmek için etraftan dolanıyorum.

"Çocuklar, bu Cinder," diyor Nero, yanında duran beni işaret ederek.

"Aman Tanrım! Cinder!" Anabelle masadan fırladı ve bana sarılmak için koştu. "Seni burada gördüğüme çok sevindim."

Anabelle ve Asher evlenmeden önce, kardeşiyle birlikte bara gelirdi. Ben çalışırken sohbet ederdik ve o her zaman nazikti. Benim de T&T'de çalıştığımı öğrendiğinde, bana asla diğerlerinin yaptığı gibi yargılayıcı bir bakış atmadı.

Rapsody de masadan kalkıyor ve bana sarılıyor. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Onunla Anabelle ile bara geldiğinde tanışmıştım ama o da aynı derecede cana yakın ve iyi birine benziyor.

"Sen de."

Nero, "Kanadıma gitmeden önce yiyecek almak için buradayız," diyor.

Labrador cinsi şirin bir köpek yavrusu masanın altından çıkıp ayaklarımı kokluyor.

"Aman Tanrım, bu kim?" Çömelip yavru köpeği sevdim.

"Bu Max. Kol onu bana bu gece verdi," diyor Rapsody yanıma çömelerek.

"O çok tatlı."

Max arka ayakları üzerinde doğruluyor ve yüzümü yalıyor. Gülüyorum ve onu daha çok okşuyorum. "Senden hoşlandığı kesin," diyor Rapsody elini Max'in sırtında gezdirirken.

Kafamı kaldırdığımda Nero'nun anlam veremediğim bir bakışla beni izlediğini görüyorum. Max'i nazıkçe üzerimden indirip ayağa kalkıyorum, burada kimseyi tanımadığım halde kendimi kaptırdığım için biraz utanıyorum.

"Anabelle ve Rapsody'yi tanıyor musun?" Nero

soruyor. "Bardaydılar."

"Doğru." Nero cevabımla rahatlamış görünüyor ve omuzlarındaki gerginlik gevşiyor.

"Merhaba Cinder," diyor Asher, bir adım öne çıkıp elini uzatarak. "Seni tekrar görmek güzel."

Başımı sallayıp elini sıkıyorum. Asher Voss göz korkutucu bir varlık. Bir süre önce Black Magic Bar'a gelmiş ve Anabelle'in orada olması ve yardıma ihtiyaç duyması halinde onu aramam konusunda ısrar etmişti, ki bunu sadece bir kez yapmak zorunda kaldım.

"Bu Obsidian, ama herkes ona Sid der," diyor Nero ve yanında bir kadınla oturmayan bir adamı işaret ediyor.

Takım elbisesi sanki küçük bir servete mal olmuş gibi görünüyor, bu da boynundaki kurt dövmesini şaşırtıcı kılıyor, derli toplu dış görünüşüyle uyuşmuyor. Dalgalı kahverengi saçları geriye doğru taranmış ve koyu renk gözleri bende geri adım atma isteği uyandırıyor

tokalaşmak için elini uzattığında. Ama bu kabalık olur ve beni Nero'ya sevdirmez, bu yüzden elini kabul ediyorum.

"Tanıştığımıza sevindim, Cinder." Dipsiz gözleri benimkilerle buluşuyor ve yemin ederim ruhumun derinliklerine bakıyorlar. Gözlerimi kaçırmadan önce olabildiğince uzun süre gözlerimi onunkilerde tutmaya çalışıyorum.

"Ve bu da Kol," diyor Rapsody kocaman bir gülümsemeyle.

"Nişanlım." Nero başını Kol'a doğru çeviriyor. "Siz nişanlı mısınız?"

"Bu gece erken saatlerde bana sordu." Sol elinin yüzük parmağında duran dev taş göstermek için elini uzatıyor.

Nero ve ben tebriklerimizi s u n d u k t a n sonra herkes masanın etrafındaki yerlerine dönüyor ama Nero bana bir yer göstermiyor.

Nero, "Biraz tabak hazırlayacağız, sonra da Cinder'a odasını göstereceğim," diyor.

"Bizimle uzun süre kalacak mısın?" Sid sorar.

Nero'nun dudakları kardeşine bakarken inceliyor.

"Sadece bu gece. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Bu odadan çıkmak için her şeyi yapardım. Babamın evinde yaşadığım duygu üzerime çöktü - beleşçi bir aylak gibi. Kardeşlerinin ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Nero, T&T'den barmen ve striptizciyi eve getiriyor.

Eğer Neron'un bakışları öldürebilseydi, Sid masanın üzerine yayılmış, bağırsakları deşilmiş ve kan kaybından ölmüş olurdu.

"Büfeden bir tabak al ve ne kadar istersen koy, Cinder."

Anabelle masadaki sohbeti yeniden canlandırmaya çalışırken ben de onun dediklerini yapıyorum, ki bunu takdir ediyorum. Her birimiz birer tabak aldıktan sonra Nero ailesine tek kelime etmeden beni yemek odasından çıkarıyor.

Kapının kemerinde duruyorum. "Teşekkür ederim."

Hepsinin gözleri sahte gülümsemeler ve şaşkınlık dolu bakışlarla üzerimizde. Sadece bir gece ve muhtemelen bir daha buraya gelmeyeceğim.

Bölüm

ELeVen

NERO

W Malikânenin ortak kullanılan bölümünden geçerek benim kanadıma — güney kanadına — giden uzun koridora ulaştık. Her birimizin kanadında vitray pencereler var. Cinder elinde tabağıyla durdu.

Benim kuzgunumun önünde durdu. "Bu olağanüstü." "Annem ölmeden önce bunu yaptırmıştı."

Cinder'ın gözleri açılıyor ve benimkileri buluyor. "Özür dilerim. Annenin vefat ettiğini fark etmemiştim."

"Annem de babam da öldü." Çocukken yetim kalmanın nasıl bir his olduğunu anlayabilmesi beni ona çeken bir başka şey. Kaşlarını çatıyor ama bu geceye gölge düşürmek istemiyorum, o yüzden boştaki elimle ileriye işaret ediyorum. "Hadi. Neredeyse geldik."

Onu koridordan geçirip kalacağı yatak odasına götürüyorum. En büyük banyosu var ve kendi ana süitimin yanı sıra benim kanadımdaki en büyük oda. Kalması için Cinder'ın rahat etmesini istiyorum.

"Burası senin odan." Kanepeye ve sandalyelere doğru yürüyorum ve tabağımı masanın üzerine koyuyorum.

Cinder tabağını benimkinin yanına koyuyor ve odaya göz gezdiriyor. "Oda iyi mi?" Onun geniş gözlü ifadesine bakarak soruyorum.

"Elbette. Nasıl olmasın ki? Çok büyük ve gösterişli. Karşılaştırıldığında..."

Sesi hüzünlü bir notayla kesiliyor. Kendimle savaşıyorum, her ne olursa olsun onun için daha iyi olmasını istiyorum. Üvey annesiyle arasında neler geçtiğini bilmek istiyorum ama bu yılbaşı gecesi ve onun buradaki ilk gecesi. Burada bu gecedan daha uzun süre kalmasını istiyorum, bu da iyi bir başlangıç yapmak anlamına geliyor. Olanları yarın konuşabiliriz.

"Sen git otur ve yemeğini ye. Ç a l ı ş a n l a r d a n birinden eşyalarını odaya getirmesini isteyeceğim."

Başını sallıyor, belli ki hala derin düşüncelere dalmış ve dalgın bir şekilde kanepeye oturuyor, tabağının üzerinde yemek yiyebilmek için kenara doğru kayıyor.

Pantolonumdan telefonumu çıkarıp Marcel'e mesaj atıyorum ve yanına oturmadan önce birinin arabasından eşyalarını getirmesini istiyorum.

Birkaç dakika sessizlik içinde yemek yiyoruz, tek ses çatal ve bıçakların tabaklara sürtünmesi.

"Soğuk olduğu için üzgünüm. Daha önce burada olsaydık tadı daha güzel olurdu." Omuz silkiyor. "Önemli değil. Alıştım artık."

Yine neler yaşadığına dair sorular aklımı kurcalıyor ama kendime sorularımı saklamamı, böylece onu bunaltıp kaçmasına neden olmayacağımı söylüyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyerek sessizliği bozuyor.

Çiğnemeyi bitiriyorum ve yutkunuyorum. "Tabii ki."

"Yemek odasında, kardeşin ve Rapsody'nin nişanlanmış olmasından biraz rahatsız olmuş gibiydin. Sence olmamalı mıydılar?"

Nişanı nasıl bozduğumu Cinder'a anlatmalı mıyım, yoksa kendime mi saklamalıyım? Sadece altı ay önce nişanlı bir adam olduğumu öğrenirse bu onu korkutur mu? Onunla üvey annesi arasında olanlar gibi, bu konunun da daha sonra konuşulmasına karar veriyorum.

"Sadece bunu beklemiyordum, hepsi bu. Kol hiçbir şeyden bahsetmemiştir."

"Anlıyorum. Rapsody ve Anabelle'den hoşlanıyor musun? Onları tanıdığım kadarıyla gerçekten iyi görünüyorlar."

Etimi kestim ve başımı salladım. "Evet, ikisi de harika. Kolay bir çocukluk geçirmedik ve bu bazı açılardan her birimizde biraz hasar bıraktı ama... Bilmiyorum. Sanırım kardeşlerimi rahatlatıyor ve onları mutlu ediyorlar."

Çocukluğumla ilgili itiraf ettiğim şeye şaşırdım. Maude'a bu konuyu hiç açmamıştım.

Cinder'ın yüzünde endişeli bir ifade var ama aynı zamanda anlayışlı da. O da zor bir çocukluk geçirdi mi?

"Her neyse, Voss ailesinde bir düğün daha olacak gibi görünüyor. Asher ve Anabelle geçen bahar evlenmişlerdi."

Gülümser ve yemeğini yemeye devam eder.

Kapı çalındı. İçeri gel dediğimde, Marcel kafasını içeri uzattı. "Misafirimizin eşyalarını nereye koymamızı istersiniz?"

Gömme dolabın kapısını işaret ediyorum. "Onları dolaba koyabilirsin lütfen. Marcel, bu Cinder. Cinder, bu Marcel, evin yöneticisi."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Elinde plastik torbalarla içeri girerken saygıyla başını sallıyor.

"Sen de," diyor Cinder. Arkasını dönmeden önce çantalara bakarken yanakları pembeleşiyor.

Marcel birkaç dakika sonra dolaptan döner. "Geri kalanıyla döneceğim."

Kapı kapandıktan sonra çatal bıçak takımımı tabağıma yerleştiriyorum.

"Neyin var?"

"Peki... sahip olduğum her şeyin plastik torbalarda ve karton kutularda olması hakkında ne düşünüyordur? Eminim tasarımcıların deri bavullarını getirmeye alışkıdır."

"Hey." Parmağımı ve başparmağımı çenesine koyarak yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Öncelikle, Anabelle ve Rapsody'ye kadar burada hiç misafirimiz yatmadı. Asla. İkincisi, Marcel yargılamıyor, ben de öyle."

Gözleri yaşlarla doluyor. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Bakışlarım onun güzel yüzünde geziniyor. Ona ne diyeceğim? Onu gördüğüm andan beri ona takıntılı olduğumu mu? Aylardır onu gizlice takip ettiğimi mi? Ona karşı açıklayamadığım yoğun bir çekim hissettiğimi mi?

Bunların hiçbirini ona söyleyemem.

"Bunun için endişelenmeyin. Sabah bir yolunu buluruz."

Başını sallıyor ve yüzündeki nazik, gerçekten minnettar ifade onu kollarımın arasına alıp dünyaları vaat etmeme neden oluyor.

Onun yerine koltuktan kalktım. "Bu tabakları mutfağa geri götüreceğim. Seni kontrol etmek için geri geleceğim."

"Onları seve seve alırım."

Alnım kırışıyor. "Saçmalama. Sen benim misafirimsin. Sadece rahatla ve yerleş. Birazdan döneceğim."

"Tamam," diyor usulca.

Kirli bulaşıkları toplayıp odadan çıkıyorum, koridora ulaştığımda derin bir nefes alıyorum ve artık onun yasemin ve sandal ağacı kokusuyla çevrili değilim.

Yemek odası boştu ve mutfağa girdiğimde personel temizlik işlerini bitirmek üzereydi. Tabakları onlara veriyorum ve yemek için herkese teşekkür ediyorum.

Koridora girer girmez Sid kollarını kavuşturmuş, en uçta beni bekliyor.

"Hanımefendi yerleşti mi?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Komik." Yanından geçmeye devam ediyorum ama o önüme geçiyor.

"Önce onu takip ediyorsun, sonra eve getiriyorsun. Görünüşe göre işler kızışıyor."

"Evinden atılmıştı ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Ne yapmam gerekiyordu?"

Kolları iki yanına düşer. "Bırak da bir yetişkin gibi bunu çözsün."

Omuz silkiyorum. "Belki bu senin için işe yarar."

"İpin üzerinde yürüyorsun, evlat."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Her şey kontrolüm altında."

Yaklaşıyor ve nefesi alkol kokuyor. "Sence ev sahibinin sapığı olduğunu bilseydi buraya bu kadar isteyerek gelir miydi?"

Onu iki elimle itiyorum ve birkaç adım geriye sendeliyor. "Ona söylemeyi aklından bile geçirme. Onu evine kadar takip etmediğim ve internetteki hareketlerini takip etmediğim için bu taciz sayılmaz."

Kıkırdıyor. "Kendine bunu söylemeye devam et." Geldiğim yöne doğru yanımdan geçip gidiyor.

Büyük bir parçam onu koridorda kovalayıp dövmek ve benim için endişelenmemesini söylemek istiyor. Onun ve diğer iki kardeşimizin beni kollamasına gerek olmadığını, ama suçluluk duygumun bataklığı beni yerimde tutuyor. Biz küçükken beni korudular, özellikle de beni kurtarmak için babamızın dayaklarına göğüs geren Sid. Bu suçluluk duygusu şimdi onlara beni korumayı bırakmalarını söylememe izin vermiyor.

Cinder'ın odasına kafam geçmişten kalma bir karmaşayla gidemem, bu yüzden kendi odama çekilip duygularımdan sıyrılıyorum. Bir saat sonra Cinder'ın odasına dönüyorum. Kapı açık ve Cinder odada volta atıyor.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Bir şeyle uğraşmam gerekiyordu."

"Önemli değil. Akşamınızı böldüğüm için özür dilerim."

Onun önünde durana kadar odaya doğru ilerliyorum. "Hiçbir şeyi bölmüyorsun."

"Ama bugün yeni yıl arifesi. Muhtemelen planların vardır. Lütfen seni engellememe izin verme-"

Parmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum. "Tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

Bakışlarımız birbirine kilitleniyor. Başparmağımı gerçekten ağzına sokmak istediğimde parmağımı çekiyorum, sonra ıslaklığı dudaklarında gezdiriyorum.

"Emin misin?"

"Eminim. Yılbaşı gecesinden bahsetmişken." Saati kontrol etmek için bileğimi çeviriyorum. "Gece yarısına sadece iki dakika var. Yeni yılı birlikte karşılayabiliriz."

"Oh... tamam," diye fısıldıyor.

Ben saatimi tekrar kontrol edene kadar gözlerimiz birbirimizden ayrılmıyor.

"Beş... dört... üç... iki... bir." Elimini yüzüne götürüyorum ve saçlarına doluyorum. "Mutlu yıllar." Onu çok hızlı itmemem gerekse de dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum.

Ama dudaklarımız buluştuğunda, yavaş yavaş gelişen bir ateşten ziyade anlık bir cehennem oluyor. Diğer kolumu beline dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum. Bana ağzını açıyor ve ben de aylarca hayal ettiğim kadar iyi olup olmayacağını merak ettikten sonra nihayet ilk kez onun tadına bakıyorum. Kahretsin, daha da iyi.

Dillerimiz birbirine karışıyor ve kontrolü bana bırakarak benim yönlendirmeme izin veriyor. Öpüşmeyi derinleştiriyorum ve ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmek istesem de şansımı zorlamak istemiyorum. Bu geceden daha uzun süre burada kalmak istemesine ihtiyacım var.

Sonunda kendimi zorlayarak kollarımı ona doladım ve öpüşmeyi bitirdim.

"Mutlu Yıllar," diyorum.

"Yeni Yılıınız Kutlu

Olsun."

Yeni yıla başlamak ve boktan bir yılı geride bırakmak için ne mükemmel bir yol. Belki de bu yılın geçen yıldan daha iyi olacağına dair bir alamettir.

Bölüm TWELVe

CINDER

W Uyandığımda nerede olduğumu hatırlamam biraz zaman alıyor. Büyük, rahat bir yatakta oturuyorum ve etrafımdaki tüm zenginliğe bakıyorum. Bu, eve duyduğum acıyı azaltıyor.

Bir daha oraya adım atamayacağımı bile bile aile mülkümü düşünmek çok zor. Ancak bu konudaki iyi hislerim yıllar geçtikçe azalıyor ve yerini boktan anılara bırakıyor. Louise ve üvey kardeşlerimi, aile evimin duvarlarında sadece fısıltılar haline gelene kadar mutlu anılarımı çaldıkları için hor görüyorum.

Nero'nun beni burada kalmaya davet ettiğine hâlâ inanamıyorum. Voss ailesinin zengin olduğunu biliyordum elbette, mega zengin ve hikâyeleri, şehir efsanelerini duymuştum ama bu malikâneyi aklımda asla canlandıramazdım.

Evdeki işleri halletmek için erken kalkmaya o kadar alışmışım ki yataktan kalktığımda güneş doğuyor. Ne yapacağımı bilemez halde duş alıp giyiniyorum. Malikanede dolaşmak benim için tuhaf olacağından, Nero beni arayana kadar takılmaya karar veriyorum.

Mesaj var mı diye cep telefonumu kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok. Saat daha erken ama Louise dün gece ona bir daha malikâneye dönmeyeceğimi söylediğim mesajımı görmemiş olmalı. Keşke her gün emirlerini yerine getirecek ve onlara para verecek kimsenin olmayacağını anladığında yüzündeki ifadeyi görebilseydim.

Hareketsiz kalmak zor. Yapılacak işlerin bir listesinin olmamasına alışık değilim, bu yüzden kapı yumuşak bir şekilde çalındığında şükrediyorum.

Aceleyle gidip kapıyı açıyorum. Nero diğer tarafta duruyor, üzerinde siyah bir kot pantolon, beyaz bir tişört ve kahverengi süet bir ceket var. Mavi gözleri aşağıya dalıyor, sonra tekrar yukarıya, beni içine çekiyor ve omurgamda bir ürperti dolaşiyor.

"Günaydın," diyorum gülümseyerek ve geri adım atarak onu içeri davet ediyorum. "Dün gece nasıl uyudun?"

"Ölüler gibi."

Gülümsüyorum ama Nero'nun gözleri açılıyor ve kendini toparlaması biraz zaman alıyor. "Güzel. Kahvaltı için aç mısın? Birlikte yiyebiliriz diye düşünmüştüm."

Acıktım ve bunun da ötesinde, ev işleriyle uğraşırken ağzıma bir şeyler tıkıştırmak yerine oturup kahvaltımın tadını çıkarma fikri daha da cazip geliyor. İlk sıcak ev yemeğim... Ne kadar zamandır bilmiyorum.

"Bu hoşuma giderdi."

Nero beni yüksek kemerli tavanları olan geniş koridora götürüyor. Sabah olmasına rağmen, mekânın hâlâ bunaltıcı bir havası var. Solundaki bir kapıdan geçmemi işaret etmesi uzun sürmüyor.

İçeride Midnight Malikanesi standartlarına göre küçük bir mutfak var. Uzak köşede, zengin kırmızı ve siyah bir kumaşla döşenmiş ve üç karmaşık kemerli pencere ile çevrili bankların bulunduğu küçük bir kahvaltı köşesi var.

"Bu odayı mutfağa dönüştürdüm, böylece her atıştırmalık ya da içecek bir şey istediğimde ana mutfağa kadar yürümek zorunda kalmıyorum."

Gülümsüyorum ve poğaçā, meyve ve yoğurt tabaklarının sergilendiğı masaya oturuyorum. "Ah, bilemiyorum. Her susadığında ana mutfağıā gidip gelerek günde kesinlikle on bin adım atabilirsin."

Kıkırdıyor ve yanıma oturuyor. "Yeterince doğru. Kahvaltı için bu uygun mu? İstersen başka bir şey de getirebilirim."

Endişesini görmezden geliyorum. "Bu mükemmel, teşekkürler." "Kahve?" diye soruyor, bir sürahi alarak.

"Hayır, teşekkürler. Ben kahve içmem."

Bir an için afallamış görünüyor. "İnsan sabahları ilk iş olarak nasıl kahve içmez?"

Sadece gülümsüyorum ve Louise'in her zaman çok pahalı bir kahve ithal etmekte ısrar ettiğı ve bu nedenle benim hiç kahve içmeme izin verilmediğı için üvey kardeşlerim gibi bağımlı olmadığımı söyleme zahmetine girmiyorum.

Sessizce yiyoruz, ama düşündüğüm gibi rahatsız hissetmiyorum. Hayır, bu adamla olan çoğı şey gibi, tamamen rahatım. Hatta *fazla* rahat.

Sonunda sessizliğı bozuyor. "Şimdi iyi bir uyku çektiğıne göre merak ettim... neden eve gidemeyecekmiş gibi hissediyorsun?"

Bu soruyu bekliyordum. Sanırım şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman. Kruvasanımı çiğnemeyi bitiriyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Babam ben on beş yaşındayken öldü ve her şey o zaman değışti. Üvey annemin beni umursamadığını hep biliyordum, babam hayattayken bile. Ama bir şekilde onunla mutluydu, bu yüzden tek kelime etmedim. Onun mutlu olmasını istedim. Annem öldükten sonra babamın yaşadığı yıkıma dair zihnimde görüntüler var, bu yüzden onu tekrar gülümsetecek birini bulmasına sevindim. Ama o beni hiç umursamadı, üvey kardeşlerim de öyle. Babam öldüğünde, beni ne kadar hor gördüklerini göstermekte özgürdüler."

Babam hakkında konuşmaktan umutsuzca dökölmek üzere olan gözyaşlarımı geri kırıyorum. Nero elimi sıktı.

Burnumu çekiyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Her neyse, yıllarca hayatımı cehenneme çevirdiler ve ben burada kaldım çünkü bildiğim tek evi terk etmek istemedim. Orası benim için çok güzel anılar barındırıyordu, biliyor musun? Ama üvey annem zamanımı, paramı ve enerjimi giderek daha fazla talep etmeye başladı, ta ki ben tükenene kadar. Birkaç gün önce ona öfkelenim ve yılbaşı gecesi, işte bu kadar. İşe gitmeden önce, orada daha fazla kalamayacağımı bildiğim için toplayabildiğim her şeyi topladım ve ona bir daha asla geri dönmeyeceğimi söylemek için mesaj attım." Sanki konu hakkında söylenecek tek şey buymuş gibi omuz silkiyorum.

"Sen on beş yaşındayken vefat ettiğini söylemiştin. Şimdi kaç yaşındasın?" Ona sulu bir gülümseme veriyorum. "Birkaç hafta içinde yirmi beş olacağım."

Ona asla söylemem ama kucak dansımdan sonra internette araştırdım. Otuz bir yaşında olduğunu zaten biliyorum.

"Doğum günün hangi gün?"

Söylediğimde başımı sallıyor. "O zaman planın ne?" diye soruyor.

Sanırım misafirliğimi fazla uzattım. Nereye gideceğim konusunda paniğe kapılıyorum ama omuz silkerek geçiririyorum. Bir gece demişti. Bir geceyi kabul ettim. Şimdi gitme vaktim geldi.

"Emin değilim. Bir yolunu bulacağım." Elimi tuttu. "Burada kal."

Başımı salladım. "Misafirperverliğinizden çoktan faydalandım. Beni tanımıyorsunuz bile ama geceyi evinizde geçirmeme izin veriyorsunuz."

"Ama ben seni tanımak istiyorum. Ben de bunu söylüyorum. İyi olduğunu ve güvenli bir yerde yaşadığını bilmem gerekiyor."

"Nero, teklifin için minnettarım-"

"Lütfen, Cinder. Gidecek başka yerin yok ve gördüğün gibi burada bolca yer var." Ben bir şey söylemeyince, "Sadece ayağa kalkana kadar." diye ekledi.

"Nero, bilmiyorum..."

"Cinder, hayır cevabını kabul etmeyeceğim." Sesi farklı. Genellikle derin, sakın ve güven vericidir. Ama şimdi sanki tartışmaya yer bırakmıyor. Otoriter ve talepkâr ve ben bundan nefret etmiyorum.

Başımı salladım. "Tamam. Sadece bir şeyler bulana kadar."

Tüm çehresi değişir ve koltuğuna geri yaslanır. "Güzel. Bunu hallettiğimize sevindim. Yemeğini bitirdin mi? Sana bir şey göstermek istiyorum."

Tabağımdan bir üzüm koparıp ağzıma atıyorum. "Evet, tıka basa doydum."

Banktan kayarak çıktı ve ben de onu takip ettim. Hiçbir şey söylemeden elimden tutup beni malikâneye doğru götürüyor. Ne kadar doğal, ne kadar normal ve ne kadar iyi hissettirdiğine şaşıyorum.

Beni etrafta dolaştırıyor ve bir kez daha bu korkunç yerde yön duygumu kaybediyorum. Sanki yüzyıllardır buradaymış gibi görünen pahalı sanat eserlerine, yükselen tavanlara ve ışığın girmekte zorlandığı kemerli ve karmaşık pencerelere göz gezdiriyorum.

Ardına kadar açık duran bir çift kapının önünden geçiyoruz ve içeride ne olduğunu gördüğümde nefesim kesiliyor ve kapının önünde duruyorum.

Nero'nun eli düşer ve kapıya doğru işaret eder. "Balo salonunu görmek ister misin? Hiç kullanılmıyor. Annemle babam hayattayken kardeşlerim orada parti verdiklerini söylerlerdi ama ben hatırlamıyorum."

"Sakıncası var mı?" İleri doğru tereddütlü bir adım atıyorum.

"Tabii ki hayır. Gel hadi." Odaya doğru yürüdü, ben de onu takip ettim.

Bakışlarım etrafta zıplıyor, tüm ihtişamı kavramakta zorlanıyorum. Her iki yanda taş sütunlar var ve onları geçtiğimde kendimi dans pistinde buluyorum. Sütunların diğer tarafı insanların parti sırasında sohbet ettikleri ve içkilerini yudumladıkları yer olmalı. Üstümdeki tavan kırk ya da elli metre yüksekliğinde olmalı ve her bölümünde boyalı motifler var. Bana geçmiş yüzyıllarda Avrupa'da görebileceğiniz bir şeyi hatırlatıyor. Devasa cam avizeler

ama ışıklandırılmamışlar. Işık, sütunların uzak tarafındaki büyük pencerelerden içeri süzülüyor.

Kollarımı açıp dönerek etrafımda dönüyorum. "Bu muhteşem. Burada dans etmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Neredeyse sersemlemiş bir halde dönmeyi bırakıyorum ve Nero'ya bakıyorum. Başını eğmiş, beni inceliyor.

"Dans etmekten hoşlandığınızı tahmin ediyorum?"

Sakin davranmadığım için yanaklarım ısındı. "Babam ölmeden önce dans ederdim. Ondan sonra üvey annem izin vermedi. Yine de çok severdim."

"Özlüyorsun." Bana doğru bir adım attı.

Kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum ama yapıyorum. "Bu özlediğim pek çok şeyden sadece biri."

"Bu alanı istediğiniz zaman kullanabilirsiniz. Hiç kullanılmamış olmasına rağmen ses sistemi güncel tutulmuştur. Telefonunuzu takıp istediğinizi çalabilirsiniz. Her şey şu köşede." Koluyla arkamı işaret ediyor.

"Belki." Acele edip dans etmem için, sadece benim için, başka kimse için değil, bir şeyler çalma dürtüsü içimde şiddetleniyor. Bu, Louise'in yıllar boyunca benden aldığı her şeyin keskin bir hatırlatıcısı. Etrafa son bir kez baktıktan sonra Nero'ya dönüyorum. "Şimdi, bana ne göstermek istiyordun?"

Elimi tutuyor, sıcaklık koluma yayılıyor ve balo salonundan çıkıyoruz. "Bunun seni balo salonunun etkilediği kadar etkileyeceğini sanmıyorum."

Kıkırdıyorum. "Eminim yanılıyorsunuzdur. Tüm bu yer etkileyici."

Bir dakika kadar daha yürüdükten sonra Nero beni bir odaya götürdü ve kapıyı arkamızdan kapattı.

"Burası benim kuşhanem," diyor sesinde gururla.

Odanın neredeyse tamamı, evin mimarisine uygun kemerli pencereleri olan cam duvarlardan oluşuyor. Her yerde bitkiler ve kuşlar için kurulmuş tünekler var. Cıvıltıları mekânı dolduruyor.

"Vay canına, burada kaç tane kuş var?" Cam tavana bakıyorum ve etrafta uçuşan kuşları görüyorum.

Birden yakındaki bir ağaçtan bir kuş uçuyor ve omzuma konuyor.

Donup kalıyorum, gözlerim kocaman ve yalvarırcasına. "Ne yapmalıyım?"

Nero kıkırdar. "Hiçbir şey, sadece rahatla."

Omuzlarımı yavaşça gevşetiyorum ve düşüyorlar.

"Senden hoşlanıyor," diyor Nero. "Genellikle bana gelir."

Başımı çeviriyorum ve kuşun çoğunlukla mavi ve kırmızımsı kahverengi bir göğsü olduğunu görüyorum. "Gerçekten çok güzel."

"Bu Doğu Mavi Kuşu." Gülümsüyor.

"Hepsi bu kadar dost canlısı mı?"

Kıkırdıyor ve kolunu uzatarak öne doğru adım atıyor. "Hadi dostum, bence zavallı Cinder'ı korkutuyorsun."

Sanki kuş onu anlamış gibi omzumdan inip Nero'nun uzattığı koluna atlıyor.

"En sevdiğin kuş hangisi?"

Cevabını düşünmek için bir an bile beklemedi. "Kuzgun."

Güney kanadına girip çıkarken yanından geçtiğimiz vitray kuzgunu düşünüyorum. "Neden kuş koleksiyonu yapmak istedin?"

Mekânın içinde biraz daha ilerliyor. "Bunu koleksiyonculuk olarak düşünmüyorum. Kuşları hep sevmişimdir. Küçüklüğümden beri, vahşi doğada yaralanmış bir kuşu aldıktan sonra. Ona ve sonra diğerlerine baktım, birbiri ardına kurtardım. Muhtemelen vahşi doğaya geri dönemeyecek ve hayatta kalamayacak olanlar ve onlara bakacak, onları koruyacak birine ihtiyaç duyanlar."

Nero'da görüldüğünden daha fazlası olduğunu fark ediyorum. Sesinde bir tereddüt var, sanki korunmaya ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu anlıyormuş gibi.

"Sen iyi bir adamsın, Nero." Doğru sözler dudaklarımdan kaçtı.

Elini kaldırır ve kuş u ç u p gider. "Beni gerçekten tanısaydın böyle düşünmezdin."

Kristal bakışlarını karşılıyorum. "Zaten biliyorum."

CHapTer

THIrTeen

NERO

I Cinder Midnight Manor'a taşınalı neredeyse bir hafta oldu. Onu rahat bırakmaya çalıştım ve yemek odasında ailemle birlikte oturmaya zorlamak yerine personele ona yemek getirmeleri talimatını verdim. Bu noktada, ben kardeşlerimin sorun çıkarmayacağına güvenmiyorum.

Onu kısa süreliğine gördüm, her şeyin yolunda olduğundan ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Tabii ki evden her çıktığında onu takip ediyorum. T&T'nin standı da dahil olmak üzere onu uzaktan izliyorum. Orada olduğum gerçeğini ya da VIP odasında olanları tartışmıyoruz. Bu ikimizin de anladığı, aramızda konuşulmayan bir anlaşma.

Ama her geçen gün ona yaklaşmak için daha da çaresizleşiyorum. Ona dokunmak, onu hissetmek ve onun tadına bakmak için.

Bir öğleden sonra kuşhaneye giderken balo salonunun önünden geçerken müzik sesi duydum ve durdum. Kapılardan gizlice girip bir sütunun arkasına saklandım. Çalan şarkının Kesha'dan "Praying" olduğunu fark ettim.

Cinder'in saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış. Giydiği tayt ve spor sütyeni sikimin pantolonumun fermuarına baskı yapmasına neden oluyor. Tanrım, lanet olası göğüsleri. Müzikle birlikte gidip geliyor, vücudu ve hareketleri neredeyse ritimle bütünleşiyor. Gözlerim sabitleniyor, başka yere bakamıyorum.

Striptiz kulübünde gördüğümde esnek olduğunu biliyordum ama orada daha provalıydı. Sanki ritmi hissediyormuş gibi yuvarlanıyor, eğiliyor ve geriniyor. Kulüpte kendinden emin ve güçlü, pis ortama rağmen kaderine sahip çıkan bir kadın. Ama burada tüm bu zenginlik ve ihtişamın ortasında savunmasız görünüyor.

Onun güzelliği içimin derinliklerine işliyor, yıllar önce mühürlediğim daha genç bir versiyonuma. Onu izlerken, babasından korkan, annesinin sevgisini zar zor hatırlayabilen o küçük çocuk yükseliyor. Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ve gözlerim eskiden olan, olabilecek olan ve asla olmayacak olan için sulanıyor.

Onu bütün gün dans ederken izleyebilirim. Bütün gece.

Sonsuza kadar. Cinder söz konusu olduğunda tek düşündüğüm

bu kelime. Sonsuza kadar. Başımı sallıyorum.

Ne düşünüyorum ben böyle? Onunla ilgili bu saplantının sönmesine ihtiyacım var, ama onunla ilgili her şey alevlere yelpaze tutmak gibi, onu bir cehenneme dönüştürüyor. Maude'dan dersimi almadım mı?

Şarkı kreşendos yapıyor ve o sanki ele geçirilmiş bir kadın gibi. Şarkı sözlerindeki tüm duygular vücudunun her hareketinde sergileniyor ve bunu daha önce anlamadıysam bile şimdi anlıyorum. Bu kadın derin travma ve acıya en az benim kadar aşına.

Asıl soru şu: Acısını deşmek ve incelemek, geçmişi atlatmasına yardımcı olmak istiyor muyum? Kendime bunun aşık bir adamın yapacağı türden bir şey olduğunu hatırlatıyorum ve bu öyle bir şey değil. Hayır, bu sonunda tükenecek geçici bir takıntı.

Şarkı yavaşlayarak sona eriyor ve yere yığılıp tavana bakarken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor. Tanımadığım başka bir şarkı çalıyor ve Cinder dans etmek için ayağa kalkmıyor. Onun yerine kendi içine kıvrılıp ağlıyor.

Bu durumda ondan uzaklaşmak beni neredeyse öldürüyor. Ama kendimi tanıyorum. Saplantımın arttığını ve daha da güçlendiğini hissedebiliyorum.

Maude'un bana yaptığı şey beni mahvetti ve Cinder için hissettiklerimin bir kısmını bile onun için hissetmedim. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama öyle. Kafamı toparlamak için Cinder'dan biraz uzaklaşmam gerek. Sonra tekrar onun etrafında olabilirim ve ona tamamen aşık olma riskini almam.

Onu becermek istemek başka bir şey. Onu sevmeyi istemek bambaşka bir şey.

Bu yüzden onu balo salonunda ağlarken bırakıyorum, her ne kadar bana acı verse de, bunun en iyisi olduğunu biliyorum.

O akşam yemek için yemek odasına girdiğimde biraz geç kalmıştım, bu yüzden Anabelle'i yalnız otururken görünce şaşırdım.

"Diğer herkes nerede?" Koltuğuma kayarak soruyorum.

"Asher bir telefon görüşmesine takıldı. Yakında bize katılır. Diğerlerinin nerede olduğu hakkında bir fikrim yok."

"Sence sadece ikimiz yemek yersek Ash kızar mı? Randevu gibi mi?" Kaşlarımı oynatıyorum.

Anabelle kıkırdar ve başını sallar. "Her ne kadar kardeşini bu şekilde kızdırmak istesen de, bence ona bir şey olmayacak."

Tabağıma birkaç şey koyuyorum. "Evlilik hayatı nasıl bu arada?" Bu soruya şimdiye kadar benim de cevap verebilmiş olmam gerektiği düşünüldüğünde, evlilik konusunu açmak biraz garip geliyor.

Anabelle etini keserken duraksıyor. "Açıkçası evlilik öncesi hayatla hemen hemen aynı." Omuz silkiyor.

"Yani Asher hâlâ sefil bir hıyar ve sen de hâlâ Suzie Sunshine'sın." Çatalımı salatama saplıyorum.

Anabelle sanki ben yaramaz bir öğrenciymişim ve o da disiplin vermeye hazır bir öğretmenmiş gibi başını eğiyor. "O bir pislik değil. Ben onun..."

çoğu zaman yanlış anlaşılır."

Gülüyorum. "Elbette, işte bu."

Anabelle başını sallıyor. "Cinder nasıl yerleşti?"

Cinder'ın adının geçmesi karşısında duygularımı belli etmemeye çalışıyorum. "Onu pek görmedim ama iyi."

Anabelle kaşlarını çatıyor. "Onunla hiç vakit geçirmedi mi?"

Omuz silkiyorum ve kadehimi doldurmak için şarap şişesine uzanıyorum. "Neden yapayım ki?"

Çatal bıçak takımını bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini birbirine kenetledi. "Ona karşı bir ilgin olmasaydı onu buraya getirmezdin."

Şarap kadehini dudaklarıma götürüyorum, kendime biraz zaman kazandırmak için büyük bir yudum alıyorum. Anabelle dikkatle beni izliyor, cevap vermemi beklediğini belli etmek için kaşlarını kaldırıyor.

Şarap kadehini bıraktım ve peçetemle ağzımı sildim. "Belki de sadece iyi bir adam olmaya ve ihtiyacı olan birine yardım etmeye çalışıyordum."

Cevabım onu yatıştırmadı çünkü bana "evet doğru" ifadesi verdi. "Eğer öyle olsaydı, ona biraz para verip yoluna gönderebilirdin."

Lanet olsun ona, iyi bir noktaya değindi.

"İşlerin karmaşık olmamasını sağlamaya çalışıyorum."

Anabelle gülüyor. "Aşkla ilgili her şey karmaşıktır."

Alay ediyorum. "Aşk hakkında kim bir şey söyledi ki?"

Bana sattığım şeyi almadığını belirten bir ifade daha takınıyor. "Belki henüz değil, ama belki ikinizin arasında bir şeyler olma ihtimali var. Black Magic Bar'da tanıştığım andan itibaren Cinder'dan hoşlandım."

Sevilmeyecek ne var? Onu T&T'de gördüğüm andan beri ona takıntılıyım, sanırım ama söylemiyorum.

"Sen sonsuza dek mutlu bir hayat yaşıdın diye hepimizin kaderi aynı olacak diye bir şey yok." Bir lokma salatayı ağzıma tıktırıyorum, bu konuşmayla işim bitiyor.

Anabelle bunu anlamış olmalı, çünkü birkaç dakika sessizlik içinde yemek yiyoruz.

"Cinder'ın doğum gününün birkaç gün sonra olduğunu biliyorsun. Kara Büyü'de sohbet ederken bundan bahsetmişti."

Hiçbir şey söylemiyorum ama yemeğimi yemeye devam ediyorum. Doğum gününün yaklaştığını biliyorum.

"Bunu tek başına kutlamak zorunda kalırsa çok yazık olur. Tanımadığı bu büyük, yabancı evde." Şarap kadehini dudaklarına götürdü. "Sadece söylüyorum."

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Biliyorum ama lanet olsun, işe yarıyor. Cinder'ın doğum gününü kimsenin önemsemediği düşüncesinden nefret ediyorum. *Hiç* kimse onun doğum gününde özel bir şey yaptı mı? İçimden bir ses cevabın çok uzun zamandır olmadığını söylüyor.

Oturuyorum, yemeye devam ediyorum ve her şeyi unutmaya çalışıyorum. Cinder'ın doğum gününde ne yaptığını umursamamak için. Ama derimin altında tam olarak ulaşamadığım bir kaşıntı gibi. Ve Asher bize katılmak için içeri girdiğinde, kendimi koruma ihtiyacıma rağmen ne yapacağımı biliyorum.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Masanın sonunda durur ve odaya bakar. "Bu gece sadece üçümüz müyüz?"

Peçetemi masanın üzerine koydum ve sandalyemi iterek ayağa kalktım. "Sadece ikiniz. Yapmam gereken bir şey var." Anabelle bana arsızca sırtıyor, ben de gözlerimi deviriyorum. "İkinizle sonra görüşürüz."

"Ne kadar abartılı olursa o kadar iyi," diye sesleniyor Anabelle gülerek. Odadan çıkmadan hemen önce onu tersliyorum.

"Bu da neydi şimdi?" Asher ona sorar.

Yok bir şey. En küçük kardeşin kendini korumak yerine işkenceyi seçiyor Ash. Burada görececek bir şey yok. Hiçbir şey yok.

ChapTer

FOUrTeen

CINDER

F ya da yetişkin hayatımda ilk kez doğum günümü iptal ettim. Bugün içki dağıtmayacağım ya da göğüslerimi sallamayacağım. İstedığımı yapabileceğim, gerçi yatağında uzanıp tavana bakarken ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Bu olabilir.

Nero emin olmadığım sebeplerden ötürü geçtiğimiz hafta benden uzak durdu. Buraya geldiğim ilk hafta beni kontrol ediyordu ama son bir haftadır özellikle ortalıkta görünmüyor.

Dans etmek için balo salonunu kullanma teklifini kabul ettim. Bu kesinlikle bugün yapabileceğim bir şey. Kendim için dans etmek çok katartık oldu.

Kapım çalınıyor ve çarşafı göğsüme bastırarak doğruluyorum. "İçeri gel."

Kahvaltı tepsimle Marcel'in gelmesini bekliyorum ama Nero elinde tepsiyle kapıdan içeri giriyor.

Gülümsüyor. "Günaydın ve mutlu yıllar."

Hatırladı. Sadece bu bile gözlerimi ıslatıyor. Babamdan beri hayatımdaki hiç kimse doğum günümü kabul etmedi.

"Teşekkür ederim."

Yatağın kenarına oturmadan önce tepsiyi masaya bırakıyor. Kokusu etrafımı sarıyor ve onu daha iyi koklamak için eğilmek istiyorum ama yapmıyorum. Son zamanlarda bana karşı temkinli olduğu açık ve ben bunu zorlamak istemiyorum.

"Bugün için bir planın var mı?"

Bilmediğimi itiraf etmekten utanıyorum. "Pek sayılmaz, hayır."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum. Yemeğini ye ve bir saat içinde seni görmeye gelecek insanlar var. Bu gece için plan yaptım."

Göğsüm sadece küçüklüğümden ve ailemin varlığından hatırlayabildiğim sıcak bir hisle doluyor. "Ne planı? Buraya kim geliyor?"

"Merak etmeyin. Bir saat sonra kapıyı çaldığında cevap ver. Akşam görüşürüz." Beni öpecekmiş gibi eğiliyor, ama sonra daha iyi düşünmüş gibi görünüyor ve yataktan kalkıyor.

Odadan çıkışını izliyorum, bu dönüşün neyle ilgili olabileceğini merak ediyorum ve umursamıyorum çünkü umduğum şey buydu.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra yatak odasının kapısı çalındı. Kimi bekleyeceğimi bilmiyordum ama kapıyı açtığımda karşımda üç kişinin durmasını beklemiyordum.

"Cinder?" diye soruyor ön tarafta oturan, parlak kıvılcı saçları boyalı olduğu belli olan ve kafasının bir tarafı kazıtılmış kadın.

"Evet..."

"Mükemmel. Tüm bu eşyaları buraya getirebilmemiz için bize biraz yer açabilir misiniz?"

Tam o sırada üç yabancının arkasında Marcel'in de aralarında bulunduğu bazı ev çalışanlarını fark ediyorum. Elllerinde kutular ya da çantalar var, hatta ikisinin elinde giysilerle dolu tekerlekli bir raf var.

"Kafam karıştı. Neler oluyor?" Marcel içinün etrafında daireler çizerken ben afallamış bir şekilde duruyorum.

"Bay Voss bunların" -üç kişiye yan gözle bakıyor- "nazik insanların sizi bu akşam için hazırlaması konusunda ısrar etti. Dolabınızı güzelliğinize yakışır yepyeni bir gardıropla doldurmakla birlikte." Bir şey söylemediğimde bana nazik bir gülümseme veriyor. "Neden onların içeri girip hazırlanmalarına izin vermiyorsun, bu arada sen de kafanı toparlamak için zaman ayırıyorsun?"

Dalgınca başımı sallıyorum ve kapıyı daha da açarak yollarından çekiliyorum.

Her şeyi odaya getirmeleri ve düzenlemeleri on beş dakika sürüyor. Sandalyelerden birine oturup izliyorum.

Marcel bana doğru yürüdü. "Onları kendi hallerine bırakacağım, ama herhangi bir sorun yaşarsanız bana haber verin."

"Tamam. Teşekkür ederim, Marcel. Nero'nun tüm bunları benim için yaptığına inanamıyorum." Gözlerim yaşardı. Kimse benim için böyle güzel bir şey yapmamıştı... sanırım Nero burada kalmama izin verdiğinden beri.

Bana gülümsüyor. "Yapabilirim." Sonra yabancılarla vedalaştı.

Sandalyeden kalktım ve onlara doğru yürüdüm. "Anlayacağınız üzere, bunun olacağından haberim yoktu."

Kızıl saçlı kadın güler. "Evet, bu oldukça açıktı. Ben Jaycee ve makyajınızı yapmak için buradayım. Bu da Trent." Yanındaki fıçı göğüslü ve kırpılmış saçları olan beyefendiyi işaret ediyor. "Saçınızı o yapacak, Serena da stilden sorumlu."

Siyah saçları ortadan ayrılmış, şık giyimli kadın elini kaldırarak selam veriyor.

Jeste karşılık veriyorum. "Herkes merhaba. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Neden önce kıyafetlerle başlamıyoruz?" Serena öyle diyor. Gülümsüyor olsa da, bu kadının tamamen işle ilgili olduğunu söyleyebilirim.

"Tamam, ama bu geceki planın ne olduğunu bilmiyorum, o yüzden pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum."

"Hepimizin talimatları var," diyor Jaycee.

"Ayrıca, seni sadece bu gece için giydirmiyorum. Dolabını sevdiğin kıyafetlerle doldurma talimatı aldım, yani halletmemiz gereken çok şey var."

Bunu yapmasını Nero mu istedi? Bunun ne kadara mal olacağını hayal bile edemiyorum çünkü raflarda asılı kumaşlardan bunların hepsinin tasarım parçalar olduğunu anlayabiliyorum.

Karnım gurulduyor. "Vay be."

"Vay canına," diyor Jaycee. "Sen ve Serena moda kısmında çalışırken ben de açılır kapanır masamı kurup her şeyi bir araya getireceğim."

"Aynen," diyor Trent.

İkisi de odanın diğer tarafına geçip beni Serena'yla baş başa bıraktılar.

"Ne tür bir tarzdan hoşlandığınızı görmek için bazı şeyleri gözden geçirelim. Oldukça geniş bir bedene sahipsiniz, bu yüzden bazı parçaların bedenini büyütmek ve terziye diktirmek gerekebilir ama ben bu işin en iyileriyle çalışıyorum. İhtiyacımız olan her şeyin farklı bir bedenini birkaç gün içinde burada bulabilirim."

"Um... tamam, harika."

Jaycee ve Trent sabırla etrafta dolanırken sonraki birkaç saati birlikte geçiriyoruz. Sanırım Nero'nun onlara ödediği parayı alırken, sıkılmaktan şikayet etmiyorsunuz.

İlk başlarda bunaltıcıydı ama eğlenceli hale geldi. Giysi giydirme oyunu gibi, sadece beğendiğim her şeyi saklayabiliyorum. Artık korumak için onarmak zorunda kaldığım kıyafetler ya da güncellemek için elimdeki azıcık parayı harcamak istemediğim için eskimiş kıyafetler giymeyeceğim. Paranın satın alabileceği en iyi kıyafetleri giyeceğim. Hepsi Nero sayesinde.

Onu düşündüğümde gözlerim yaşıyor. Hiç kimse bana böyle davranmamıştı. Bana neden bu kadar iyi davrandığını anlamakta zorlanıyorum. O da mı benden bir şey istiyor?

Bu gece ne yapacağımızı hâlâ bilmiyorum ama Serena bana şık giyinmem gerektiğini söyledi ve yere kadar uzanan mavi ipek bir elbise seçtik. Kumaş belimin bir tarafına dökülüyor, sonra sağ bacağımdan aşağı büyük bir yırtmaçla iniyor. İpeksi kumaş vücudumda kaydığı anda kendimi seksi hissettim. Ayakta dururken yırtmaç fark edilmiyor ama yürür yürümez bacağım dikizleniyor.

Serena işini bitirdiğinde dolabın yarısı güzel kıyafetlerle dolmuş oluyor, geri kalanı da önümüzdeki günlerde ölçülerime göre dikildikten sonra gelecek. Eşyalar arasında her türlü La Perla sütyen ve iç çamaşırı var. Nero'nun iç çamaşırlarımı unutmadığından emin olmak istediğini özellikle belirtti ve umarım beni onların içinde görmek istediği içindir.

Bu fikri sevdim. Kulüpte olanlardan ya da birkaç hafta önce paylaştığımız yılbaşı öpücüğünden bahsetmedi. Pişman olduğu için böyle yaptığını sanıyordum ama belki de stilistine bana güzel iç çamaşırları diktiriyorsa durum böyle değildir.

Trent saçımı yaptırmak için beni yanına çağırdı ve saçımı boyamadığım ve doğal sarılığımı sevdiğim için saç uçlarımı tazelemeye karar verdik. Ayrıca saçıma, elbisem kadar pürüzsüz ve parlak olmasını sağlayan bir bakım yapıyor. Sonra saçımı bir tarafa ayırıyor, aşağıya doğru bırakıyor ve Hollywood dalgaları şeklinde şekillendiriyor.

Sırada Jaycee var, tüm görünümümü bir araya getiriyor, makyajımı hiç olmadığım kadar güzel hissettirecek şekilde yapıyor. Dikkat çekici ama aynı zamanda abartılı değil.

Aynada şaşkınlıkla kendime bakıyorum. "Siz üçünüz mucize yaratıyorsunuz."

Hepsi gülüyor ve Jaycee aynada arkamda durduğu yerden omzumu sıkıyor. "Çalışmak için harika bir tuvalimiz vardı. Bay Voss seni gördüğünde çok şaşıracak."

Yanaklarım kızarıyor ve aynadaki bakışlarını kaçırıyorum.

"Merak etmeyin, hepimiz gizlilik sözleşmesi imzalamak ve telefonlarımızı teslim etmek zorunda kaldık. Torunlarımızın hala bir mahkeme kararını ödemesini istemiyorsak, hepimiz ağzımızı kapalı tutacağız. Sırrınız bizimle güvende," diyor Jaycee.

Burada yaşadığım gerçeğine mi atıfta bulunuyor, yoksa Nero'nun sevgilim ya da belki de şeker babam olduğunu mu düşünüyor bilmiyorum. Belki de bir şekilde striptizci olduğumu biliyor ve Nero'nun bana herkesin önünde bağlanmasının ne kadar kötü görüneceğini fark ediyor. Kim bilir?

Aynada ona gülümsüyorum.

"Yola çıkmadan önce istediğin bir şey var mı? Elbiseni giymene yardım etmemi ister misin?" Serena sorar.

"Kendi başıma yapabilecek kadar iyiyim. Yardımlarınız için herkese çok teşekkür ederim. Çok eğlenceli bir gün geçirdim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, eminim bunu anlamışsınızdır."

"Umarız güzel bir akşam geçirirsiniz," diyor Serena.

Ben de öyle. Ama bu gecenin geri kalanında ne olacağı önemli değil çünkü kesin olan bir şey var ki bu şimdiden yaşadığım en güzel doğum günü.

ChapTer

FIFTeen

NERO

I siyah ipek üç parçalı takım elbisemin önünü düzelterip Cinder'ın odasına doğru yürüyordum.

Maude'a bir yıl önce evlenme teklif ettiğimden beri ilk kez gerginim. Neredeyse gergin olma noktasına geldim.

Bu geceye çok şey bağlı. En azından öyle hissediyorum. Cinder'ın eğlenmesini ve bu doğum gününü yıllarca hatırlamasını istiyorum. Malikanede kalmak istemesini istiyorum. Bir daha ayrılmaktan bahsetmedi ama bunun an meselesi olduğuna eminim. Ve ikimiz de birbirimize karşı hissettiğimiz bu çekime kendimizi kaptırırsak aramızdaki ilişkinin nasıl olabileceğini görmesini istiyorum.

Yatak odasının kapısını çalıyorum ve cevap vermesini bekliyorum. Kapı açılır açılmaz ve karşımda durur durmaz, tüm hava ciğerlerimi aceleyle terk ediyor. Sendeleyerek geri çekiliyorum, güzelliğinden o kadar etkileniyorum ki bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Cinder, bir kraliçe gibi görünüyorsun."

Saçları dalgalı ve mavi ipek elbisesi göğüs dekoltesini yeterince ortaya çıkarıyor, ancak elbisenin yırtmacından dışarı çıkan sağ bacağı

dikkatimi çekiyor. Ellerimi bacağında gezdirmek, uyluklarının tepesine ulaşana kadar iç uyluklarına öpücükler kondurmak, sonra da ağzımla çığlık attırmak istiyorum. Önümdeki bu güzel paketi, benim için yalvaran, ahlaksız bir karmaşa haline gelene kadar çözmek istiyorum.

Onu gördüğümde vücudumun nasıl tepki verdiğini gizlemek için duruşumu değiştiriyorum.

"Teşekkür ederim." Yanakları pembeleşiyor ve bu çok sevimli. Ona iltifat etmenin kızarmasına neden olması şaşırtıcı, ama bir grup azgın erkeğin önünde çıplak dans etmek pek bir şey yapmıyor.

"Sürprizin için hazır mısın?" Kolumu ona doğru uzatıyorum ve o da kolunu koluma doluyor.

"Yanımda bir şey getirmeme gerek var mı?" diye soruyor odadan çıkmadan önce. "Sadece kendini."

Gülümsüyor ve ben de onu malikâneye doğru yönlendiriyorum. Nereye gittiğimize dair bir fikri varsa da bunu belli etmiyor ama balo salonuna giden koridora girdiğimizde eli kolumda seğiriyor.

İçeride müzik zaten düşük seviyede çalışıyor. Onun hoşuna gidebileceğini düşündüğüm ve yemekten sonra yavaşça dans edebileceğimiz bir çalma listesi hazırladım.

"Buraya mı giriyoruz?" diye soruyor.

Kapıyı itip açıyorum ve onu içeri götürüyorum. Bizi neyin beklediğini görünce olduğu yerde durdu.

Bir doğum günü partisi için tüm odayı dekore ettirdim. Çiçekler, balonlar, buzdan heykeller ve etkinlik planlayıcısının önerdiği diğer her şey için hiçbir masraftan kaçınmadım. Oda beş yüz misafir bekliyormuşuz gibi görünüyor ama bu gece sadece ikimiz olacağız.

Önümde yürüyor, etrafımda dönüyor, gözleri her köşeyi tarıyor. "Nero... Söyleyecek sözüm yok."

"Mutlu yıllar." Onu elimden tutarak odanın ortasındaki iki kişilik akşam yemeği için hazırlanmış masaya götürüyorum. Ona sandalyeyi uzatıyorum ve ensesini öpme isteğime engel oluyorum.

Onun karşısındaki koltuğa kaydım ve şarap şişesini aldım. "Şarap ister misiniz?"

"Evet, lütfen." Bakışlarını tek bir yerde tutamıyor, odayı inceliyor ve ben ona bir bardak doldurup uzatırken gülümsüyorum. Bir yudum alıyor. "Mmm, bu çok güzel."

"Sanki daha önce hiç şarap tatmamışsın gibi konuşuyorsun."

Bakışları masaya kayıyor. "Ben yapmadım. Ben... üvey annem izin vermedi. Onunla ve üvey kardeşlerimle yemek bile yiyemedim. Odamda tek başıma yemek zorunda kaldım. Ve kulüpte ya da barda içki içmemeyi bir kural haline getirdim."

Biri ona böyle davranabildiği için damarlarımda öfke ateşi yanıyor. Ama onun katlanmak zorunda kaldığı boktan şeylere girmek istemiyorum. Bu gece Cinder'ın mutlu ve kaygısız olması, eğlenmekten başka bir şey için endişelenmemesi için.

"Peki o zaman, beğenmene sevindim ve ilk deneyiminin benimle olmasına sevindim. Kadeh kaldıralım mı?"

"Tamam." Kadehini kaldırıyor.

"Başlangıçlara ve geleceğin getireceklerine."

Kadehini benimkiyle tokuşturuyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. "Başlangıçlara."

Her birimiz bir yudum alıyoruz, ardından personelden biri mezelerimizle içeri giriyor ve her birimizin önüne bir tabak koyuyor. Yemekler arasında ilerlerken pek de önemli olmayan konular hakkında sohbet ediyoruz. Cinder işimi ve Voss Enterprises için ne yaptığımı soruyor, ben de onun eskiden dans yarışmalarına katıldığını ve en sevdiği dansın modern dans olduğunu öğreniyorum.

Kaşığını tabağındaki yarısı yenmiş çikolatalı musun yanına koyuyor. "Bir lokma daha yemem mümkün değil."

Kıkırdıyorum. "Doldurulmuş mu?"

"Tamamen." Ellerini karnının üzerine koyuyor. "Nero, bugün için teşekkür ederim. Her şey çok harikaydı. Teşekkür etmek bile yeterli gelmiyor. Bu uzun zamandır hatırladığım en güzel doğum günü."

Onun sözleriyle içimde bir canlılık zıplıyor. "Çocukken doğum gününde ne yapardın?"

"Annem ölmeden önce beni spaya götürür ve tırnaklarımı boyatırdı. Küçükken bile. Güzel olmanın verdiği hissi hatırlıyorum. Yeni bir elbise seçmeme izin verirdi, hangisini istersem, sonra bir restoranda akşam yemeği için babamla buluşurduk. Bir günlüğüne prenses olmuştum." Yüzündeki ifade bana anıların onun için ne anlama geldiğini anlatıyor.

"Peki o öldükten sonra?"

Cinder iç geçiriyor. "Babam ilk birkaç yıl denedi. Doğum günü partisi için okuldan bazı arkadaşlarımı çağırmama izin verirdi. Annemle geçirdiğim şımartılma gününü özliyordum ve asla eskisi gibi olmuyordu ama günü yalnız geçirmekten daha iyiydi. Üvey annem eve taşındıktan sonra bu partiler durdu. Çocukların gürültüsünün onu çok stresli ve endişeli yaptığını iddia etti. Babam vefat ettikten sonra da doğum günümü kutlamayı tamamen bıraktı."

Elim kaşığımın etrafında sıkılaşıyor. "O yere asla geri dönmeyeceksin."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Burası bildiğim tek ev, ama son birkaç aydır fark ettim ki burası artık benim için uygun bir yer olmayabilir."

Bakışlarımız buluşuyor ve ona buranın onun evi olabileceğini söylemeyi çok istiyorum ama onu korkutmak istemediğim için kendimi durduruyorum.

"Annen özel bir insana benziyor," diyorum. O

da başını salladı. "Gerçekten öyleydi."

"Annem ben altı yaşındayken öldü." Bunu ona neden anlatıyorum? "Onun sadece küçük parçalarını, belirsiz izlenimlerini hatırlıyorum. Bazen bunun her küçük şeyi hatırlamaktan ve kaybın yasını tutmaktan daha kötü olup olmadığını bilmiyorum."

Cinder elimi tutuyor. "Bu gerçekten zor olmalı. Acı verici ama annemle olan anılarımdan hiçbir şey için vazgeçmezdim."

Küçük elini sıkıyorum. "Onun hakkında çok konuşmayız, ama kardeşlerim ondan bahsettiklerinde, genellikle kendimi dışlanmış gibi hissederim. Onların öyle bir

Canlı anılarım var ve ondan övgüyle bahsediyorum, ama ben... anılarım her şeyden çok duygulardan ibaret. O yanımdayken nasıl hissettiğim. En çok bunu özlüyorum." Tanrı biliyor ya, ben babamdan hiçbir zaman koşulsuz sevgi hissini alamadım.

Cinder elini benimkinden çekiyor ve içimde bizi yeniden birleştirmek için saplantılı bir ihtiyaç var ama kendimi tutuyorum.

"Nasıl geçti? Sormamın sakıncası yoksa."

Bu geceyi mahvetmemek için sesimi daha hafif çıkmaya zorluyorum. "Burada, malikanenin bahçesinde öldürüldü."

Eli göğsüne gidiyor ve gözlerinden sempati akıyor. "Bu korkunç. Çok üzüldüm."

Başımı salladım. "Öyle." Kalbimdeki ağırlıktan bıkarak sandalyemi geriye itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Dans etmek ister misin?"

Gözleri parlıyor ve başını sallıyor. Bu gecelik bu saçmalığı bir kenara bırakalım.

Küçük masanın etrafında dönerken beni takip ediyor, sandalyesinin arkasına gidip sandalyeyi çekiyor. Sonra elimi uzatıyorum. Ayağa kalkıyor ve yeni bir şarkı başlarken onu dans pistine götürüyorum.

Elini tutuyorum ve diğer kolumu küçük beline dolayarak onu kendime çekiyorum ve dans pistinin etrafında dönüyoruz. Mükemmel bir uyum içinde hareket ederken gözümü ondan alamıyorum.

Bir şeyler belli belirsiz tanıdık geliyor ama nedenini bulamıyorum.

Zahmetsizce hareket ediyor ve uzun zamandır ilk kez, kollarımdayken kendimi merkezde ve bütün hissediyorum. Bunun bir takıntıdan daha fazlası olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Şarkı bitiyor ve ceketimin cebinde ona verdiğim hediye ağırlaşıyor. Yanımda getirmiştım ama ona vermem gerektiğinden emin değildim. Çok güçlü görünüp onu korkutmak istemiyorum. Ama bunu gerçekten almasını istiyorum.

Başka bir şarkı başlıyor ve gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekiliyorum. "Sana bir hediyem var."

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Sanırım bütün gün yeterince hediye vardı."

Başımı sallıyorum. "Neredeyse." Onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum.

"Arkanı dön." Alnı kırıştı. "Ne için?"

Kıkırdıyorum. "Hediyeni istiyor musun?"

Dediğimi yapıyor ve ben de ona yaklaşıp yasemin ve sandal ağacı kokusunu içime çekiyorum. Ceketimin iç cebine uzanarak, ortasından kocaman bir safir sarkan elmas bir kolye çıkarıyorum. Boştaki elimle saçlarını bir omzunun üzerine yerleştiriyorum.

Öne doğru eğilip boynunun omzuyla birleştiği noktayı öpmek, teninin tadına bakmak çok kolay olurdu. Her nasılsa, bir kez daha direnecek iradeyi buluyorum.

"Gözlerini kapat," diye fısıldıyorum kulağına ve tüyleri diken diken oluyor.

Kolyeyi boynuna sarıyorum ve kopçasıyla tutturuyorum, sonra tekrar ona dönmek için etraftan dolaşıyorum.

"Artık gözlerini açabilirsin."

Yavaşça yere bakar ve daha iyi görebilmek için eliyle kolyeyi tutmak üzere yukarı uzanır. Nefes nefese kalır. "Aman Tanrım!" Bakışları benimkine doğru uçuyor. "Bu çok fazla. Yaptığın onca şeyden sonra... bu çok fazla."

"Saçmalama. Senin almanı istiyorum."

"Ama bir servet değerinde olmalı." Başını sallar.

"Sen de öylesin." Yüzünü avuçluyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum, bakışlarım hiç şaşmıyor.

"Nero, gelmiş geçmiş en iyi doğum günü için teşekkür ederim. Bana verdiğin onca şey için değil, senin sayende. Bana değerli olduğumu hissettiriyorsun ve uzun zamandır böyle hissetmemiştim."

Cinder parmak uçlarında yükseliyor ve ağzını benimkine yaklaştırıyor. Bunun iffetli bir öpücük olmasını isteyip istemediğini bilmiyorum ama dudakları benimkine değdiği anda daha ilkel bir şeye dönüşüyor.

Kollarımla onu kendime çekiyorum ve dudaklarının kenarını yaladığımda bana doğru açılıyor, dillerimiz birbirine kayarken ağzımın içinde inliyor. Eli başımın arkasındaki saçlarımı itiyor ve sert sikim pantolonumun kumaşına baskı yaptığında, elimi sırtının alt kısmına kaydırıyorum ve onu daha sert bir şekilde içime bastırıyorum.

Ondan muhtaç bir ses çıkıyor ve iradem kırılıyor, artık inkar ettiğim içgüdülerimi zapt edemiyorum. Tadının neye benzediğini bilmem gerekiyor. Yüzüm kalçalarının arasına bastırıldığında boşalmasını duymak ve izlemek istiyorum.

Öpücükten uzaklaşıyorum ve yüzündeki hayal kırıklığını görünce sırtıyorum. "Merak etme prenses, burada işimiz bitmedi. Sana vereceğim son bir hediye var."

Eğilip onu kucağıma alıyorum ve az önce yemek yediğimiz masaya götürüyorum. İkinci tatlımın zamanı geldi. Onu masanın yanına ayaklarının üzerine koyduğumda itiraz etmiyor, sonra kolumun bir hareketiyle masadaki her şeyi yere düşürüyorum.

Eğer Cinder benim saldırganlığımdan rahatsız olduysa bile bunu belli etmiyor.

Onu belinden tutup kaldırıyorum ve masanın kenarına oturtuyorum. "Uzan ve bacaklarını aç. Tadının neye benzediğini bilmem gerek."

Göz kapakları iniyor ve itiraz etmeden dediğimi yapıyor.

"Prensesler ödüllendirilir, Cinder. Sana nasıl olduğunu göstereyim." Bacaklarını daha da ayırıyorum ve elbisesinin kumaşını yoldan çekiyorum.

Pahalı iç çamaşırını -soluk mavi dantel tanga- amının etrafında görmek, bunu benim sağladığımı bilmek, göğsümü lanet bir mağara adamı gibi dövmek istememe neden oluyor. Danteli parçalara ayırıp arkama atıyorum. Belki daha sonra bu anı tekrar yaşadığımda sikimin etrafında onunla sevişirim.

Cinder bana kocaman gözlerle bakıyor ama gözlerinde korku yok, bu yüzden dizlerimin üzerine çöküyorum ve kalçalarını kendime doğru çekiyorum, böylece amı önümde ve ortada kalıyor. Eğilip derin derin içime çekiyorum ve kalçasının iç kısmını öpüyorum, tatlı kokusuyla etine doğru inliyorum.

Nasıl oldu da bu kadar uzun süre direnebildim?

Dilimin ilk darbesi bir eroin vuruşu gibi - ömür boyu bu bağımlılığın kölesi olacağım, her zaman ejderhanın peşinde koşacağım.

Klitorisini emiyorum ve eli saçlarımın arasından kayıyor. Bacaklarını başımın etrafında kapatmaya çalışıyor, ama ellerimle onları açık tutuyorum.

Klitorisine birkaç kez fiske vurup emdiğimde inliyor ve saçlarımı acı çekecek kadar kavırıyor. Daha fazlasını tatmak için yanıp tutuşurken, dikkatimi girişine veriyorum ve sikimle istediğim gibi dilimle onu beceriyorum. Taşaklarım ağırlaşıyor ve ağrıyor ama kendimi çekme isteğimi görmezden geliyorum. Bu Cinder ve onun zevkiyle ilgili.

Kalçalarını hareket ettirirken misk gibi tatlı kokusu ağzımı dolduruyor.

Aynen öyle prenses, kullan beni. Karnını doyur.

Tekrar klitorisine doğru ilerliyorum, onu kenardan geri çekmeden önce boşalmaya yaklaşıyorum. Ciğerlerine hava çekmeye çalışırken göğsü kabarıyor. Onu eve getirmeye hazırım, iki parmağımı içine sokup kısıpıyorum, ileri geri hareket ettiriyorum, sonra klitorisini emiyorum.

Bir çılgılla patlıyor, kalçalarını sallıyor ve ben de boştaki elimle onu masaya bastırarak orgazmını atlatmasını sağlıyorum. Masanın üzerinde nefes nefese, elbisesini yukarı kaldırmış, bacaklarını açmış bir şekilde dururken ben de onun salgıladığı her son parçayı kucaklıyorum. Tatmin olduğumda ayağa kalkıyorum. İçindeki iki parmağı dudaklarıma götürüp emerken beni izliyor.

Cinder dudaklarını yalıyor. Doymuş görünüyor ve sanki her an uyuyabilirmiş gibi. Atılmış külotuna uzanıyorum ve cebime atıyorum. Sonra masanın üzerine eğilip onu kollarıma alıyorum.

"Hadi ama. Uzun bir gün geçirdin. Hadi seni yatağa götürelim."

Hiçbir şey söylemiyor ama ben malikaneden yatak odasına doğru yürürken yanağını göğsüme yaslıyor. İçeri girdiğimizde onu yatağa yatırdım ve ona baktım.

Yatmak için giyinmesine yardım etmek üzereydim ama bana uykulu bir gülümseme verdi, yan yattı ve uykuya daldı. Hala elbisesini giyiyor olsa bile onu uyandırmaya yüreğim el vermiyor.

Odadaki tüm ışıkları kapattıktan sonra köşedeki sandalyeye oturuyorum ve kimseye itiraf edemeyeceğim kadar uzun bir süre onun uyumasını izliyorum.

Bu gece Cinder'a olan takıntımı artırdı, doyurmadı.

ChapTer SIXTeen

CINDER

T Doğum g n mden bu yana iki hafta ge ti ve Nero yine benden uzak duruyor - benimle yemek yemiyor, sadece ben yatmadan  nce odama kafasını uzattığında hızlıca bir merhaba diyor.

Gece.

Doğum g n m, benimle yaptığı şeylerin bir başka pişmanlığı mıydı? Ben, kendi adıma, pişman değilim. Hayatımın en heyecan verici ve en heyecanlı anıydı. Daha  nce hi  bir erkek bana oral seks yapmamıştı ve d r st olmak gerekirse cinsel bir şeyin *bu kadar iyi* olabileceğini bilmiyordum.

Daha iyi bilmeseydim, neredeyse bunun bir ateş r yası olduğunu d ş n rd m. Ama hayır, haftalar sonra bile i imde yanmaya devam eden bir şeyi k r kledi. Şimdi Nero bana dokunmuyor, benimle neredeyse hi  konuşmuyor ve ben onun evinde yaşıyorum.

D n gece Black Magic Bar'da ge  saate kadar  alıştığım i in Pazar sabahı ge  kalkıyorum. Artık bir s r  ev işi yapmak zorunda olmadığım i in bu uyumaya alışıyorum. Saate bakıyorum ve hazır olmam gereken saatten  nce sadece bir bu uk saatim olduğunu fark ediyorum.

Anabelle birkaç gün önce beni buldu ve bugünü onunla ve Rapsody ile geçirmek isteyip istemediğimi sordu. Muhtemelen aptalca ama daha önce hiç kız arkadaşım olmadı, en azından çalıştığım yerler dışında ve onlarla bir gün geçireceğim için biraz gerginim. Ya beni gerçekten tanıdıklarında benden hoşlanmazlarsa?

Bu endişeyi bir kenara bırakıp yataktan kalkıyorum ve doğruca duşa gidiyorum.

Bir buçuk saat sonra, tam vaktinde, kapım çalındı. Anabelle ve Rapsody orada duruyordu, rahat giyinmişlerdi.

"Hey. Ne giyeceğime emin olamadım. Bu olur mu?" Kot pantolonuma ve dar tişörtüme baktım.

"Yapacağımız şey için mükemmel," diyor Anabelle. "Bowlinge gidiyoruz."

"Daha önce hiç bowling oynadın mı?" Rapsody soruyor. "Ben ilk kez oynuyorum."

"Küçükken birkaç kez. Magnolia Bend'de bir bowling salonu olduğunu fark etmemiştim."

Anabelle sırtıyor. "Yok. Ama Geceyarısı Malikanesi'nde bir tane var." Ağzım açık kaldı. "Yok artık!" Burada ne yok ki?

Loş koridorda birlikte, yan yana ilerliyoruz, Rapsody heyecandan sersemlemiş durumda.

"Güney kanadına ilk kez geliyoruz. Sizi bulabilmek için Nero'ya bir harita çizdirmek zorunda kaldık," diyor Anabelle gülerek.

"Gerçekten mi? Buranın her köşesini bildiğinizi sanıyordum."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, çocuklar ellerinden geldiğince birbirlerinin kanatlarından uzak dururlar. Sen gelene kadar Nero'nun özel alanına girmeye hiç ihtiyaç duymadım."

Onlara gülümsüyorum ve sanki biri beni izliyormuş gibi omurgamda bir karıncalanma hissediyorum. Aynı hissi son bir ay içinde birkaç kez daha yaşadım ve hala açıklayamıyorum. Bu yer

Özellikle geceleri oldukça ürkütücü. Yine de gün ortasında kendimi oldukça rahat hissediyorum.

"Size bir şey sorabilir miyim?" Vitraylı kuzgunun yanından geçerken aralarına bakıyorum.

"Elbette," diyor Rapsody.

"Burada izlendiğiniz hissine kapıldığınız oluyor mu hiç?" Bir bakış atıyorlar ve sonra dikkatlerini bana veriyorlar.

Anabelle, "Burada bazen tuhaf şeyler oluyor," diyor ama ayrıntıya girmiyor.

Anabelle bizi bir odaya götürüyor ve kapıları açıyor. Tabii ki gittiğimi hatırladığım hiçbir bowling salonuna benzemiyor. Kulvarları ayıran kemerler ve sütunlarla özenle dekore edilmiş.

"Asher her şeyin yolunda olması gerektiğini söyledi. Marcel'den biz gelmeden önce emin olmasını istedi ve biri bize içecek ve atıştırmalık getirecek."

"Yaşasın kız zamanı!" Rapsody diyor ki.

Heyecan içimde aşırı doldurulmuş bir kadeh şampanya gibi köpürüyor. Bu kadınlarla arkadaşlık kurabileceğim fikri, sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim bir yenilik gibi geliyor. Babam Louise ile evlendikten sonra, konuşup gülebileceğim benim yaşıma yakın kız kardeşlerim olacağına dair büyük umutlarım vardı. Ama bu konuda yanılmışım.

Korku hızla su yüzüne çıkıyor. Ya Nero sonunda benden Geceyarısı Malikanesi'nden ayrılmamı isterse? Bu dostluk devam edecek mi?

"Hadi yapalım şunu," diyor Anabelle, monitörün önüne oturuyor ve isimlerimizi giriyor.

"Çok kötü olacağım," diyor Rapsody, ama bu konuda pek de endişeli görünmüyor.

"Ben de harika olmayacağım. Bowling oynamayalı on yıldan fazla oldu." Onu daha iyi hissettirmeye çalıştım.

Rapsody bowling toplarından birini alır. "Vay canına. Bunlar düşündüğümde daha ağırmış."

Büyüdüğünde ne kadar korunaklı olduğunu anlatmaya devam ediyor. Hikayede daha fazlası olduğunu hissediyorum ama birbirimizi yeni yeni tanırken burnumu sokmak istemiyorum.

"Tamam, hepimiz hazırız!" Anabelle koltuğundan fırlayarak şöyle diyor. "Cinder, önce seni, sonra Rapsody'yi, sonra da beni koyuyorum."

Kıkırdıyorum ve bowling toplarına doğru yürüyüp bir tane alıyorum. "Rapsody ve ben senin ne kadar iyi olduğunu gördüğümüzde kendimizi kötü hissetmeyelim diye mi?"

"Korkunç olacağım, merak etme."

Topu çizgiye doğru götürüyorum, ne yapmasını istediğimi gözümde canlandırmaya çalışıyorum, sonra kolumu geri çekip bırakıyorum. Oldukça iyi başlıyor, ama yarı yolda top sola sapıyor ve çukura düşüyor. Kızlar yine de tezahürat yapıyor ve ben bir top daha alıyorum. Bu sefer ucundaki iğnelerden birini çıkarmayı başarıyorum.

Omuz silkiyorum ve oldukları yere dönüyorum. "Hiç yoktan iyidir."

Sırada Rapsody var. Ona birkaç ipucu vermeye çalışıyoruz ama iki taşığı da çukura düşüyor.

Sonra Anabelle sırasını alıyor. İki iğne hariç hepsini devirmeyi başardı.

Sıralarımız arasında dönmeye devam ediyoruz ve ilk oyunun sonunda Anabelle açık ara galip, ben ikinci en yüksek skora sahibim, ardından Rapsody geliyor.

"Bir sonraki oyunu oynamadan önce biraz yiyecek ve içecek molası vermek ister misiniz?" Rapsody soruyor. "Yenilginin acısının geçmesine ihtiyacım var."

Anabelle ve ben gülüyoruz.

"Acıkmaya başladım. Kesinlikle bir şeyler yiyebilirim. Dün gece barda geç saatlere kadar çalıştım, bu yüzden uyudum ve kahvaltı edecek zamanım olmadı."

Biz oyunun ortasındayken çalışanlardan biri gelip bize yiyecek ve içecek bıraktı, bu yüzden üçümüz masaya gidip etrafına oturduk. Çeşitli bar yiyecekleri vardı, nachos,

kanatlar, patates kızartması, biraz sebze ve çiftlik sosu ve biraz mozzarella çubukları.

"Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" Bir kızartmayı ısırmadan önce Anabelle'e soruyorum.

Bana çok geniş bir gülümseme veriyor. "İnanılmaz. Önümüzdeki aylarda Avrupa'ya bir seyahat planlıyoruz. Hiç gitmedim ve gerçekten gitmek istiyorum. Her nasılsa, münzevi kocamı beni götürmeye ikna ettim."

"Kulağa harika geliyor. Nereye gitmeyi planlıyorsun?" Bir patates kızartmasını daha ketçaba batırıp yiyorum.

Anabelle bize tüm planlarını anlatıyor ve kendimi Nero ile aynı şeyi yaparken hayal etmeden edemiyorum. Bizi bilgilendirmeyi bitirdiğinde dikkatimi Rapsody'ye veriyorum.

"Düğün planları henüz yapılmadı mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Bunu bilmiyorsun ama yıllar önce Kol'la nişanlanmıştık ama nikâh masasına hiç oturamadık." Kaşlarını çatıyor. Görünüşe göre içgüdülerim onun hikâyesinde çok daha fazlası olduğu konusunda haklıydı. "O zaman belediye binasında evlenmeyi planlamıştık, sadece ikimiz. Bu bizim hızımıza daha uygun. Kim bilir, belki bunu tekrar yaparız."

"Sakın buna cüret etme! Eğer yaparsan, orada olduğumdan emin olsan iyi edersin," diyor Anabelle.

Rapsody gülüyor. "Ne yaparsak yapalım, büyük bir olay olacağını sanmıyorum."

"Tamam." Anabelle şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor ve sonra dönüp bana bakıyor. "Peki ya sen?"

"Ben evlenmiyorum." Dudaklarımdan gergin bir kahkaha dökülüyor.

"Ama evlenecek olsaydınız, düğününüzün nasıl olmasını isterdiniz?" diye soruyor.

"Eskiden bir sürü insanın olduğu, her yerde çiçeklerin olduğu ve pahalı bir tasarım elbisenin olduğu büyük bir davet istediğimi düşünürdüm. Şimdi..." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bence artık önemli olan koridorun sonunda kimin beklediği."

"Buna amin derim," diyor Anabelle.

"Konu açılmışken... Nero ile aranızda neler olduğunu sorabilir miyim?"
Rapsody'nin gözlerinde ilgi kıvılcımları çıkıyor.

Yanaklarını kızardı. Nasıl cevap vereceğinden emin değilim. Kardeşlerinin sevgililerine ne yaptığımızı söylersem Nero üzülür mü?

Bir konuda dürüst olabilirim. "Gerçekten emin değilim. Bir sıcak bir soğuk." Bilerek başlarını sallıyorlar.

"Voss tarzı bu," diyor Anabelle ses tonunda bir eğlenceyle.

Başımı eğiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Asher ve Kol da aynıydı. Eğer ondan hoşlanıyorsanız, size tavsiyem sabırlı olmanız. Kendini bulacaktır ve bir kez bulduğunda, tamamen içinde olacaktır."

Sözlerinin bana boş yere umut vermesini istemiyorum ama elimde değil.
"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle," diyor Rapsody, sesi çok emin geliyor.

"Bilmiyorum. Tam onunla bir ilerleme kaydettiğimi düşündüğümde ortadan kayboluyor." Mozzarella çubuğundan bir ısırık alıyorum.

"Dediğim gibi, bu Voss tarzı." Anabelle bana güven verici bir gülümseme veriyor.

Merak ettiğim bir şeyi dile getirmekten çekiniyorum ama bu kadınların yanında olduğum her an aklımın bir köşesinde duruyor. "Sana nasıl tanıştığımızı anlattı mı?"

Rapsody başını sallıyor. "Hayır, ama detaylar için hazırım."

Gergin bir şekilde gülüyorum. "Çalıştığım striptiz kulübünde tanıştık." Tam olarak doğru değil, ama önemli değil.

Herhangi bir yargılama belirtisi için gözlerine bakıyorum ama hiçbirini bulamıyorum. Anabelle'in T&T'de çalıştığını bildiğinden eminim ama Rapsody'yi bilmiyorum. Eğer şaşırdıysa bile bunu belli etmiyor.

"Aylarca gelip arkadaki bir masadan beni dans ederken izler ve ben piste çıkmadan giderdi."

"Tamam..." Anabelle devam etmemi bekliyor.

"Sanırım sormak istediğim şey şu: Sence Nero benim gibi birine aşık olabilir mi?"

Anabelle'in yüzünü anlayış kaplıyor ve kaşlarını çatıyor. "Güzel, arkadaş canlısı, akıllı bir kadın mı demek istiyorsun? Evet, öyle."

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Ama o bir *Voss*. Gerçekten bir striptizciyle birlikte olabilir mi?"

Anabelle elimi sıktı. "Tatlım, cevabın hayır olsaydı burada olmazdın."

Sözlerini düşündüm ve muhtemelen haklı olduğunu fark ettim. Nero burada, evinde kalmama izin veriyor ve yakın zamanda gitmemi istediğine dair hiçbir işaret vermiyor.

"Hepimizin bir geçmişi var," diyor Rapsody. "Bu hiçbirimizi daha az değerli yapmaz."

Kişisel deneyimlerinden yola çıkarak konuştuğunu hissediyorum ve onlara küçük bir gülümseme veriyorum. "Teşekkürler hanımlar. O halde sabırlı olmaya çalışacağım."

İkisi de başını sallıyor ve yemeğe devam ediyoruz.

Nero'yu özledim. Dün sabahtan beri onu görmedim. Bir parçam dün gece vardiyamdan geç döndüğümde onu beni beklerken bulacağımı umuyordu ama öyle olmadı.

Sonra dün gece Black Magic Bar'daki vardiyamı ve Magnolia Bend'den geçerek Midnight Manor'a giden pahalı araç kuyruğunu hatırlıyorum. Her ayın son Cumartesi günü kasabadan geçen aynı araba kuyruğu.

Orada çalıştığım ilk Cumartesi gecesi onları gördüğümü ve yerlilerden birine bunun ne olduğunu sorduğumu hatırlıyorum. Kimsenin bilmediğini söylediler. Görünüşe göre, arabalar onlarca yıldır geliyor ama kimse kim ya da ne için burada olduklarını bilmiyor. Şehir efsanesine göre bir tür ayinsel kurban töreni varmış.

Bazıları da bunun İlluminati'nin bir toplantısı olduğunu iddia ediyor. D n gece hi bir  ey duymadım.

D zg n bir cevap almak i in kizlara sormaya karar veriyorum. "D n gece barda  alı ıyordum ve buraya gelirken kasabadan ge en t m ara ları fark etmeden edemedim. Bu da ne demek oluyor?"

Anabelle mozzarella  ubu unu a zına g t rmeyi bırakıyor, g zleri Rapsody'ye kayıyor, o da yutkunuyor ve bana neden bahsetti imi kesinlikle anladığını belirten bir ifade veriyor. Ortam rahatsız edici bir gerginlikle doluyor. Sormamalıydım.

Onlara el salladım. "Sorun de il, bana s ylemek zorunda de ilsin."

Anabelle'in omuzları   kt . "Ke ke yapabilseydik ama yapamayız.  zg n m. Size s yleyebilseydik, s yledik. Ama belki Nero'ya sorabilirsiniz."

Başımı salladım. "Tamam,  nemli de il."

Kasaba halkı varsayımlarında haklı mı? Neyin i ine girdi imi bilmiyorum ama sordu um  eyin yanlış oldu u  ok a ık. Kesin olan bir  ey var ki, Geceyarısı Malikanesi'nin kendine has sırları var.

ChapTer

SeVenTeen

CINDER

I T&T'nin soyunma odasındaki koltuğuma oturup makyajımı silmeye hazırlanırken midemde şiddetli bir guruldama oluyor.

"O şeyi beslesen iyi olur," diyor Trina, yanından geçerken.

Kıkırdıyorum ve bir makyaj mendili alıyorum, ama telefonum dolabımın içinden çalıyor, ben de onu yere bırakıp cevap vermek için kalkıyorum. Telefonum sık sık çalmaz, o kadar çok insan tanımıyorum.

Ekrana baktığımda Lisa'yı görüyorum.

"Hey, kızım, senin çoktan burada olman gerekmiyor muydu?" Ben öğleden sonra çalışırken onun gece vardiyasında olduğunu bildiğim için soruyorum.

"Cinder, çok üzgünüm ama çaresizim."

Doğrudum. "Sorun nedir?"

"Kız kardeşimin çocuklara bakması gerekiyordu ama bugün alem yaptı. Bırakın çocuklara bakmayı, motele arabayla gelmesine bile imkan yok."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Dolabımdan sokak kıyafetlerimi çıkardım.

"Ben çalışırken gelip çocuklara bakma şansın var mı? Sadece birkaç saat daha uyanık kalacaklar ve sonra ben dönene kadar televizyon izleyebilirsin."

"Elbette. Şimdi gidiyorum. Bana adresi mesaj at yeter."

Rahatlayarak iç geçirir. "Teşekkür ederim, hayatımı kurtardın. Sana borçluyum."

"Bu konuda endişelenmeyin. Seve seve yaparım. Yakında görüşürüz." Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu dolabıma koyarken hızla üstümü değiştiriyorum. Makyajımı temizlemeye zahmet etmiyorum. Bunu motelde yapacağım.

Telefonum bir mesajla çalıyor. Lisa bana adresi veriyor olmalı. Ama sonra ikinci kez çaldı.

Üzerimi değiştirdikten sonra dolabımdan tüm eşyalarımı alıyorum ve omzumun üzerinden Aiyden'e el sallayarak arka kapıdan aracıma doğru koşuyorum.

Arabaya oturduğumda telefonumu çıkarıyorum ve Lisa'dan ve üvey annemden birer mesaj görüyorum. Louise'in bir ay boyunca yaptığım gibi nerede olduğumu öğrenmek isteyen mesajını görmezden geliyorum. Motelin yerini belirledikten sonra T&T'den uzaklaşıyorum.

Geç saatlere kadar evde olmayacağım için bu gece Nero'yu görme şansım olmadığı için hayal kırıklığına uğradım. Daha önce beni dans ederken izlemek için buradaydı ve her zamanki gibi ben piste çıkmadan önce gitti.

Anabelle ve Rhapsody ile bowling oynadığımdan bu yana birkaç gün geçti ve onların tavsiyesine uyup Nero'ya karşı sabırlı olmaya ve haklı olmalarını ummaya karar verdim. Eğer bu işe yaramazsa, başka bir yol bulacağım ama en azından orada kalarak ve her şeyimi Louise'e ve kötü üvey kardeşlerime vermek zorunda kalmayarak biraz para biriktirebildim.

Motele varıp arabamı park ettikten sonra aceleyle üç numaralı odaya gidip kapıyı çalıyorum.

Lisa kapıyı kırbaçla açtı. "Çok teşekkür ederim!"

Beni aceleyle içeri buyur ediyor ve içeri girdiğimde iki küçük kızın iki

yataktan birinde oturduklarını, gözlerini kocaman açmış bana baktıklarını
görüyorum. Lisa'dan biliyorum ki

Altı ve dört yaşındalar.

"Selam kızlar!" Gülümseyip el sallıyorum ama onlar bana endişeyle bakıyorlar.

Zavallı şeyler. Ebeveynleri arasındaki dinamiği tam olarak bildiklerinden emin değilim, ancak tahmin etmem gerekirse, bazı şeyler gördüklerini söyleyebilirim.

"Dahlia ve Rose, bu benim iş arkadaşım Cinder. Sheila Teyze kendini iyi hissetmediği için ben çalışırken size göz kulak olacak, tamam mı? Onun için iyi kızlar olun." Lisa ikisine de hızlı bir öpücük verip sarılır.

"Eğleneceğiz, değil mi kızlar?" Onlara kocaman bir gülümseme veriyorum ama ikisi de bir şey söylemiyor. Zor bir kalabalık.

Lisa bana sarıldı. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim.

Teşekkür ederim." "İyi olacağız. Birazdan görüşürüz."

Lisa dışarı çıktı, ben de kapıyı arkasından kilitledim. Arkamı dönüp motel odasını inceliyorum. Eski bir oda, yıllar boyunca üzerinde bırakılan içeceklerden dolayı tüm mobilyalarda yoğunlaşma halkaları var. Yatak takımları muhtemelen kırk yıllık gibi görünüyor ve her yere hafif bir küf kokusu sinmiş.

Aylardır bu şekilde yaşadıklarına inanamıyorum. Babalarının annelerine kötü davranmasını izlemekten daha iyi olsa da, bu kızların büyümesi için uygun bir yer değil. Daha iyi bir yere gitmeleri için onlara yardım etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Bu tatlı kızlar belli ki benden biraz çekiniyorlar, bu yüzden diğer yatağa oturuyorum ve dikkatimi televizyona veriyorum. "Siz kızlar ne izliyorsunuz?"

İkisi de bana cevap vermiyor. Onları zorlamak istemiyorum, bu yüzden arkama bir karton parçasından daha kalın olmayan bir yastık yerleştiriyorum ve izlemek için yatak başlığına yaslanıyorum. Yaklaşık on dakika sonra içlerinden biri bana bir soru soruyor.

"Sen de annem gibi dansçı mısın?"

Dahlia, en büyükleri, bana bakıyor ve o zaman hala makyajlı olduğumu hatırlıyorum. Lisa bana kızlarının onun dansçı olduğunu bildiklerini ama gerçekte ne iş yaptığını bilmediklerini söylemişti.

"Öyleyim."

"Makyajın çok güzel," diyor.

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Dans etmeyi sever misin?"

Kaşlarını çatıyor ve gözleri daha da hüzünleniyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Sonunda, ortak bir zemin ve onlarla eğlenmenin bir yolu. "İstersen sana bir şeyler öğretebilirim. Çok küçükken dans dersleri almaya başlamıştım."

Gözlerinde bir mutluluk kıvılcımı büyüyor. "Tamam!"

Dikkati hâlâ televizyonda olan Rose'a bakıyorum. "Sence Rose da bir şeyler öğrenmek ister mi?"

Dahlia ona bakıyor ve başını sallıyor. "Çok utangaç."

"Tamam, sorun değil. Katılmak isterse bize haber verebilir, nasıl olur?"

Dahlia heyecanla başını sallıyor ve benim gibi yataktan kayıyor. Yatakların ucunda az miktarda yer olan yere doğru yürüyorum. Çok değil ama idare ederiz.

"Tamam, sana öğreteceğim ilk şey adım atarak top değiştirmek. Yapman gereken ilk şey bu ayağınla yana doğru adım atmak." Sağ tarafını gösteriyorum.

Dediğimi yapıyor. "Böyle mi?"

"Mükemmel. Tamam, şimdi diğer ayağını al ve şu ayağının arkasına koy." Yapmaya çalışıyor ama biraz kafası karışmış görünüyor.

"Bacağına dokunup sana gösterebilir miyim?" Dahlia başını sallıyor, ben de önünde çömelip elimi sağ bacağının üzerine koyuyorum. "Tüm ağırlığını bu bacağına ver ve sonra bunu hareket ettir." Sol ayak bileğine uzanıyorum ve onu nereye hareket ettireceğini gösterip sağ bacağının arkasına yerleştiriyorum. "Aynen böyle, harika!"

Ben ayağa kalkarken sendeliyor ve yana doğru tökezliyor.

"Sorun değil, bu şekilde denge kurmak pratik gerektirir. Bu üzerinde alışabileceğin bir şey." Gülümsüyorum ve sözlerimle rahatlamış görünüyor, bu da göğsümde bir şeyleri bir araya getiriyor. "Sadece bacaklarını eski haline getir."

Dediğimi yapıyor.

Yatakta yatan Rose'a bakıyorum. Televizyondan ziyade ilgiyle bizi izliyor.

"Tamam, şimdi ayağın arkada. Tüm ağırlığını o ayağına verebilecek misin bak bakalım, ama bu kısmın üzerinde tutmaya alış." Ayağımı kaldırıyorum ve ayağımın topuk kısmını gösteriyorum.

Dahlia ağırlığını değiştiriyor ve sallanıyor, dengesini sağlamak için kollarını iki yana açıyor.

"Güzel. şimdi n ayağını kaldır ve geri indir." Yapıyor ve ben de alkışlıyorum. "Başardın! Bu bir adım-top değişimi."

"Yaşasın!" Yukarı aşağı zıplar ve kendini alkışlar.

Bu odaya ilk girdiğim andan itibaren tavırlarındaki dönüşüme tanıklık etmekten ağlayabilirim. İçimi büyük bir sevinçle dolduruyor.

"Hareketlere alıştığında ve biraz daha hızlı yaptığında, dengeni korumak çok daha kolay olacak," diyorum ona.

Dahlia tekrar deniyor, karıştırıyor, baştan başlıyor ve tüm hareketi tamamlayabiliyor.

Bu hareketten sıkıldığında, Rose yataktan sessizce izlerken ona kutu adımı ve caz yürüyüşü öğretiyorum.

Aptalca davranıyorum ve kapıya vurulmaya başlandığında ikimiz de gülüyoruz. İkimiz de irkiliyoruz ve Rose bacaklarını göğsüne doğru çekerek yataktan boğuk bir çığlık atıyor.

"Lisa, seni orospu, ben kırmadan önce şu lanet kapıyı asan iyi olur! Bu saçmalıktan bıktım!"

Tekrar vuruyor ve ben harekete geçiyorum, Dahlia'nın omuzlarını kavırıyorum ve göz hizamızda olacak şekilde eğiliyorum.

"Şunu görüyor musun?" Kapıdaki sürgülü kilidi gösteriyorum. "Dışarı çıkıp babanla konuştuğumda, kapı kapanır kapanmaz bu tarafa çevirebilir misin?"

Dudağını ısırıyor, gözleri yaşıyor ve başını sallıyor. "Babam kızgın," diye fısıldıyor ve kalbim kırılıyor.

"Onu sakinleştirmeye çalışacağım. Kapı kapanır kapanmaz kilidi çevir, tamam mı? Ve benden başka kimseye açma, tamam mı?"

Ondan daha fazla vuruş ve küfür fişkirir.

Kadın tekrar başını sallıyor.

Onu içeri çekip sarıldım. "Geçti artık. Her şey yoluna girecek. Kapıyı kilitledikten sonra Rose'u alıp banyoya gitmeni ve kapıyı kitlemeni istiyorum. Her şey sakinleştğinde kapıyı açman için sana bağıracağım."

Black Magic Bar'da sarhoşlarla ve T&T'de fazla eli sıkı adamlarla başa çıkma deneyimim var, ama doğrulurken ve kapı kolunu tutarken ellerim titriyor.

"Aç şu lanet kapıyı!"

Omzumun üzerinden Dahlia'ya bakıyorum. "Hazır mısın?"

Kapının kilidini açıp odadan çıkarken dudakları titreyerek başını sallıyor ve kapıyı arkamdan hızla kapatıyor. Sürgünün yerine oturduğunu duydum. *Aferin kızıma.*

"Sen de kimsin be?" Adam geri çekildi ve bana bir göz attı.

Üzerinde kirli bir flanel tişört var, altından lekeli beyaz bir tişört çıkacak şekilde açılmış. Günlerdir duş aldığını sanmıyorum. Kokusuna bakılırsa, içki içmiş.

"Sen Lisa'nın kulüpteki fahişe arkadaşlarından biri olmalısın. Nerede lan o?" Kapıya doğru ilerliyor ve ben olduğum yerde kalıp göğsünü itiyorum.

"O burada değil. Gitseniz iyi olur. Kızlarınızı korkutuyorsunuz."

Kaşlarını çatıyor. "O lanet sürtük çocuklarımı benden alabileceğini sanıyor. Benim için çok iyi olduğunu sanıyor. Ona göstereceğim!"

Tekrar etrafımdan dolanmaya çalışıyor ve bu sefer daha sert itiyorum, yerimde duruyorum.

"Benimle kızlarımın arasına girmeye mi çalışıyorsun? Kaltak, bunu yapmak istemezsin." Üst kolumu sertçe kavradı ve ben haykırdım.

"Sadece git. Lisa'ya uğradığını söyleyeceğim, döndüğünde seni arayabilir."

Daha sert sıkıyor ve ben irkiliyorum, dizlerim bükülüyor. "Kendini pazarlamakla meşgul, öyle mi? Bu yüzden mi burada çocuklarıma bakıyorsun ve onlar benimle değiller?" Beni yana çekip duvara çarpıyor ve yumruğunu kaldırıyor.

Sözde sevdiği kadın olan Lisa'ya vurmaktan hiç çekinmediğini bildiğim için kendimi destekliyorum. Ben sadece tanımadığı ya da umursamadığı bir kadını. Ama yumruğu yüzüme inmeden önce Nero tarafından betona yapıştırılıyor.

Onun burada ne işi var?

CHAPTER SEKİZİNCİ

NERO

I Cinder motel odasının kapısını çalarken aracımdan izliyorum. İlçe sınırındaki bu batakhane motelde ne işi var? Biriyle mi buluşuyor? Benimle oyun oynadığı düşüncesiyle ellerim direksiyonu daha da sıkı kavırıyor.

Neyse ki kendimi kaybedip hışımla arabamdan çıkmıyorum çünkü kapıyı açan kadın tanıdığım biri. T&T'deki diğer dansçılardan biri. Belki de Cinder bir arkadaşını ziyarete gelmiştir? Gerçi daha önce T&T'deki vardiyalarından sonra buraya hiç gelmemişti. Genelde Black Magic Bar'a ya da Midnight Manor'a gider.

Odayı izlemeye devam ederken, diğer kadının birkaç dakika sonra çıktığını görüyorum ama Cinder içeride kalıyor. Ne yaptığını ve arkadaşı ayrılırken neden kaldığını merak ederek yerleşiyorum. Cinder eşyalarını Geceyarısı Malikanesi'nden çıkarmadı. Personele her gün odasını temizlemeye gittiklerinde bana haber vermeleri için kesin talimat verdim.

Belki de her şeyi geride bırakarak malikaneden ayrılmaya karar vermesinin nedeni, benim ne kadar inişli çıkışlı olduğumdu. Doğum gününde onu yedim, sonra haftalarca görmezden geldim. Muhtemelen benimle ne yapacağını ya da ne istediğini bilmiyordur.

Ama ne T&T'de ne de doğum gününde olanlardan hiç bahsetmedi. Kendimi açıklamam için beni hiç zorlamadı. Sanki kafamı toparlamak için zamana ihtiyacım olduğunu anlıyormuş gibi. Ne kadar çabalasam da aramızdaki bir şeylerin kopması kaçınılmaz gibi geliyor. Sanki freni boşalmış bir tren gibi raylardan aşağı doğru hızla gidiyoruz ve bir noktada çarpışacağız. Soru şu ki, sonrasında hasar ne olacak?

Bu kadını sistemimden çıkaramıyorum ve kendimi tamamen ona verirsem her zamankinden daha saplantılı hale gelebileceğimden korkuyorum. Ama ona sahip olma dürtümü kontrol etmek gittikçe zorlaşıyor.

Bir saat daha izliyorum ama geç oluyor ve yorgunum. Sürekli Cinder izlemek ve Voss Enterprises'daki işlere yetismeye çalışmak arasında, bugünlerde uyku nadiren geliyor.

Uyuyakalmış olmalıyım, ama bağırışlarla uyandım. Hızla kalkıp üçüncü odaya bakıyorum. Cinder ve bir adam kapının önünde duruyor, adam ona bağırıyor.

Ne oluyor lan?

Arabadan fırladım ve odaya doğru koştum, elini Cinder'ın koluna koymuş, onu tuğla duvara doğru iten adi herifi gördüm.

Bu orospu çocuğu ölmek istiyor olmalı.

Onu eziyorum, ikimiz de yere düşüyoruz, ben onun üstündeyim. Cinder inliyor, ama tek düşünebildiğim bu adama Cinder'a elini sürdüğü için bedelini ödetmek.

Mücadele ediyor, altımda kıpırdanıyor ama ben bir bacağımı atıp üzerine çıkıyorum. Yumruklarım ona tekrar tekrar vuruyor. Aşağıdan bana bir yumruk atmaya çalışıyor ama ben onu savuşturuyorum.

"O pis ellerini ona sürmeye nasıl cüret edersin?" Yanağından kan damlamaya başlayan suratına bir yumruk indiriyorum. İnledi. "I

"Seni kesip açmalı ve iç organlarını söküp çıkarmalıyım, seni bok parçası." Ona tekrar vurdum, kıkırdak çatırtıları karanlıkta yankılandı. Her tarafıma kan sıçradı.

"Nero!" Cinder'ın elleri pazuma dolandı.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, gözleri kocaman ve korku dolu.

Benden mi korkuyor?

İçimdeki değersizlik hissi yüzünden kendimi çok kötü dövdüğümü düşünebilirsiniz.

Göt herife bakıyorum. Elini burnuna götürerek inliyor. Artık karşılık vermiyor. Göğsüm kabarıyor ama Cinder için acil bir tehdit olmadığından eminim. Üzerinden iniyorum.

"İyi misin?" Omuzlarını tutup yukarı aşağı bakıyorum. Kanaması yok, bu iyiye işaret.

Başını sallıyor, gözleri piç kurusuna kayıyor, yüzü hâlâ korkuyla kaplı.

"O senin eski sevgilin mi? Bu yüzden mi beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyordun?"

Bakışları toparlandı, bana bakıyordu. "Hayır. Çocukları içeride ve korkuyorlar."

Kaynayan öfke dağılır. Şimdi durum mantıklı geliyor. Arkadaşının çocuklarına bakıyor ve bu adam belli ki arkadaşıyla bağlantılı.

Arkamı döndüm ve onun üzerinde durdum. "Buradan defol git ve geri dönmeyi aklından bile geçirme. Anlaşıldı mı?"

Bana ters ters bakıyor, kırık burnuna dokunduğunda yüzünü buruşturuyor. "Burnumu kırdığın için seni dava etmeliyim."

Alay ediyorum. "Denediğini görmek isterim. Şimdi defol git buradan ve bir daha geri gelme." Eğildim ve gömleğinin önünden tutarak onu ayağa kaldırdım. "Git."

Onu otoparka doğru ittim. Tökezliyor, daha fazlasını söylemek ister gibi bakıyor ama akıllıca dönüp eski bir pikaba doğru sendeleyerek ilerliyor. Dönmüyor.

Ama sonunda marşa bastı ve motor kükreyerek çalıştı. Arabayla uzaklaşırken, duyamadığım bir şeyler bağırarak bizi tersledi.

Artık o gittiğine göre, tüm dikkatimi Cinder'a veriyorum. "Yaralanmadığına emin misin?"

"Sadece sarsıldım." Dönüyor ve motel odasının kapısını çalıyor. "Dahlia, ben Cinder. Artık her şey yolunda. Kapıyı açabilir misin?"

Kapının arkasından ne bir ses ne de bir hareket var.

Omuzları çöküyor, sonra gözlerinde yaşlarla bana bakıyor ve fısıldıyor, "Muhtemelen çok korkmuşlardır." Kapıyı tekrar çaldı. "Dahlia, sorun yok. O gitti ve her şey yolunda. Kapıyı açar mısın lütfen tatlım?"

Otuz saniye bekledikten sonra ucuz kapının arkasında bir hareket duyuyoruz, sonra sürgünün dönme sesi geliyor ve kapı bir santim açılıyor.

Cinder rahatlayarak iç geçirir. "Sen ve Rose iyi misiniz?"

Kapı biraz daha açılıyor ve faremsi kahverengi saçlı küçük bir kız pijamalarıyla orada duruyor. Beni görünce gözleri büyüdü.

"Sorun yok, sorun yok. Bu benim arkadaşım, Nero." Cinder elini koluna koydu.

Gülümsüyorum ve elimi kaldırıp el sallıyorum, sonra onun hizasına çömeliyorum. "Merhaba Dahlia. Ben Cinder'ın iyi arkadaşlarından biriyim. Anneniz dönene kadar gelip sizinle takılmamın bir sakıncası var mı?"

Başını sallamadan önce bakışları Cinder ve benim aramda geziniyor.

Odaya giriyoruz ve Dahlia uzaktaki yatağa koşuyor ve sanki ince yatak örtüsü hayatında olup biten her şeyden koruyucu bir bariyermiş gibi kendini yorganın altına sokuyor. Cinder banyoya yöneliyor ve kız kardeşine benzeyen genç bir kızın elini tutarak dışarı çıkıyor. Dahlia'nın yanına oturmak için yatağa doğru koşar.

"Rose, bu benim arkadaşım Nero. Annen dönene kadar bizimle takılacak, başka bir sorun çıkma ihtimaline karşı, tamam mı?"

Rose başını sallar.

Cinder bana doğru yürüyor ve beni elimden tutarak odanın köşesine getiriyor.

Kısık bir sesle, "Lisa'yı arayıp olanları anlatmam gerekiyor, belki işe gelir diye," diyor. "Ben banyoda telefon görüşmesi yaparken sen burada kalabilir misin?"

Başımı salladım.

Tekrar kızlara bakar. "Tuvalette hızlıca bir telefon görüşmesi yapacağım. Hemen dönerim." Sesinde kızların anladığından emin olduğum sahte bir neşe var ama yine de Cinder'ın durumu idare edişini takdir ediyorum.

Sürpriz olmadı. Bu kadın beni her zaman şaşırtıyor.

O banyodayken birkaç mesaj gönderdim. Birkaç dakika sonra banyonun kapısı açılıyor ve Cinder dışarı çıkıyor.

"İyi haberlerim var! Annen geri dönüyor."

Her iki kız da başını sallıyor, ancak birbirlerinin ellerini tutuyorlar, bırakmaya hazır değiller.

Dördümüz sessizce oturmuş, gözbebeklerimi oymak istememe neden olan bir çocuk şovu izliyoruz. Cidden, çok acı verici.

Yarım saat sonra kapı çalındı. Cinder'ın yaklaşmasını engellemek için elimi kaldırıyorum ve kapıya gidip gözetleme deliğinden bakıyorum.

"Benim," diyor kapının diğer tarafından bir kadın.

Elbette, bir süre önce giden kadın. Sürgüyü açtım ve kapıyı sallayarak açtım. Lisa, artık onu tanıyorum, aceleyle içeri girdi ama beni görünce durdu.

"Bu benim arkadaşım Nero," diyor Cinder. "Olayların yatışmasına yardımcı oldu." Bu şekilde ifade edeceğimden emin değilim ama neyse.

Lisa başını sallar ve doğruca kızlarının yanına gider. Kollarını ikisine de doluyor. "Siz iyi misiniz kızlar?"

Küçük elleri annelerini sanki kaybolmasından korkuyormuş gibi kavırıyor ve en küçükleri annesinin göğsüne hıçkırarak ağlıyor.

Göğsüm sıkışıyor ve ağrıyı dindirmek için elim kalbimin üzerinde geziniyor. Bir zamanlar ben de o küçük kız gibiydim.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırarak boğazımı temizliyorum. "Senin için başka bir yerde kalmanı ayarladım. Bilgileri not defterine yazdım." Köşedeki küçük, yaralı masayı işaret ediyorum. "İş yerinizden biraz uzakta" -iki küçük kıza bakıyorum- "ama güvenlik var ve misafir olmadıkça kimse girip çıkamıyor."

Lisa sanki avcı benmişim gibi beni izliyor, sonra gözleri sorgulayan bir ifadeyle Cinder'a kayıyor. Kendini kızlarından kurtarıyor ve not defterini alarak masaya doğru yürüyor.

"Buraya param yetmez." Not defterini masaya geri bırakıyor.

"Zorunda değilsiniz. Burası aileme ait. Orada istediğin kadar kalabilirsin, hem de ücretsiz."

Cinder'ın bakışları başımın yan tarafını delip geçiyor ama ben dönüp bakmıyorum. Hayır, ayaklarımın üzerinde rahatsız bir şekilde kayıyorum çünkü süper kahraman gibi içeri dalan kişi olmaya alışık değilim. Ben daha çok süper kahramanın insanları kurtarmaya çalıştığı kötü adam tipiyim.

Lisa birkaç kez Cinder'la benim aramda gidip geldi, sonra en iyi seçeneğinin teşekkür etmek ve hediye edilen atın ağzına bakmamak olduğunu fark etmiş görünüyor. Güzel. Onu amacımın doğru olduğuna ikna etmek için uğraşmak zorunda kalsaydım, ona tüm bu lanet şeyi unutmasını söyleyebilirdim.

"Teşekkür ederim," diyor. "Gerçekten çok nazıksınız." "Toplanmanıza yardım edebilir miyiz?"

Cinder soruyor.

"Fazla bir şey yok ama evet. Bu harika olur. Freddie dönmeye karar verirse diye buradan çıkmak istiyorum."

Lisa ve kızlarının yetersiz eşyalarını toplayıp kızlarla birlikte arabasına koyduktan sonra, Cinder ve ben gecenin karanlığına doğru yola çıkışlarını izliyoruz.

Cinder otoparktaki tek ışığın altında bana döndü. "Bu yaptığın gerçekten çok hoş bir şeydi."

Ellerimi ceplerime soktum. "Hiçbir çocuk şiddetle büyümek zorunda kalmamalı." Ona bakmıyorum ama gözlerini üzerimde hissediyorum.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık.

"Sanırım artık eve gideceğim. Arabam hemen şurada park halinde." Eliyle işaret ediyor.

"Bırak onu. Benimle eve geliyorsun. Çalışanlardan biri onu alacak."

İtiraz etmiyor ve aracıma doğru yürüyor, dediğim gibi biniyor ve içimdeki sıkık kısım onun emirlerimi yerine getirmesinden mırıldanıyor.

Arabayı çalıştırırken gözleri

üzerimdeydi. Ona baktım. "Ne?"

Mavi gözleri kocaman. "Nero, Freddie ortaya çıktığında burada ne yapıyordun? Neden buradaydın?"

Kahretsin, tüm bu saçmalıklar olurken, neden pis bir motelin otoparkında olduğumu sorgulayacağını unutmuşum. Ona karşı dürüst olmam gerekecek. Ama belki de takıntılı, otoriter tarafımın onu güvende tutmak ve korumakla ilgili olduğunu düşünmeye başlıyorum, günlük hayatını kontrol etmekle ilgili değil — bunu yatak odasına saklayacağız.

Chapter Nineteen

CINDER

"Nero, Freddie ortaya çıktığında burada ne yapıyordun? Neden buradaydın?"

İlk başta bana cevap verecekmiş gibi görünmüyor. Arabayı vitesine taktı ve park yerinden ayrıldı. Ama umarım sorularımı görmezden gelmiyordur ve sadece cevabını çerçeveliyordur.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Kaşlarını çatarak önündeki karanlık yola bakıyor, bana bakmıyor.

"Başlangıç genellikle iyi bir yerdir."

Başını sallıyor ve dudaklarından derin bir iç çekiş dökülüyor. "Babam pisliğin tekiydi. Sanırım bu hafif kalır. Freddie'nin bu akşamki haline çok benziyordu, sadece parası ve prestiji onu koruyordu. Annemi döverdi, kardeşlerimi ve beni döverdi. Size anlatmayacağım başka acımasız şeyler de yaptı. Ölene kadar hayatımızı cehenneme çevirdi."

Boğazım düğümleniyor. "Annemi öldüren... o muydu?"

Nero başını sallıyor ve yüzünden bir şeyler geçiyor ama duygular o kadar hızlı ki -bir varmış bir yokmuş- anlamlandırarak vaktim yok. "Hayır. Başka bir adamla ilişkisi vardı ve babamı terk etmeyince babam onu öldürdü. Bahçede bir bahçe makasıyla onu kalbinden bıçakladı. O bahçeyi çok severdi..."

Keşke çoktan malikâneye dönmüş olsaydık da onu kollarımın arasına alıp bana izin verdiği sürece ona sarılabilseydim. Tabii izin verirse.

Her ne kadar son on yılımı en iyi koşullarda geçirmemiş olsam da, Nero'nun yaşadıkları aklıma gelebilecek her şeyden çok daha kötü.

Elimi onun vites kolunun üzerine koyuyorum. "Çok üzgünüm. Hiçbir çocuk bununla uğraşmak zorunda kalmamalı."

Bana bakmıyor, gözlerini yoldan ayırmıyor ama başını sallıyor. "Bu yüzden arkadaşını ve kızlarını taşıdım. Onun tekrar ortaya çıkması konusunda endişelenmelerine gerek yok. Bu gece olanları bir kenara bırak, muhtemelen gördükleri her şey yüzünden zaten travma geçirmişlerdir."

Nero her zaman herkesi koruyor gibi görünüyor. Önce beni, şimdi de Lisa ve kızları. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Tekrar başını sallıyor.

"Ama bu orada ne yaptığınızı açıklamıyor."

Elleri direksiyon simidinde sıkılaşıyor. "Hayır, değil." Yutkunuyor. "Sana annemin ben altı yaşındayken öldüğünü söylemiştim, babam da, Tanrı'ya şükür, ben on iki yaşındayken öldü."

Çocukken yaşadığı tüm kayıplar göğsümü sıkıştırıyor. Bunun sizi nasıl şekillendirdiğini ilk elden biliyorum. "Baban hasta mıydı?"

Bana hızlıca bir göz atıyor ve başını sallıyor. "Hayır."

Nero daha fazla bilgi vermiyor. Merak etsem bile bana bilgi vermeyeceği açık.

"Her neyse, babam öldükten sonra, her ne kadar kalbim kırılmamış olsa da, yine de beni mahvetti. Kardeşlerimden başka kimsem yoktu ve bir ebeveynin sevgisini hiç tatmadığımı fark ettim. İnsanlara kafayı takmaya başladım. Ben

nedenini gerçekten bilmiyorum. Bir psikoloğa gitseydim eminim bana söyleyebilirlerdi ama lisenin ortalarına geldiğimde bu durum daha da arttı. Bir kızla tanıştım... Farrah MacIntyre."

Alnım kırışıyor. "Bu isim tanıdık geliyor."

Başını salladı. "Muhtemelen babasını tanıyorsunuzdur, Senatör MacIntyre."

Gözlerim açıldı. Her zaman haberlerdeydi ve bir sonraki seçimde partinin başkan adaylığı için en önde gidenlerden biri olacağı düşünülüyordu.

"Tanıştık ve arkadaş olduk, ondan hoşlanıyordum ama hiç devam etmedim çünkü..." Gözlerini tekrar yola dikmeden önce bana bakıyor. "Onu takip etmekten vazgeçtim."

Kelimeler ağzından dökülüyor ve ben onları kafamda bir araya getiriyorum.

Gözlerim açılıyor ve elimi çekip ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Ağzının kenarları gerildi. "Onu izlerdim. Durmadan. Hiçbir fikri yoktu."

"Benimle yaptığın şey bu muydu? Bu gece motelin otoparkında olmanın nedeni bu muydu?"

"Evet." Sesi acı dolu bir fısıltı. "Ama ben sınırlar koydum. Seni asla eve kadar takip etmedim."

Düşünceler kafamda dönüp dururken başım geriye doğru sallanıyor, birbirini kovalıyor. Neyse ki nerede yaşadığımı hiç öğrenmedi çünkü o zaman Maude'un üvey kardeşi olduğumu öğrenecekti. Derimdeki suçluluk duygusu daha da kalınlaşıyor. Ona Maude'un benim için kim olduğunu söylemeliydim. Ama nedense korku, kelimelerin dilimde ölmesine neden oluyor.

"Dans ettiğini gördüğüm ilk gecedan beri seni uzaktan izliyorum." Ses tonunda utanç var ve onu teselli etmek istesem de yapmıyorum.

"Neden ben?"

İssız bir köy yoluna sapıyor, etrafımızdaki tek ışık ileride parlayan farları. "Gerçekten bilmiyorum. Sende ve dans edişinde beni içine çeken bir şeyler vardı. Sana doyamadım."

Kaşlarımı çattım. "Ama dansımdan sonra hiç kalmadın. İzler ve giderdin."

Başını sallıyor. "Kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Sana giderek daha fazla takıntılı hale geliyordum ve bu yüzden kendime sadece dansını izleme izni veriyordum ve kendimi ayrılmaya zorluyordum. Ta ki VIP'deki o geceye kadar..."

Beni daha önce hiç ulaşmadığım yüksekliklere çıkarmak için bedenime ne yapacağını nasıl bildiğini düşünerek koltuğumda kayıyorum.

"Ondan sonra sana olan takıntım arttı, bu yüzden uzak durdum. Ta ki o gece seni bardan çıkarken görüp Gece Yarısı Malikanesi'nde kalman için davet edene kadar."

O geceden bahsedince bakışlarımı ondan kaçırıyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Peki ya doğum günüm... Neden sonra uzak durdun?"

İç geçiriyor ve ben ona dönüyorum. "Aynı sebepten."

"Takıntınız size fazla gelirse ne olur?" Yumuşak bir sesle soruyorum.

"Bilmiyorum ama korkarım lisede olanlara benzer bir şey olacak." Karnım zonkluyor. "Hangisiydi?"

Nero sertçe yutkunuyor. "Takiplerim arttı. Çok geçmeden o yokken evine girip yatak odasını karıştırmaya başladım. Ona isimsiz notlar bırakmaya başladım. O uyurken onu izliyordum. Bir gece dışarıdan izliyordum ve odasına gizlice bir adam soktu. Kendimi kaybettim. Sanki kafamdaki dışında birbirimize hiçbir bağlılığımız yokken beni aldatıyormuş gibi. İlğimden hoşlandığına kendimi ikna etmişim. Penceresinden sürünerek içeri girdim ve ona saldırdım. Olayların nasıl geliştiğini tahmin edebilirsiniz.

"Farrah'ın beni takip ettiğimi ve ona notlar bırakan, onu uyurken izleyen kişinin ben olduğumu duyduğunda ne kadar korktuğunu gördüğümde, hiç bu kadar utanmamıştım. Kardeşlerim beni kurtardı. Bugün bile,

Voss ailesi hala Senatör MacIntyre'in kampanyasına en çok katkıda bulunanlardan biri. Her şey olup bittikten sonra kardeşlerime bunun bir daha olmayacağına dair söz verdim ve küçükken beni babamdan korumak için yaptıkları onca şeyden sonra bunu onlara borçluydum. Ve buna sadık kaldım." Bakışlarıyla buluşmak için başını çeviriyor. "Sana kadar."

Pek çok duygu göğsümde bir kasırga gibi dönüyor. "Kenara çek."

Başını çevirip tekrar bana baktı. "Ne?" "Çek."

Kenara çek."

Karanlık taşra yolunun kenarına çekip bizi boş tarlalarla çevrili bıraktı.

Elimi kapının mandalına koydum.

"Cinder, sana zarar vermeyeceğim. Seni gitmek istediğin yere götüreceğim ama seni ıssız bir yerde bırakmayacağım."

"Çık dışarı." Kapımı iterek açtım. Hareket etmeyince ona ters ters baktım. "Çık dışarı."

Araçtan çıkıyorum ve o da sanki itirafının nasıl sonuçlanacağından endişeleniyormuş gibi sürünerek dışarı çıkıyor.

Aracın önüne doğru yürüyorum ve farların hüzmelerinden tekrar tekrar geçerek ne hissettiğimi ve düşündüğümü anlamaya çalışıyorum.

Mantıklı bir insan muhtemelen bana söylediği her şeyden korkardı, ama... korkmuyorum. Garip, berbat bir şekilde, neredeyse... gurur duyuyorum. Aylarca beni gözetlediği için gururum okşandı. Beni seçtiği için gururum okşandı. Belki o da benim gibi hissediyordur diye gururum okşandı.

Nero adımlarımı izliyor ve tek kelime etmiyor.

Muhtemelen ondan korktuğumu ya da ona olan hislerimi sorguladığımı düşünmesinden nefret ediyorum, oysa hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz. Ayaklarım durdu ve karanlıkta onun bakışlarıyla karşılaştım.

Aramızdaki çekim hala orada, her zamankinden daha güçlü, onun kalbiyle benim kalbim arasına gerilmiş bir ip gibi, gittikçe sıkılaşıyor, beni içine çekiyor.

Ona doğru yürürken gecenin serin havası tenime değişiyor. Gözleri ne söyleyebileceğim korkusuyla dolu. Ona ulaştığımda kollarımı ona doluyor ve sıkıca sarılıyorum.

Kollarını belime doluyor, başını saçlarıma doğru eğiyor ve beni içine çekiyor.

"Bu kadar genç yaşta tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm." Nero'nun vücudu kollarımın arasında gevşiyor ve beni iri gövdesinin içine alıyor.

Bu adam beni korkutmuyor. Aslında, kendimi hiç bu kadar güvende ya da korunmuş hissetmemiştim. Takıntı olsun ya da olmasın, Nero'nun hiçbir parçasının bana zarar vermek istemediği çok açık. O sadece benim için en iyisini istiyor ve beni korumak istiyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Mavi, güneşli bir günün parlak mavisinden ziyade okyanusun karanlığındaki fırtınalı bir deniz gibi.

"Senden korkmuyorum, Nero." Yanağını avucumun içine alıyorum. "Beni izleme arzundan korkmuyorum. Bana takıntılı olup olmaman beni ilgilendirmiyor. Bunların hiçbiri önemli değil."

Yüzüne bir rahatlama yerleşiyor ve ellerini saçlarımin arasına sokarak dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Beni içeri aldı. Onu o yapan tüm parçalarını görmeme izin veriyor.

Dillerimiz hararetle buluşuyor, ellerimiz birbirini kavıyor ve pençeliyor. Bir an birbirimizin önünde duruyoruz, sonra elleri kıçımı kavıyor ve beni lüks arabasının kaputuna yerleştiriyor. Elleri iç kalçalarımın yukarı kayıyor, bacaklarımin arasında durana kadar onları açıyor. Beni daha yakına çekiyor ve uyarılmışlığı kotumun dikişine baskı yapıyor. Eli gömleğimin üzerinde bir yol izleyip göğsümü kavradığında inliyorum.

Hayatımda hiç bir erkeğe bu kadar muhtaç hissetmemiştim. Sanki ona sahip olamazsam ölecekmişim gibi.

Pantolonunun düğmesini ve fermuarını a ç ı y o r u m , elim boxer

k lotunun bel bandından aŗađı kayıyor ve elimi boyunun etrafına sarıyorum. O

Ağzımın içinde hırlıyor, kalçalarını sıkıca pompalıyor. Tanrım, o büyük. Şimdiye kadar birlikte olduğum tüm erkeklerden daha büyük.

Elini başımın arkasına koyarak, sırtım arabanın ön tarafına gelecek şekilde beni indiriyor. O öfkeyle ayakkabılarımı çıkarmaya çalışırken ben de kot pantolonumun düğmesini açıp fermuarını indiriyorum. Nero'nun elleri kumaşı çılgınca çekerek kotu bacaklarımdan aşağı indiriyor.

Kot pantolonumu yere fırlattı ve tangamı yırttı. Elleri kalçalarımda, beni kendine doğru çekiyor, böylece kığım kaputun kenarına asılıyor. Sikini yumrukluyor ve ucunu kıvrımlarımın ıslaklığında gezdirerek benimle alay ediyor.

"Sana ihtiyacım var, Nero." Nefes nefese kaldım, orgazmımın eşiğindeydim ve henüz içime girmemişti bile.

Aletini hizalıyor ve içime doğru kayıyor. Kalçalarını birkaç kez ittikten sonra tamamen içime oturdu. Beni geriyor ve ben haykırıyorum.

Seks sert ve hızlı, umutsuz ve vahşi. İçime giriyor ve ben de onu arabaya tırmanarak, tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarak alıyorum. Nero'nun elleri kalçalarımda, beni sabit tutuyor ve ellerim göğüslerime geliyor, ona ulaşamadığım için meme uçlarımı sıkıyor ve çimdikliyor.

"Kahretsin, Cinder, çok sıkısın. Çok mükemmel. Öyle olacağını biliyordum." Başını yukarı eğiyor, beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken gözleri kapalı.

Buna da ona da doyamıyorum.

Bir başparmağını klitorisime götürüp daire şeklinde masaj yapıyor. Orgazmın yük trenine çarpmam, yok olmam, parçalara ayrılmam ve yıldız tozu parçaları gibi gecenin içine süzülmem sadece saniyeler sürüyor.

Saniyeler sonra Nero çekiliyor ve bir iniltiyle tümseğime boşalıyor. Nefes nefese onu izliyorum, bu görüntünün hayatım boyunca beynimde kilitli kalacağını biliyorum.

Birbirimize o kadar kaptırmıştık ki korunmadığımızı hemen fark ettim. Doğum kontrol hapı kullanıyorum, bu yüzden hamilelik sorun değil.

En son test yaptırdığımdan beri seks yapmadığım için cinsel yolla bulaşan bir hastalıktan endişeleniyorum. Ama Nero, bilmiyorum.

Nero gözlerinde bir parıltıyla beni kaplayan tohumuna

bakıyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye geveledim.

Gözleri bakışlarımla buluşuyor ve gülümsüyor. "Bu yüzden geri çekildim ama bu yüzden bakmıyorum. Boşalmamı üzerinde görmek hoşuma gidiyor." Parmakları aşağıya doğru iniyor, karnımın ve amımın her tarafını dölle kaplıyor. "Giyinmeden önce silmeyelim. Gece Yarısı Malikânesi'ne döndüğümüzde duş alabiliriz."

"Tamam. Benim de cinsel yolla bulaşan hastalığım yok, haberiniz olsun."

Ellerini omzumun iki yanına koyuyor, eğiliyor ve beni öpüyor. "Ben de."

Onun altında rahatlıyorum. "Güzel."

"Ama artık doğum kontrol hapı kullandığını bildiğime göre, bir dahaki sefere seni becerdiğimde amına boşalacağım."

Ağrıyı dindirmek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Kaputun üzerinden kalkarak onu iyice öpüyorum. Öpücük sona eriyor ve eğilip iç çamaşırımı yerden alıyor.

"Bunları geri giyemem, ama işte pantolonunuz."

Külotumu cebine soktu. Şimdi iki çift külotum var. Diğer doğum günümün gecesinden.

Kot pantolonumu alıp giymeme yardım ettikten sonra ayakkabılarımı uzatıyor ve etrafımızı saran karanlığa bakıyor. "Biri bizi bulmadan önce buradan gitmeliyiz."

"Tamam." Arabanın etrafında dönüyorum ve arabanın yolcu tarafına kayıyorum, belki de her zamanki yöntemlerine geri dönecek ve şimdi birlikte uyuduğumuz için beni uzaklaştıracak diye endişeleniyorum.

"Bu benim en sevdiğim araba." Önündeki gösterge panelinin üstünü ovalıyor ve sonra bana bakıyor. "Şimdi daha da çok." Göz kırıyor ve arabayı vitesa takıyor,

gecenin içine doğru hızlanıyor.

Tanrım, şimdi yine ortadan kaybolursa bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

ChapTer

TWenTY

NERO

I Malikâneye dönerken arabayı tekrar kenara çekmemek ve Cinder'ı vites kolunun üzerinden bana binmesi için sürüklememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Onun içine girdiğim an, kendimi kaybettim. Ona asla doyamayacağım. Asla.

Artık her şeyi bildiği için kendimi daha hafif hissediyorum. Neredeyse her şeyi. En derin utancımı itiraf ettim ve o beni göndermedi. Şaşırtıcı bir şekilde beni kendine çekti.

Malikanenin önüne park ediyorum ve dışarı çıkıyoruz. Malikane karanlıkta daha da uğursuz bir his uyandırıyor. Yoğun sis yere kadar iniyor ve dışarıdaki alçak ışıklar karanlıkta titriyor.

Cinder elimi tutuyor ve bunun benimle bağıni koparmamak için mi yoksa korktuğu için mi olduğundan emin değilim. Burada büyüdüğüm için artık pek bir şey beni korkutmuyor ama bazen Geceyarısı Malikanesi kendi başına bir varlıkmış gibi geliyor.

Malikânenin güney kanadına doğru ilerliyoruz. Onu yatak odamın banyosuna götürüyorum ve suyun ısınması için duşu başlatıyorum. O da

Beni keskin gözlerle izliyor ve ben de boynumun arkasına uzanıp Henley'imi başımın üzerine çekiyorum.

Bakışları göğüs kafesimin yan tarafını kaplayan büyük kuzgun dövmesine yöneliyor. Cinder aradaki mesafeyi açıyor, parmağını açık kanatlardan birinin üzerinde gezdiriyor, sonra da kuşun ayaklarındaki büyük pençelerin üzerinde.

Bakışları benimkilere kayıyor. "Vitray ve bir dövme. Kuzgun ne anlama geliyor?"

Elimi onunkine doladım ve ağzıma götürüp avucunu öptüm. "Annem bana küçük kuzgun derdi çünkü genç olmama rağmen iyi bir hafızam vardı ve zekiydim. Yaşımdan büyük bir bilgeliğim olduğunu söylerdi. Çok küçük olmama rağmen onu hep babamdan korumak istedim." Yutkunuyorum. "Bu, annemle ilgili sahip olduğum birkaç sağlam anıdan biri."

Cinder avucunu yüzümde gezdiriyor. "Onu özölüyorsun."

Başımı sallıyorum, ellerim gömleğinin eteklerine doğru ilerliyor ve onu yukarı çekiyor. Eli yanağımdan ayrılıyor ve gömleği üzerinden çıkarmama izin veriyor.

"Evet, ama bazen bir hayaleti özlediğimi düşünüyorum. Eğer mantıklı geliyorsa, *onu* gerçekten özleyecek kadar hatırlamıyorum." Ona yaklaşıyorum, sutyenini açmak için uzanıyorum ve askıları kollarından aşağı kaydırıyorum.

Çıplak göğüsleri göğsünde ağırlaşıyor ve her zaman olduğu gibi ellerim onların ağırlığını hissetmek için kaşınıyor. Kendime bu kez kendimi tutmam ya da haddimi aşmamak için kendimi kontrol etmem gerektiğini hatırlatıyorum. Ellerim bir avuçtan çok daha fazla olan şehvetli göğüslerini kaplıyor ve nazikçe sıkıyorum. Gözleri çırpınarak kapanıyor.

Yoğurup ovuyorum, başparmaklarımı sertleşmiş meme uçlarında gezdiriyorum ve ondan yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Eğer göğüslerine takılıp kalmayı bırakmazsam, duşa giremeyeceğiz.

O beni izlerken soyunmayı bitiriyorum, gözlerimiz elden çıkarılan her giysinin ardından takılıyor. Sonra soyunuyorum, elini tutuyorum ve onu her iki ucunda duş başlığı olan büyük boy duşakabine götürüyorum.

Su sıcak ve rahatlatıcı, boşluğu dolduran su damlacıklarından buhar yükseliyor. Başını tekrar spreyin içine bırakıyor ve inliyor.

Su vücudunun üzerinde geziniyor. Memelerinden aşağı akan ve meme uçlarından düşen suları izliyorum, dilim de aynı yolu takip etmek için can atıyor.

"Saçını şampuanlayayım."

Gülümsüyor ve arkasını dönüyor. Şampuan şişesini alıp avucuma sağlıklı bir doz boşaltıyorum, sonra saçlarına masaj yapıyorum.

Parmak uçlarımı kafa derisinde gezdirip şampuanı köpürtmeye çalışırken, "Çok iyi geldi," diyor.

Aletim vücutlarımızın arasında seğiriyor, ama çaresizce dikkat çekmek için yalvarmasını görmezden geliyorum, bunu onunla ilgili yapmak istiyorum. Köpüğü saçlarının uçlarına kadar yediriyorum ve başının arkası tekrar spreye bakacak şekilde onu suyun altına yönlendiriyorum. O saçındaki köpükleri yıkarken ben de saç kremi alıp avucuma sıkıyorum.

Başımı kaldırdığımda Cinder'ın bana baktığını görüyorum ve gözleri şehvetle dolu. Muhtemelen onun kafası da benimkiyle aynı yaramaz düşüncelerle dolup taşıyor ama ben ısrar ediyorum ve parmağımı döndürerek ona arkasını dönmesini söylüyorum. Saç kremi saçlarında gezdiriyorum, uzun sarı tellerini parmaklarımla tarıyorum, ta ki her yeri kaplanana kadar. Duş başlığını duvardan çekip kendim duruluyorum.

Bitirdiğimde, etrafımda dönüyor. "Benim sıram."

Raftan şampuanı alıyor, meme uçları sert göğsümü sıyrıyor. Aletim aramızda seğiriyor ve o kıkırdıyor. Yaklaşıp şampuanı masaj yaparak yedirmek için ellerini saçlarıma götürdüğünde bir iniltiyi bastırıyorum. Ben yüzünü incelerken o dikkatle ne yaptığını izliyor.

O kadar güzel ki. O kocaman mavi gözleri masumiyet dolu, ama dolgun dudakları ve köşelerden yukarı kıvrılmaları tamamen şehvet dolu. Kendimi daha fazla tutamayarak kollarımı beline doluyorum ve onu öpmek için kendime çekiyorum ama yanlışlıkla spreyn içine geri adım atıyorum ve köpükler yüzümü yıkayıp ağzımızı iğrenç bir tatla dolduruyor.

İkimiz de gülüyoruz ve şampuan akıp gidene kadar onu spreyn içine sürüklüyorum. Sonra sabun kalıbını alıyorum.

"Şimdi yıkanmaya hazır mısınız?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Cinder alt dudağını ısıyor ve lanet olsun, o dudakların sikimin etrafına sarıldığını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Neden temiz olmaktan çok kirli olacağımı hissediyorum?" diyor sırtarak.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Yeterince masum bir şekilde, sabun kalıbını sırtına ve kollarına sürerek başlıyorum. Sonra kalçalarımın üzerine çöküyorum ve çubuğu bacaklarında, muhteşem poposunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Tümseğinin üzerinden ve bacaklarının arasından geçerken nefesi kesiliyor. Durulanması için onu spreye doğru döndürdükten sonra ayağa kalkıyorum. Üzerinde sabun kalmayınca spreyden çıkmak için hamle yapıyor ama ben onu arkadan kafesleyerek göğsünü fayansa bastırıyorum.

Elim kıvrımlarının arasından kaymadan önce kışını sıkarak yan tarafına doğru ilerliyor. Cinder'ın alnı fayansa düşüyor.

"Bunun için çok mu ağrın var?"

Başını duvara doğru sallıyor ve sırtını dikleştirerek kendini bana sunuyor. Boğazımın derinliklerinde kıkırdıyorum ve iki parmağımı içine sokuyorum. Onları makasladığımda inliyor, elleri duvara karşı yumruk oluyor.

Taşaklarım ona arkadan sokulma ve onu azgın bir hayvan gibi alma isteğiyle geriliyor, ama kendimi reddediyorum. Bu, ona ne kadar iyi hissettirebileceğimi fark etmesiyle ilgili, böylece benim ona olduğum kadar o da bana takıntılı olacak.

Onları kaygan sıcğından çekip çıkarıyorum, tekrar tekrar içeri itiyorum, duvara karşı nefes nefese kalana kadar hızımı artırıyorum. Diğer kolumu etrafına sarıp şişmiş klitorisini okşadığımda çığlık atıyor. Neredeyse oraya gelene kadar boynunun kıvrımını emiyorum ve en yüksek noktasına ulaştığında etini ısıyorum. Parmaklarımın etrafında kenetleniyor ve bir çığlıkla boşalıyor, kalçalarını ileri geri sallıyor.

Orgazmını atlatmasına izin verdim ve az önce ısırdığım yeri yaladım, tenine doğru mırıldandım, "Zaten sana takıntılı olmasaydım, bu gece yapardım."

Yanağını fayans duvara dayamış, omzunun üzerinden bana bakıyor. "Hislerimiz karşılıklı."

Damarlarımdaki sürekli uğultu sadece ona söylemem gereken daha çok şey olduğu bilgisiyle hafifliyor. Ama ihmallerimin ağırlığı altında bana olan inancı sarsılmadan önce ne kadarını anlatabilirim? Bu gece o gece değil. Zaten yeterince şeyle uğraşmak zorunda kaldı ve Cinder'ın anlayışı bile bir yere kadar. Ona söylemek zorunda kalmadan önce hâlâ birkaç haftam var. Onları değerlendireceğim.

ChapTer

TWenTY-One

CINDER

I Black Magic Bar'daki vardiyamdan sonra bitkin bir halde malikâneye döndüm. Gündüz vardiyasındaki barmen hasta olduğu için çift vardiya çalıştım. Nero ile biraz vakit geçirmek istiyorum ama fiziksel olarak uyumam gerekiyor.

İlk kez bir hafta önce birlikte yattık ve resmi durumumuzun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da, malikanedeki tüm zamanımızı her yerde ve her yerde tavşanlar gibi sevişerek geçirdik.

Ona doyamıyorum. Her birlikte olduğumuzda, "İşte o zaman doyduğumu hissedeceğim" diye düşünüyorum ama bu asla gerçekleşmiyor.

Bu yüzden onu aramak yerine, çok yorgun olduğumu ve doğruca yatağa gideceğimi mesajla bildirdim. Hızlı bir duştan sonra pijamalarımı giyip yorganın altına giriyorum ve hemen uykuya dalıyorum.

Çok geçmeden, adımı tekrar tekrar söyleyen bir kadın sesiyle uyandım.

Gözlerimi birkaç kez kırptıştırarak açıyorum ve kendimi çoktan yataktan kalkmış, yatak odamın kapısından dışarı çıkarken buluyorum. Etrafımı saran sis görüşümü engelliyor

Etrafımda ne olduğunu bilmiyorum ama yolumu bulmaya çalıştığımı bilecek kadar da aşınayım. Tıpkı bir rüya gördüğünüzde, önünüzde olmasalar bile bir şeyleri bildiğiniz gibi.

Bekle, bu bir rüya mı?

Kadının sesi tekrar adımı söylüyor ve neredeyse kendi irademle değil, ilerlemeye devam ediyorum. Kendimi transa geçmiş gibi hissediyorum; çevremden haberdarım ama kurtulamıyorum. İstesem de yürümeyi durduramıyorum.

Sisin içinde sürükleniyorum ve karmaşık bir şekilde oyulmuş büyük bir ahşap kapıya varana kadar etrafımda dönüyor. Elim kolu çevirmek için uzanıyor ama kilitli. Tekrar deniyorum ve işte o zaman arkamdan ismim geliyor.

Ama bu sefer bunu söyleyen bir kadın sesi değil.

"Cinder, ne yapıyorsun?"

Sis kayboluyor ve ayaklarımın yere gümbür gümbür bastığını hissediyorum, rüya gibi pus yok oluyor. Elim kapıdan düşüyor ve arkamı döndüğümde Nero'nun endişeli bakışlarla orada durduğunu görüyorum.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ne yapıyorsun?"

Ne yapıyorum ben? Etrafıma bakıyorum ve evin daha önce hiç bulunmadığım bir yerinde olduğumu fark ediyorum.

"Ben... Ben bilmiyorum."

Alını kırışıyor ve bir adım öne çıkarak elini omzuma koyuyor. "O kapıdan girmeye çalışarak ne yapıyordun?" Arkamdan başını sallıyor, ses tonundaki soğukluk beni geriye götürüyor.

Dönüp tekrar kapıya bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

Beni nazikçe kendisine doğru çeviriyor. "Gel hadi. Seni odana geri götüreyim."

Beni bu kapının etrafında istemediğini hissediyorum, bu yüzden onunla gidiyorum.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" Kasvetli koridorda ilerlerken sordum.

Hemen cevap vermeyince ona bakıyorum.

"Seni uyurken izliyordum ve acıktım, bu yüzden bir şeyler almak için mutfığa gittim. Geri döndüğümde gitmiştin, ben de seni aramaya çıktım."

Normal bir insan beni uyurken izlemekten hoşlandığı için çıldırırdı. Benim umursamamam garip.

"Uyandım, ya da uyandığımı sandım. Rüya gibiydi ama değildi. Ve bu kadın adımı söyleyip duruyordu."

"Uyurgezerlik geçmişiniz var mı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Asla. Çok garip, sanki o kapıya doğru yönlendiriliyormuşum gibi hissettim."

Boğazını temizliyor ve sanki bir sorunu çözmeye çalışıyormuş gibi başının etrafında dönüyor.

Durdum ve gömleğini çekiştirdim. "Nero, bu kapı nereye çıkıyor?"

Bakışları yüzümde geziniyor ve bir şey sakladığında takındığı aynı ifadeyi takınıyor. Motelin otoparkındaki o geceki yüz ifadesi. Benden bir şeyler saklıyor.

Acaba bunun ayda bir Cumartesi geceleriyle bir ilgisi var mı? İçgüdülerimin bana bunu söylemesinden başka bir nedeni olmadığından oldukça eminim. Anabelle ve Rapsody'nin bu konuyu Nero'ya sormamı söylediklerini düşünüyorum. Sapıklık pişmanlığı ve çocukluk travması hakkında açık konuştu, o halde o Cumartesi geceleri ne kadar kötü olabilir ki bunu benden saklıyor?

"Ayda bir kez buraya gelirken Magnolia Bend'den geçen tüm o pahalı araçlarla bir ilgisi var mı?"

Burun delikleri alevlendi. "Hadi odana dönelim. Bunu orada tartışırız."

Midem dibe vuruyor. Öyle de oldu. Ve tepkisinden, her ne ise bana söylemeye can atmadığı belli oluyor.

Başımı sallıyorum ve evin ortak bölümünden geçip vitraylı kuzgunun yanından geçerek yatak odama gidiyoruz.

İçeri girdiğimizde ve kapıyı kapattığında, etrafımda dönüyorum. "Söyle bana. Her ne ise, söyle bana."

Ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor ve bana bakıyor, sanki beni ezberlemeye çalışıyormuş gibi beni tarıyor. Bana söyleyeceği şeyin benim için bir şeyleri değiştireceğini mi düşünüyor? "Bu kapı malikânenin bodrumuna açılıyor."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Bodrumda ne var, Nero?" Sanki sırrını saklayabileceğimi söylüyormuşum gibi fısıldıyorum.

"Ritüel Odası."

Anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. "Ritüel Odası nedir?"

Boğazını temizliyor ve ellerini ceplerinden çıkarıp birini saçlarının arasından geçiriyor. "Kardeşlerim ve benim işlettiğimiz bir seks kulübü."

Gözlerimi kırıştırdım ve tekrar kırptım. Bar müşterilerinden duyduğum söylentiler arasında duymayı beklediğim cevap bu değildi. "Seks kulübü mü?"

Başını salladı. "Kimseye söyleyemezsin." Sesi ciddi ve dürüst olmak gerekirse, tonunda biraz tehdit var.

"Tabii ki hayır."

"Ben ciddiym, Cinder. Kendim için endişelenmiyorum ama her ay güçlü insanlar katılıyor ve eğer dışarıdan birinin bunu bildiğini öğrenirlerse, sorunu ortadan kaldırmak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmezler." Mavi gözleri gözlerimin içine bakıyor ve sesindeki tehdidin benim güvenliğimle ilgili olduğunu anlıyorum.

Elimi göğsüne koyuyorum. "Anlıyorum."

Başını sallıyor. "Babam bunu uzun zaman önce başlattı ve o öldüğünde Asher devraldı. Hepimiz reşit olunca biz de katıldık."

"Aşağıda ne oluyor? Ayda bir kez büyük bir seks partisi mi?"

Sırıttıyor. "Bazen. Her ay bir tema var. İnsanlar orada ne isterlerse yapıyorlar. Bütün mesele bu."

Elimi göğsünden çekiyorum. "Ve sen... tüm bunlara katılıyor musun?" Onun başka bir kadınla olan görüntüsü zihnime çarpıyor ve midem bulanıyor

O cumartesi günü başka biriyle birlikte olduğunu bilerek.

"Genellikle." Omuz silkiyor. "Ama son zamanlarda değil."

Başımı eğiyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü bugünlerde birlikte olmak istediğim tek bir kadın var."

Omuzlarım rahatladı. Yine de açıklığa kavuşturmam gereken bir şey var. "Bana anlatırken neden bu kadar gergin görünüyordun? Yani... Ben bir striptizciyim. Tam olarak bir aziz değilim."

"Bu ailemizin en sıkı korunan sırlarından biri ve eğer ortaya çıkarsa sadece beni değil, kardeşlerimi de etkiler. Ama en çok da yakın zamanda size geçmişimle ilgili tüm bu iğrenç şeyleri anlattığım için. Üstüne bir şey daha eklersem, bunun çok fazla olacağından ve bizi terk etmek isteyeceğinden korktum."

Avucumu yanağına koyuyorum. "Çok fazla endişeleniyorsun."

Başı avucumun içinde kayıyor ve onu öpüyor. "Hayır, sadece kayıplarla ilgili çok fazla deneyimim var."

Kalbim küt küt atıyor ve kollarımı ona doluyorum. O da beni kucakladığında, bedenim sıcak bir ısıltıyla doluyor.

Yanağımı göğsüne bastırarak, "Ritüel Odası'nda seninle eğlenmeme izin var mı?" diye soruyorum.

Kollarını etrafımdan çözüyor ve beni omuzlarımdan geriye doğru itiyor. "Bunu ister miydin?"

Başımı salladım.

"Başkalarının önünde cinsel eylemlerde bulunma fikri sizi korkutmuyor mu?"

Başımı eğiyorum. "Yıllardır striptiz yapıyorum. VIP partilere katıldım. Alışık olmadığım bir şey değil, sadece bu farklı olacak çünkü... şey, seninle birlikte."

Bakışları yüzümde geziniyor, sanki gerçekten bu konuda ne kadar rahat olduğumu görmeye çalışıyormuş gibi. "Eğer bunu gerçekten istiyorsan, bilmen gereken daha çok şey var."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bana söylemek için en gergin olduğu kısmın bu olduğu hissine kapılıyorum. "Tamam..." Sonunda bana nişanlı olduğunu söyleyecek mi? Kahretsin, Maude'u oraya götürmedi, değil mi?

"Partnerlerimi paylaşmayı severim." Başparmağını ağzına götürerek hareketsiz duruyor ve tepkimi bekliyor.

"Başka bir erkekle seks yapmamı mı istiyorsun? Bir kadınla?" Başını sallıyor.

Tanrım, onun zevki için başka biriyle sahne alma fikri beni neden bu kadar tahrik ediyor? Onun için sahneye çıkmaya bayılıyorum. T&T'deyken, kabinde onun gölgesini görmek beni azdırıyor. Beni biriyle seks yaparken izlemesi nasıl olurdu?

"Her şeyin olduğu gibi kalmasından son derece memnun olabilirim." Omuzlarımı sıkıyor, gözleri yalvarıyor. "Eğer hoşlandığın bir şey değilse, sorun değil. Bu keşfetmemiz gereken bir şey değil."

Gözleri içten bakıyor, bu da evet demeyi zaten istediğimden daha çok istememe neden oluyor.

"Nero, bu benim de denemek istediğim bir şey."

Gözleri güzel bir yaz günündeki gökyüzü gibi parlıyor. "Gerçekten mi?" Başımı sallıyorum ve o da başımın arkasını avuçlayarak beni bir öpücük için kendine çekiyor. Öpüşmemiz daha ileri bir aşamaya geçmeden önce geri çekiliyor ve alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Bir şey daha var."

Bakışlarını karşılamak için arkama yaslanıyorum. "Daha ne olabilir ki?"

"Herkes maske takar. Daha sonra açıklayacağım bütün bir sistem var, ama bilmeniz gereken şey kabul töreni."

Yutkunuyorum. "Anlat bana."

"Herkes bunu yapmak zorunda. İstisna yoktur."

"Nero, sadece söyle bana." Sesim daha da sertleşiyor.

"Maskeni çıkarman ve herkesin önünde sana söylediğim her şeyi yapman gerekecek. Kulüp hakkındaki bilgini kendi çıkarların için kullanmaya kalkarsan ya da bunu birine anlatırsan koz olarak kullanmak üzere her şey kaydedilecek. Babam kulübü bu yüzden kurdu, diğer tüm yüzde birliklere üstünlük sağlayacak bir şeyi olsun diye. Bu ve istihbarat. O kulüpte seks dışında da çok şey oluyor. İnsanlar konuşur, yapmamaları gereken şeyleri ifşa ederler."

Elim karnıma gitti. "Tamam, bunu yapabilirim."

Yüzümü kavırıyor ve gözlerimiz aynı hızda olacak şekilde kendini alçaltıyor. "Emin misin?"

"Ben. Nero, bunu yapmak *istiyorum*."

"Tamam o zaman. Önümüzdeki Cumartesi, Ritüel Odası'na kabul edileceksin." Göz kapakları ağırlaşıyor ve onun da benim gibi orada neler olabileceğini düşündüğünü biliyorum.

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, sonra birden aklıma bir düşünce geliyor. "Anabelle ve Rapsody aşağıda olacak mı?"

Başını salladı. "Evet. Asher ve Anabelle işleri oldukça gizli tutuyorlar ama Kol ve Rapsody'nin şov yaptıkları biliniyor. Yine de ona dokunmaya çalışan herkesin elini koparır."

"Bu garip olur mu?" Bu konuşma başladığından beri ilk kez kararımdan emin değilim.

Omuz silkiyor. "Sadece tuhaflaştırırsak. T&T'de Lisa'nın önünde çıplak olman garip mi?"

İyi bir noktaya değindin. Başımı sallıyorum.

"Al bakalım. Söz açılmışken..."

"Ne?"

Ellerini yüzümden çekip geri çekiliyor. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var ama nasıl açacağımı bilemedim."

Bu gece her şeyi ortaya dökeceğimize göre, belki de bu iyi bir zamandır." Devam etmesi için başımı salladım.

"Artık orada çalışmanı istemiyorum. Yirmi dört saat seni izlemek için orada olamam, her ne kadar olmak istediğimi bilsen de." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda hemen devam etti. "Ya Freddie oraya gelirse? Lisa için orada olabilir ama seni motelde gördü ve hıncını senden çıkarabilir."

"Nero, orada güvenlik var. Bana bir şey olmaz."

Başını sallıyor. "Teke tek olursa güvenlik yardımcı olabilir. Ya silahla gelirse?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Lisa, Freddie'nin o gece her şey olup bittikten ve diğer otele taşındıktan sonra kendisiyle irtibata geçmeye çalışmadığını söylüyor ama bu geçmeyeceği anlamına gelmiyor.

"Bunun seni kontrol etmekle bir ilgisi yok, yemin ederim. Bu sadece seni güvende tutmakla ilgili. Ayrıca, artık benimlesin. Üvey annenin boyunduruğundan kurtulduğuna göre artık hayatınla ilgili ne istersen yapabilirsin."

"Öyle miyim?" Nero kaşlarını çatıp alnını kırıştırınca ekliyorum: "Seninle mi?"

"Bunu açıkça belirtmedim mi?" Ellerini kalçalarımaya koyup sıkıyor. "Sana tamamen saplantılı olduğumun açık olduğunu sanıyordum."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evet, ama bunun ne anlama geldiğini hiç konuşmadık. Sen benim... erkek arkadaşım mısın?"

Kıkırdıyor ve bana iffetli bir öpücük veriyor. "Tabii, ben senin erkek arkadaşınım." "Neden gülüyorsun?" Omzuna hafifçe vuruyorum.

"Hissettiklerime kıyasla çok basmakalıp geliyor ama bana ne istersen diyebilirsin Cinder. Ben sana sadece benim diyeceğim."

Kalbim o kadar hızlı şişiyor ki patlayacağından korkuyorum. "Beni kontrol etmeye çalıştığını sanmıyorum. Düşüncelerinde haklısın."

"Ama..."

"Ama bunu düşünmem gerek."

Başını sallıyor ve gülüyor. "Seni paylaşabilmem için bir seks kulübüne katılmak isteyip istemediğini düşünmek zorunda değilsin ama T&T'den ayrılıp ayrılmayacağını düşünmek zorundasın."

Omuz silkiyorum. "Ne yapmak istediğime karar vermeliyim. Benim için çok şey çok hızlı değişti."

Yavaşça başını sallar. "Tamam, bunu anlayabiliyorum. Herhangi bir fikrin var mı?"

Dahlia'ya dans etmeyi öğrettiğim o motel odasını düşünüyorum ve göğsümde bir şeyler yanıyor. "İstiyorum ama doğru yolda ilerlediğimden emin olmak istiyorum. Bana biraz zaman ver."

Gülümsüyor. "Bunu yapabilirim."

Nero beni öpüyor, bu da beni soymasına yol açıyor, bu da çok derin bir uykudan önce çok daha fazlasına yol açıyor.

ÇAPTER TWEnTY-TWO

NERO

T Ertesi sabah, grup sohbetimizdeki kardeşlerime mesaj atıyorum ve o öğleden sonra Asher'ın ofisinde benimle buluşmalarını istiyorum. Onlara Cinder'ı Ritüel Odası'na kabul edeceğimi söylemem gerekiyor.

İçeri girdiğimde çoktan toplanmışlardı, muhtemelen hakkımda kötü konuşuyor ya da beni kendimden nasıl "koruyabileceklerini" konuşuyorlardı. Sinirlenmemek için kendimi zor tutuyorum, sadece bunun iyi gitmesini istiyorum.

"Bu çağrı da neyin nesi evlat?" Kol ben odaya girer girmez soruyor.

Etrafa bakıyorum. Anabelle burada değil, demek ki Asher ona bizi yalnız bırakmasını söylemiş olmalı, çünkü bu ikisi bugünlerde birbirlerine çok bağlılar.

"Bu bir çağrı değil. Sadece sana bir konuda bilgi vermem gerekiyor." Sid'in karşısındaki sandalyeye oturdum.

Koyu renk gözleri bana dikilmiş, yırtıcı bir hayvan gibi değerlendiriyor. "Cinder'ı Ritüel Odası'na getiriyor."

Siktiğimin Sid'i.

Asher bir kaşını kaldırır. "Bu doğru mu?"

Sid'in yanlış olduğunu kanıtlamak için bunu inkâr etmek istiyorum ama yapamıyorum. "Evet. Bir sonraki toplantıda inisiyatif alacak."

Hepsi birbirine bakar. Asher, Kol'a. Kol, Sid'e. Sid, Asher'a. Her birinin kafasında aynı soru var.

"Ne?" Çıtlatıyorum.

"Onu getirmenin ne demek olduğunu biliyorsun," diyor Asher ciddi bir sesle.

Ben biliyorum. Cinder oradaki herkes gibi değil. Kaybedecek bir serveti ve prestiji yok. Kaseti ortaya çıkarsa utanır tabii. Ama bu diğerlerinin yanında önemsiz kalır. Onu buraya getirirsem, benim için bir anlamı var demektir. Bir kaçamaktan daha fazlası, sadece becerdiğim bir kız değil. Tıpkı Asher'ın Anabelle'i ve Kol'un Rapsody'i getirdiği gibi. Sid muhtemelen asla bir kadın getirmeyecek.

Ritüel Odası'nda kadınları beceriyoruz, tabii. Ve dışarıdaki kadınları da beceriyoruz ama o kadınları asla oraya getirmiyoruz. En azından Anabelle ve Rapsody'e kadar. Yani Cinder'ı getirerek onu gelecekte de yanımda tutmayı planlıyorum.

Maude'u hiç getirmedim bile. Ona seks kulübünden bahsetme fikri bile hiç akla yatkın değildi. Asla ilgilenmezdi ve bunun için beni yargıladı.

Ama Cinder değil. O beni hiç yargılamadı. O mükemmel biri.

"Ne anlama geldiğini biliyorum. Ve bu bir sorun değil." Ciddi olduğumu anlamaları için her birinin gözlerinin içine bakıyorum.

"Seni takip etmek hâlâ bir sorun mu?" Sid soruyor. "Davranışların arttığında ve bunu öğrendiğinde çıldıracak mı? Tepelere doğru kaçacak, tüm sırlarımızı dinleyecek herkese anlatacak mı?"

"Ona söyledim. Onu izlediğimi biliyor ve lisede Farrah'la neler olduğunu da biliyor."

Sid'in kaşları şaşkınlıkla saç çizgisine çarptı. Sonunda, şerefsizi şok ettim.

"Onun için sorun değil miydi?" Kol soruyor.

"Evet ve ona bundan ya da Ritüel Odası'ndan bahsettiğimde hiç tereddüt etmedi."

Sid alay eder. "Muhtemelen lanet bir striptizci olduğu içindir. Muhtemelen VIP odasında para için bir proktologdan daha fazla penis görmüştür."

Masanın üzerinden atlayıp gömleğinin önünü yumrukluyorum. "Sakın onun hakkında böyle konuşmaya cüret etme."

Sid'in yüzü pürüzsüz ve kendini beğenmiş bir halden öfkeye dönüşüyor. Omuzlarımdan itip ayağa kalkıyor ve tökezlememe neden oluyor. "Kendine dikkat etsen iyi olur, evlat. Bana asla dokunma."

"Yeter!" Asher bağırır.

Ellerim Sid'in gömleğinden ayrılıyor, gözlerim kısılıyor. "Sen kimseyi yargılamamalıydın. Hepimiz senin kafadan çatlak olduğunu biliyoruz."

Sid'in elleri yanlarında kenetleniyor ve göğüslerimiz birbirine degecek şekilde adım atıyor ama Kol ellerini her birimizin göğsüne koyarak bizi geri itiyor.

"Yürü git Sid. Bırak da bununla biz ilgilenelim." Kol göğsünü okşar ve Sid bakışlarını onunkilerle buluşturup başını sallar.

Bu ikisi her zaman hırsızlar kadar kalın olmuştur.

Sid geri adım atar ve kol düğmelerini düzeltirken yüzünde hiçbir şeyi ele vermeyen o boş ifade geri gelir. "Bunu tek özgürlüğün olarak düşün. Bana bir daha elini sürersen pişman olursun." Odadan çıkar.

Asher burun kemiğini sıkıyor. "Biliyor musun, büyüdükçe küçük kardeşlerim arasındaki kavgalarda hakemlik yapmak zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm."

Sid'in az önce gittiği yönü işaret ediyorum. "Cinder hakkında o saçmalığı söylememeliydi."

Asher bana bakıyor ve başını sallıyor. Şaşırtıcı bir şekilde Kol da öyle yapıyor ve yerine dönüyor.

"Haklısınız. Eğer biri Anabelle hakkında böyle bir şey söyleseydi, muhtemelen kendini aile mezarlığındaki isimsiz bir mezarda bulurdu. Eminim Kol da aynı fikirdedir."

"Aynen öyle," diye homurdanıyor Kol.

"Ama haklı olduğu bir nokta var, Nero. Cinder'ın da senin gibi hissettiğinden ve uzun vadede bu işin içinde olduğundan emin misin? Bir pislik gibi görünmeye çalışmıyorum-"

"Ama yapacak." Kol gülüyor.

Asher ona sert bir bakış atar. "Ama daha önce Maude konusunda emindin ve bak nasıl sonuçlandı."

Sözleri benim en büyük güvensizliğimle oynuyor; yine aptal yerine konacağım. Birinin beni gerçekten önemseydiğine inanmak ama bunun bir yalan olması.

"Cinder Maude değil. Öyle olduğunu düşünseydim ona her şeyi anlatmazdım. Maude bile Ritüel Odası'nı bilmiyordu."

Asher başını sallar. "Sadece pişman olmayacağımızdan emin ol."

Sanki biri az önce göğsümden bir yük almış gibi hissediyorum. "Pişmanlık yok. Söz veriyorum."

Ofisinden iyi hissederek ayrıldım. Hiç olmadığım kadar hafif ve iyi hissediyorum.

Bu geceki Ritüel Odası'nın teması ortaçağ fantezisiydi ve Cinder'ın kıyafetini göğüslerini vurgulayacağını bilerek seçtim, ama kendimi onun ne kadar çarpıcı olacağına hazırlamamıştım.

Uzun kahverengi etekli bir barmaid kıyafeti, belini saran bir korse ve şişen göğüslerini örten sade krem rengi bir pamukla banyodan çıkıyor. Onu gördüğüm anda kumaşı çekiştirmek ve göğüs uçlarını dilemek istiyorum ama bu beklemek zorunda. Kabul töreni için bodruma inmemiz gerekiyor.

"Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun." Başının arkasını avuçlayarak onu öpücük için yaklaşıtıyorum ama öpücük bir yere varamadan geri çekiliyorum.

"Bu görünüşünü beğendim." Cinder ellerini yarım pelerinli siyah kadife ceketimin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Birçok düğmeden birini parmaklıyor

Bu yüzden elini çekiyorum çünkü sanki sikimi
ç e k i ş t i r i y o r m u ş gibi hissediyorum ve onu durdurmazsam
bu odadan asla çıkamayacağız.

"Buna hazır mısın?"

Başını sallıyor ama dudağını çiğnemesi gözümünden kaçmıyor. İtiraf etse de
etmese de gergin.

"Unutma, rahat hissetmediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin.
İstediğin zaman durmak istersen bana söyle, tamam mı?"

"Tamam."

"Kostümüm için son dokunuş zamanı o zaman." Maskemi bıraktığım masaya
doğru bir adım atıyorum ve onu takıyorum.

"Kuzgun. Sanırım bilmeliydim." Parmaklarını altın maskemin uzun
gagasında gezdiriyor.

"Bu da seninki. Seninkini bir dahaki sefere kadar takmayacaksın ama
görmeni istedim." Ona uzattım.

Benimkinden çok daha küçük ama o da altın. Ve onunkinin benimkini
yansıttığını istediğim için, küçük tüyleri ve çok küçük bir gagası var.

"Bayıldım. Bu gece için burada bırakayım mı?"

Başımı salladım. "Ona ihtiyacın olmayacak. Yine de gitmeliyiz. Herkes bizi
bekliyor olacak." Onu elinden tutup loş koridorda ilerletiyorum.

"Korkarım bu gece iyi olamayacağım. Seni memnun etmek istiyorum,"
diyor.

Elini çekiştirip onu durduruyorum. "Bu konuda endişelenmene gerek yok.
Beni her zaman memnun ediyorsun. Sadece kendin ol, tamam mı?"

Ağzından uzun bir hava akımı çıkıyor. "Tamam. Oraya gitmeden önce
bilmem gereken bir şey var mı?"

Tekrar yürüyeceğiz.

"Sadece bu akşamki kabul töreninde sana yardımcı olacak kişileri çoktan
seçtim." Güven vermek için elini sıkıyorum. "Ve sanırım

gelmeden önce size maske sistemini açıklamalıyım. Bu sefer pek bir önemi olmayacak ama önümüzdeki aylarda olacak."

"Tamam..."

"Aşağıda, kardeşlerim ve benim taktığımız altın renkli maskelerin dışında, sen, Anabelle ve Rapsody ile birlikte üç farklı renkte maske olduğunu göreceksin. Her renk maske farklı bir şeyi ifade eder. Beyaz bir gözcüdür -Oldukça açıklayıcı. Sadece gözlemlemek isterler ve kendilerini tatmin etmeyi seçebilirler. Bunlardan çok fazla göremezsiniz. Kırmızı bir garson - bu insanlar ne istediklerine henüz karar vermemişlerdir. Onlara yaklaşılabılır ve herhangi bir şey teklif edilebilir, o zaman ne istediklerine karar verirler. Bunlardan çok var. Ve sonra siyah. Siyah bir eylemcidir."

"Yapıcı nedir?"

"Bu insanlar her şeye hazır. Bu, onların her şeye rıza gösterdiklerini ima ediyor. Onları azdıran şeylerden biri de bir sonraki adımın ne olacağını bilmemek. Konukların geri kalanı onlarla ne isterlerse yapabilirler."

Gözleri açılıyor. "Bunlardan çok var mı?"

Kıkırdıyorum. "Düşündüğünden daha fazla."

Açıklamam bittiğinde bodrum kapısına varmıştık. Onu uyurgezer halde bulduğum kapıya.

Cebimden iskelet anahtarı çıkarıp kilide sokuyorum. "Geri çekilmek için son şansın."

Cinder'ın eli sırtımdan kışıma doğru iniyor ve kışımı sıkıyor. "Hiç şansın yok."

Sikim pantolonumun içinde seğiriyor. Tanrım, bu kadın.

Anahtarı çevirip kapıyı açıyorum. Vakit geldi. Nihayet.

CHapTer

TWenTY-THree

CINDER

T üyük ahşap kapı açılarak taştan oyulmuş ve karanlığa doğru uzanan bir dizi merdiveni ortaya çıkarır. Duvardaki eski aplikler titreyerek gölge saçıyor.

Yutkunuyorum. Nero'ya hiçbir çekincem olmadığını söylerken yalan söylemiyordum ama karanlığın örtüsüne bakarken midem bulanıyor. Emin olmadığım için değil, bunun iyi gitmesini istediğim için. Bu gece buradan ayrıldığımızda, benim doğru seçim olduğumdan şüphe duymamasını istiyorum.

Elimi tutuyor ve yavaşça merdivenlerden aşağı iniyoruz. Merdivenlerin sayısı sanki dünyanın derinliklerine iniyormuşuz gibi hissettiriyor. Aşağıya indiğimizde, kendimizi her iki yanında kapılar olan uzun bir koridorun sonunda buluyoruz. Şehvetli bir müzik çalıyor, koridorda ilerlerken vücudumda uğulduyor.

Nero, "Kardeşlerim ve benim kendi özel odalarımız var, diğerlerini de temalı odalar olarak düşünebilirsiniz" diyor.

Koridorun sonuna yaklaştıgımızda müzikten mırıltılar duyuluyor. Nero elimi daha sıkı tutuyor, sanki beklentimin arttığını hissediyor ve endişemi hafifletmek istiyor. Yeterince sahneye çıktım, bu anlamda herkesin önünde olmaktan gergin değilim, sahne korkum yok. Ama sahneye ilk çıktığım zamanki gibi hissediyorum. Artık ne beklemem gerektiğini biliyorum ve gerginlik ortadan kalktı, ama bu gece sadece her şeyin nasıl olacağını bilmediğim için gerginim.

Koridorun sonuna ulaştıgımızda, maske takmış insanlarla dolu kavernöz bir odaya giriyoruz. Nero'nun dediği gibi, hepsi farklı renklerde ve herkes bu geceki etkinliğin temasına uygun giyinmiş.

Kalabalık sanki önemli biriymişiz gibi dağılıyor. Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim. Aralarından geçiyoruz ve diğer tarafa ulaştıgımızda bir krs görüyorum. Ortasında bir taht gibi görünen, karmaşık altın detaylara sahip büyük siyah bir sandalye dışında boş.

Nero merdivenlerden kürsüye çıkmama yardım ederken elimi tutuyor ve beni takip ediyor. Kalçalarıma uzanarak beni döndürüyor, böylece arkamda dururken kalabalığa bakıyorum. Tüm yüzleri, maskelerinin arasından gözlerini dolduran tanidik şehveti ve T&T'de sahne aldığım zamanlardan kalma gevşemiş çenelerini inceliyorum. Her zaman olduğu gibi, içimi bir güven ve gç dalgası dolduruyor.

Nero bana tek kelime etmeden göğüslerimi avuçluyor ve başparmağını meme uçlarımin üzerindeki ince pamuğun üzerinde gezdiriyor. Meme uçlarım zirveye ulaşırken gözlerim kapanıyor. Nefes nefese kalıyorum ve ellerindeki ağır göğüslerimin ağırlığını kavradığında dudaklarımdan küçük bir inilti dökülüyor.

Beni okşamaya, oynamaya, çimdiklemeye, meme uçlarımı beni çıldirtmaya ve daha fazlasını istememe yetecek kadar fırçalamaya devam ediyor, ta ki başka bir adam bizimle sahneye çıkana kadar. Siyah maskeli adam gelip önümde duruyor ve ela gözleri vücudumda yukarıdan aşağıya ve tekrar geriye doğru geziniyor.

"Oh, o çok tatlı bir şey, Nero. Haklıymışsın," diyor.

Nero'nun ellerinden biri gğslerimden kalkıp boynuma dolanıyor ve doğrudan kulağıma konuşuyor. "Ben seni parmaklarımla boşaltırken Carlos da göğüslerini emecek. Birazdan olacaklar için küçük bir ısınma. İster misin?"

Heyecanla başımı sallıyorum, nefesim hırıltılı dalgalar halinde geliyor.

Carlos gülümsüyor, dudaklarının bir köşesi diğerinden daha fazla kalkıyor. "Benim için elbisesini yukarı çek Carlos," diyor

Nero.

Carlos eğilip dediğini yapıyor ve eteğimi belime kadar çekiyor. İç çamaşırı giymiyorum ve Nero'nun parmakları hemen bacaklarımın arasından kayarak şişmiş klitorisimi buluyor. Kıçım, Nero'nun aramızdaki sert uzunluğuna karşı sürtünmek için dışarı çıkıyor.

Carlos gömleğimin üst kısmındaki lastiği aşağı çekerek göğüslerimin kalabalığa açık kalmasını sağlarken Nero bakımlarına devam ediyor.

"Kahretsin, ne muhteşem memeler." Carlos onları avuçluyor ve meme uçlarımı çimdikliyor.

Ağzını meme ucumun etrafına sardığında nefesim daha hızlı geliyor, emme sertleşmeden önce yumuşakça emiyor. Nero parmaklarıyla amıma sahip olmaya devam ediyor, onları aşağıya daldırıyor ve klitorisime geri getirmeden önce uyarılmamı topluyor.

Carlos dişleriyle meme ucumu çekiştiriyor ve üçümüz de onun benden uzaklaşmasını izliyoruz. Sonunda ağzı göğsümden ayrılıyor ve göğsüm sallanıyor.

Nero arkamdan inliyor ve bunun onu ne kadar tahrik ettiğini hissetmek için kalçalarını bana doğru itiyor. Parmakları ve Carlos'un diğer göğsüme odaklanması beni hızla uçurumun kenarına götürüyor. Uzun süre dayanmamın imkanı yok.

İki adam da bana en iyi şekilde eziyet etmeye devam ediyor, sonra Nero "Hadi değişelim" diyor.

Nero'nun parmakları dudaklarımda gezinirken Carlos bana tekrar sırtlıyor ve uyarılmışlığımı yalamak için ağzımın içine kayıyor. Nero şimdi memelerimle oynuyor ve Carlos'un eli kalçalarımın arasında hareket ederken onu izliyor. Nero belime sokulmaya devam ediyor ve bu bende onunla dolu olma isteği uyandırıyor. Ama Carlos'un bacaklarımın arasında çalışırken bakışlarını yüzümden ayırması da hoşuma gidiyor.

Sonra Carlos'un ve benim bakışlarımız o baskıyı artırırken kilitlenip kalıyor ve göbeğim sıkışıyor.

Nero geri çekildiğimi hissetmiş olmalı ki fısıldıyor, "Bırak prenses. Geldiğinde ne kadar güzel görüldüğünü görsün ve benim olduğun için ne kadar şanslı olduğumu bilsin."

Sözleri beni uçuruma sürüklüyor ve Carlos'un ellerine karşı koyuyorum, başım Nero'nun göğsüne düşüyor, haykırıyorum. Nero meme uçlarımı sıkıyor, sertçe. Bizi izleyen tüm gözler orgazmımı daha da artırıyor.

Sonunda aşağı indiğimde, Nero elini çenemde tutarak yüzümü çeviriyor ve beni derinden öpüyor. "Prensес," diye adeta hırlıyor.

Bacaklarım jöle gibi olsa da bir şekilde hâlâ ayakta durabiliyorum. Ellerini belime dolayan Nero beni kendisine doğru çeviriyor, elimi tutuyor ve geriye doğru yürüyor.

"Pantolonumu çöz ve sikimi çıkar." Bana emrettiği otoriter ses çok tahrik edici.

Uzanıp pantolonunu indiriyorum, fermuarını aşağı kaydırıyorum ve uzun boyunu çıkarıyorum.

Parmağının ucunu şakağımdan çeneme, oradan da ağzımın üzerinde gezdiriyor. "Bu dolgun dudakları işe koyacağız. Ne dersin?"

Sadece başımı sallayabiliyorum.

Nero sikinin tabanını kavırıyor, kendini çekiştiriyor. Elimde olmadan izliyorum. "Bütün kıyafetlerini çıkar. Bu sahnede olmayan herkesin neler kaçırdığını bilmesini istiyorum."

Ellerim belimdeki korsenin bağını çözmek için kalkıyor ve onu yere bırakıyorum, sonra gömleğimi çıkarıyorum. Son olarak, eteğimi aşağı çekiyorum.

Nero, "Ayakkabılar kalsın," diyor.

Ritüel Odası'nda olmadığımız zamanlarda bile ayakkabılarımı çıkarmaya başlayabilirim.

Nero geri çekilip tahta oturuyor. Bacaklarını açmış, kalın, sert aletini okşayan bir krala benziyor, kuzguni maskesi beni yiyip bitiren gözleri dışında yüzünü gizliyor ve çenesindeki küstah eğim bu gecenin sorumlusunun kendisi olduğunu herkese gösteriyor.

Nero elini başımın arkasındaki saçlarımın arasına sokarak beni kucağına doğru çekiyor. "Sen benimle uğraşırken Carlos da seni diliyle boşaltacak. Ona tadının ne kadar güzel olduğunu gösterelim, olur mu prenses?" Başımı sallıyorum ve Nero dudaklarımı sikinin başına doğru itiyor. "Herkes ne benim kraliçem olduğunu göstermeye hazır mısın?"

Tanrım, burada eriyip bir su birikintisine dönüşebilirim. Bu adam ve sözleri.

Cevap vermemi beklemeden ağzımı onun üzerine indiriyor ve ben de ağzımı sonuna kadar açarak onu içime çekiyorum. Carlos'un elleri belime dolanırken boğazının derinliklerinde inliyor. Gövdem yere paralel olacak şekilde beni geriye doğru çekiyor. Carlos her iki yanağıma birer elini koyarak beni ayırıyor.

Dilinin ilk fiskei büzülmüş deliğime iniyor ve sarsılıyorum, ama zevkten gevşeyip Nero'nun sikinin etrafında inliyorum. Dudaklarımı yukarı aşağı hareket ettiriyorum, bakışlarım onunkilere kayıyor. Aletinin ağzımın içinde kaybolmasını izlemekle Carlos'un bana ne yaptığını izlemek arasında gidip geliyor.

Hepsini ağzıma sığdıramadığım için, bir elimi shaftının dibine götürüyorum, yanaklarımı emerken ve ağzımı uzunluğunda yukarı ve aşağı gezdirirken hafifçe sıkıyorum.

Carlos dikkatini açıklığıma kaydırıyor, diliyle beni beceriyor. Gözlerim kapanıyor ve inliyorum. Nero'nun eli başımın tepesindeki saçların arasından geçiyor.

Gözlerimi açtığımda Nero ve Carlos bakışlarını paylaşıyor olmalılar çünkü Nero gözleri benimkilere kaymadan önce sırtıyor ve siki ağzımda seğiriyor. Dilimi ucunun etrafında döndürüyorum, sonra emiyorum, Carlos klitorisime geçerken horozunu yukarı ve aşağı yumrukluyorum. Dilini oynatıyor, sonra da açgözlü yumrumu emiyor. Bu hareketlerden birkaç tane daha yaparsa, kısa sürede yüzüne boşalacağım.

Kalabalığı unutmuştum, ama arkamızdaki birinin inlediğini duyduğumda, insanlar tekrar aklıma geliyor ve bu sadece arzumu artırmaya yarıyor.

"Onu boşalt, Carlos." Nero bana sırtıyor.

Carlos çabalarını iki katına çıkarıyor, emiyor, fiskeliyor ve yüzünü bacaklarımın arasına sokuyor. Büyük bir rüzgâr gibi, orgazmım üzerimde esiyor,

Beni çevreliyor ve Nero'nun boyundan fırlayıp Carlos'un yüzüne sürtünerek çılgılık atarken beni savuruyor.

Orgazmım geçtiğinde ve Nero'ya baktığımda, bakışları ağırlaşmıştı.

"Hepsi bu kadar Carlos," diyor Nero gözlerini benimkilerden ayırmadan. Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor ve ben de önünde duruyorum, uyarılmışlığım bacaklarımın arasından damlıyor. "Şimdi bana bin. Ne istiyorsan al... benden. Tüm bu insanların önünde beni kendin olarak kabul et."

Hiç vakit kaybetmeden kucağına oturuyorum. Tahtın her iki yanında bacaklarım için yer var ve bunun tasarım gereği olduğuna eminim. Tabanına doğru uzanarak kendimi yavaşça Nero'nun üzerine bırakıyorum. Alnımız buluşuyor ve bedenim onun gerginliğine alıştıkça birlikte inliyoruz. Yukarı ve aşağı hareket ediyorum, vücudum onun uzunluğuna alışıyor.

"Tanrım, göğüslerine bayılıyorum. Çok mükemmeller prenses." Birini ağzına götürüyor ve meme ucumu emiyor.

Elim başının arkasına gidiyor, onu orada tutuyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

Ben ona binerken benim çıplak, onun ise tamamen giyinik olmasında çok ateşli bir şey var. Sanki onun merhametine kalmışım gibi ahlaksız hissettiriyor.

Hareketlerim keskinleşiyor, ona çarpıyorum, doyamıyorum - buna, ona, *bize* doyamıyorum. Göğüslerim her seferinde sallanıyor ve zıplamalarının ağırlığıyla klitorisime doğru bir his yayılıyor.

Nero ellerini belime götürüyor ve kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum, klitorisimdeki sürtünme için istekli ve çaresizim. Orgazmımın ilk çırpınışları rahmimde başlıyor. Duygu artıyor ve artıyor ve onu uzak tutmaya çalışsam da, vücudumun talep ettiği şeyi inkar etmenin bir yolu yok.

Nero'nun saçlarını kavriyorum ve haykırıyorum, sertçe boşalırken göğüslerimi yüzüne doğru itiyorum. Bir meme ucumu ısırtıyor ve bu başka bir orgazmı tetikliyor. Kalçalarımı sertçe kavriyor, onları yerinde tutuyor ve beni vahşi bir hızla beceriyor. Bakışları zıplayan göğüslerime sabitleniyor ve son bir hamleyle kendini orada tutup içime boşalıyor. Aleti sarsılıyor, sonra bacaklarımın arasından sıcaklık yayılıyor.

Nefesimizi tutarak olduğumuz yerde kalıyoruz, yüzüm Nero'nun omzuna gömölürken o elini sırtımda aşğı yukarı gezdiriyor. Birkaç saniye sonra eliyle kalçama dokunuyor ve elini saçlarımdan geçirip beni vahşı bir öpücük için kendine çekmeden önce geri çekiliyorum.

"Mükemmeldin, tıpkı olacağını bildiğim gibi," diyor.

Fiziksel olarak bu gece tatmin olmayı bekliyordum ama duygusal olarak Nero'ya bu kadar yakın hissedeceğimi tahmin edemezdim.

ÇAPTER YİRMİ DÖRT

CINDER

I Ertesi sabah geç uyandım ve nerede olduğumu anlamam biraz zaman aldı.

Nero'nun odası.

Dün gece Ritüel Odası'ndan sonra buraya döndük ve duş aldık - daha doğrusu o beni yıkadı - sonra Nero tüm vücuduma losyon sürdü ve pijamalarımı giymeme yardım edip beni yatırmadan önce saçlarımı taradı.

O bana sarılmış halde uykuya daldım ve şimdiye kadar uyuduğum en derin uykuyu uyudum.

Nero'yu görmek için dönüyorum ama yatağın onun tarafı boş. Kaşlarımı çatarak doğruluyorum. "Nero?"

Cevap vermiyor, bu da banyoda ya da gömme dolabında olmadığı anlamına geliyor. Omuzlarım çöktü. Kaybolma olaylarını aştığımızı sanıyordum.

Yatak odasının kapısı açılıyor ve Nero elinde kahvaltılıklarla dolu bir tepsiyle içeri giriyor. Üstsüzdür, belirgin kasları ve büyük kuzgun dövmesi

üzerinde bir çift düşük belli gri pijama pantolonuyla sergileniyor.
Kısa saçı, bir kızın ıslak rüyası gibi görünüyor.

"Günaydın," diyor. "Yatakta kahvaltıya hazır mısınız?"

Gülümsüyorum. "Sadece bana katılırsan."

Yatağın benim tarafıma doğru adım atıyor ve ağzıma iffetli bir öpücük
konduruyor. "Beni durdurmaya çalış."

Nero tepsiyi kucağıma bırakıyor ve yatağı kendi tarafına çevirip sürünerek
içeri giriyor.

Kahvaltı tepsiyi, malikaneye geldiğimden beri bayıldığım hamur işleri de
dahil olmak üzere tüm favorilerimle dolu.

"Bu çok tatlı. Teşekkür ederim." Ona bir öpücük

veriyorum. "Bunu ve çok daha fazlasını hak

ediyorsun," diyor.

Kıkırdıyorum. "Neden? Dün gece çok iyi performans

gösterdiğim için mi?" Başını sallıyor. "Hayır, çünkü sen

sensin."

Midem bulanıyor. Eğer dikkatli olmazsam, bu adama tamamen aşık
olacağım. Eğer evrenin onu elimde tutmama izin vereceğine
güvenebilseydim, bundan daha iyisi olamazdı. Ama ya sonu ailem gibi
olursa ve en sevdiğim kişi benden koparılsa?

Nero ve ben yakınlaştıkça, kendime anın tadını çıkarmamı ve şimdiki
zamanda kalmamı söylesem de bu tür şüpheler kafama daha çok giriyor.
Ama Nero'nun hâlâ nişanlandığından bahsetmemiş olması beni rahatsız
ediyor. Neden hâlâ benden bir şeyler saklıyor?

"Ye bakalım," diyor Nero.

Bir çilek çatallıyorum. "Yemek yedin mi?"

Başını sallıyor. "Yaklaşık bir saattir ayaktayım."

Çatalımı yere bırakıp bir poğaçaya aldıktan sonra bir ısırık alıyorum ve
inliyorum. Nero'nun gözleri ağırlaşıyor ve niyetle dudaklarımı izliyor.

Dudaklarımdan bir kıkırdama çıkıyor. "Özür dilerim."

Yatak başlığına yaslanmış, parmaklarını başının arkasında birleştirmiş.
"Elbette, devam edin."

Tekrar gülüyorum. "Yapabileceğimi sanmıyorum. Birazdan işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor."

"Barda mı?"

Ağzım hamur işiyle doluyken başımı sallıyorum.

"T&T'den ayrılmakla ilgili söylediklerimi bir kez daha düşündünüz mü?" diye soruyor.

Kendimi toparlamam için bana tanıdığı boşluğu takdir ediyorum. "Var ama henüz bilmiyorum. Kendimi toparlamam biraz zaman alıyor. Hayatımda hiçbir seçeneğim yokken kendi kendime karar verebilmek çok zor. Ama söz veriyorum bir karara varmaya çalışıyorum."

Aklıma gelen şeylerden biri Dahlia'ya dans etmeyi öğretmekten ne kadar keyif aldığım. Ama bunun ne anlama geldiğinden henüz emin değilim.

Nero konuya girmek ister gibi görünüyor ama bunun yerine dudaklarını birbirine bastırıp başını sallıyor.

"Bana bir orduyu doyuracak kadar yiyecek getirmişsin. İstemediğine emin misin?" Konuşmanın konusunu değiştiriyorum.

Bir elini kaldırdı. "Ben iyiyim."

"Sen kaybedersin," diyorum ve ağzıma bir üzüm atıyorum.

"Uyuduktan sonra dün gece hakkında ne hissediyorsun?" diye soruyor.

Başımı eğiyorum. "Neden kendimi bir terapi seansındaymışım gibi hissediyorum?"

Gözlerini deviriyor. "Sadece seni kontrol ediyorum. Pişman olmayacağından emin olmak istiyorum."

Çiğnemeyi bitirdiğimde, ona iffetli bir öpücük veriyorum. "Nero, hiçbirinden pişman değilim."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirliyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

Bu adam beni yılbaşı gecesi buraya getirdiğinden beri hayatımın ne kadar değiştiğini düşünüyorum ve bu bana neredeyse akıl almaz geliyor. "Burada kalmama izin verdiğin için sana yeterince teşekkür ettiğimi sanmıyorum. Umarım ne kadar minnettar olduğumu biliyordursundur."

Parmaklarını yanaklarımda gezdiriyor. "Teşekküre gerek yok."

"Bundan emin değilim." Başımı sallıyorum ve bir yaban mersini alıyorum.

"Ailenizin evinde yaşamayı özleyor musunuz?" Gözleri endişeyle doluyor.

Kaşlarımın çatılması dudaklarımın kenarlarını eğiyor. "Anlıyorum. Gerçi zaman geçtikçe, belki de çoktan kaybolmuş bir zamana tutunmaya çalıştığımı daha iyi anlıyorum. Orada yaşamak ailemi geri getirecek gibi değil ama orada kendimi onlara yakın hissediyordum. Birkaç aydır uzakta olduğum için ne kadar korkunç bir durumda olduğumu görebiliyorum ve biliyorum ki ailem de benim için bunu istemezdi. Onları kalbimde tutacağım ve o evde yaşamadan anılarını onurlandıracağım."

Nero elimi tuttu. "Güzel. Asla pişmanlık duymanı istemiyorum, özellikle de konu biz olduğumuzda."

O GECE GEÇ SAATLERDE Black Magic Bar'ın kapısını kilitledim ve hatırladığımdan daha az yük altında hissederek serin gece havasına çıktım. Tam otoparktaki arabama yönelmek üzereydim ki gözüme bir şey çarptı.

Caddenin karşısındaki dükkanlardan birinin cephesinde büyük bir KİRALIK tabelası var. Yeni olduğuna eminim, yoksa daha önce fark ederdim.

Çantamı omzuma atıp, bir göz atmak için aceleyle yolun karşısına geçiyorum. Yüzümü cama doğru yaklaşıtıyorum ve yolun karşısındaki sokak lambasının yansımalarını azaltmak için ellerimi yüzümün iki yanına koyuyorum.

Birim geniş bir açık alan ve biraz bakıma ihtiyacı var. Birkaç yıl boyunca ikinci el dükkânı olarak kullanılmış ama ondan önce ne olduğunu bilmiyorum. Zihnimde bir fikir şekilleniyor: Burayı bir dans stüdyosuna dönüştürsem nasıl olur?

Soru beynime çarptığı anda cevabı biliyorum-evet.

Çok büyük olmayacak, sadece bir stüdyo, ama ihtiyacım olan tek şey bu.

İçeriye baktığımda, içeri girdiğinizde ön tarafta küçük bir masa ve üç duvarda aynalar, her birinin önünde bir bale barı görüyorum.

Heyecandan karnım zil çalıyor. Bir adım geri çekilip telefon numarasının fotoğrafını çekmek için çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Telefonumu çantama geri koyup caddenin karşısına doğru yürürken kendime fazla heyecanlanmamamı söylüyorum. Kiran'ın ne kadar olduğunu kim bilebilir? Belki de karşılayamayacağım çılgın bir miktar istiyorlardır. Artık Louise ya da Lisa'ya kazandığımın bir kısmını vermek zorunda olmadığım için biraz para biriktirdim ama bu yeterli olacak mı?

Ve mekânı şekle sokmak için yapılacak tadilatlar da ucuz olmayacak.

Arabamın kilidini açıp içeri girdiğimde hissettiğim heyecan azalıyor. Omuzlarım çöküyor ama otoparktan çıkmadan önce çenemi kaldırıyorum.

Burayı karşılayabilsem de karşılayamasam da, bundan iyi bir şey çıktı - en azından artık hayatımda ne yapmak istediğimi tam olarak biliyorum.

ÇAPTER YİRMİ BEŞ

NERO

I Cinder'ı aramaya gidiyorum, onu nerede bulacağımı biliyorum.

Dün gece işten döndüğünde beni aramadı ve doğruca odasına gitti. Onu çok fazla zorlamak istemediğim için her gece yatağında olmasını istediğimi söylemekte direndim. Bu yüzden öğle yemeğinden sonra biraz iş yapana kadar onu aramamak için kendimi zorladım.

Balo salonunun kapalı kapılarının arkasından müzik sesi yükseliyor ve onun içeride olduğunu bilerek gülümsüyorum. Sessizce içeri giriyorum ve onun dansını izleyebilmek için büyük sütunlardan birinin arkasına yerleşiyorum.

Siyah, tek parça, kolsuz bir mayo giymiş ve müzik eşliğinde eğilip geriniyor. Dans ettiği şarkı hareketli bir tempoya sahip ve sanırım bir süredir burada olmalı çünkü teninde bir parlaklık var ve saç telleri topuzundan dökülmüş.

Onu izlemek çok muhteşem. Zaten eğilimli olsam da olmasam da onu bütün gün izleyebilirim. Odaklanması, duyguları

Şarkının sözlerini bir şekilde yorumlayarak görsel bir sanata dönüştürüyor.

Şarkı biter ve su ve havlusuna doğru yürümeden önce pozunu korur.

Kendimi göstererek alkışlıyorum ve sütunun arkasından çıkıyorum. İrkilerek arkasını dönüyor, sonra ben olduğumu görünce gülümsüyor. Telefonunu almak için eğildi ve müziği kapattı.

"Ne kadar zamandır izliyordun?" Cinder, suyundan uzun bir yudum almadan önce başını şakacı bir şekilde eğiyor.

Tanrım, izlemekten hoşlandığımı bilmesi ve bunu umursamadığını ya da garipsemediğini bilmek çok iyi hissettiriyor.

"Bu şarkının çoğu için, keşke daha uzun olsaydı."

Kıkırdıyor ve suyu bırakıp havlusunu alıyor. "Kafamda çözmeye çalıştığım bir şey olduğunda dans etmeyi severim. Düşüncelerimi düzenlememe her zaman yardımcı olmuştur, sadece bir süreliğine ona odaklanmadığım için. Dans ettikten sonra sorun her zaman daha aşılabılır geliyor." Havluyla yüzündeki ve boynundaki teri siliyor.

Kaşlarımı çattım. "Hangi sorunla uğraşıyorsun?"

"Daha çok bir şeyin nasıl gerçekleşeceğini anlamaya çalışıyorum."

Bir süre onu inceledim, sormak istedim ama Cinder genellikle bana bir şey söylemekten çekinmez ve geçen gün ona ne istediğini anlaması için daha fazla zaman vereceğimi söyledim. Bu beni çıldırtsa bile. "Şimdilik burada işin bitti mi?"

"Evet, yorgunum."

"Neden üzerini değiştirmiyorsun, sonra da malikânenin çevresinde bir yürüyüşe çıkabiliriz? Daha sana tam bir tur bile attırmadım."

Gözleri parlıyor. "Bu harika olur. Önce hızlıca bir duş almam gerek. Bana bir saat verebilir misin?"

"Tabii ki. Bir saat içinde seni almak için odana uğrarım." Onu öpüyorum ve kollarımı vücuduna doluyorum, hala terden sıırıslıkla olmasııı seuiyorum çünkü bu bana seks yaptığımız zamanları hatırlatıyor.

BİR SAAT SONRA, Cinder'ı malikânenin arazisine götürdüm.

"Yılın bu zamanını seuiyorum," diyor derin bir nefes alarak. "Her zaman yeni olasılıklarla dolu hissettiriyor. Bitkiler yeniden büyümeye başlar ve hayvanlar yavrular." Omuz silkiyor. "Dünyanın yenilenmesi gibi bir his. Bizim de aynı olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor."

Parmaklarını kendiminkilerle birleştirip onu çit labirentinden geçiriyorum. "Bu da ne?" diye soruyor.

"Bir çit labirenti. Uyarayım, oraya girerseniz çıkmanız biraz zaman alabilir. Gerçi Anabelle artık bir uzman, bu yüzden muhtemelen sizi kolayca yönlendirebilir."

"Öyle mi?"

Asher ve Anabelle'in birbirlerini bulma yolculuğunu düşünüyorum. "Uzun hikâye." Elini sıkıyorum. "Şimdi bana aklında ne olduğunu söyle."

Ona zaman tanımalıyım ama kararının onu benden uzaklaştıracadıından endişeleniyorum. Son bir saattir bunun üzerine kafa yoruyorum ve neye baktığını anlatmam konusunda bana güvenmesini umuyorum. Sanırım Black Magic Bar'a yakın kiralık bir birimin içine bakmasıyla ilgili bir şey.

"Sanırım T&T'den ayrılırsam ne yapmak istediğime karar verdim. Sadece bunu başarıp başaramayacığıma karar vermeye çalışıyorum."

"Ne oldu?"

Yan tarafıma bakıyorum, dudaklarını birbirine bastırıyor, sanki bana söyleyecekmiş gibi gergin.

"Ben... Ben bir dans stüdyosu açmak ve çocuklara ders vermek istiyorum." Bakışlarımla buluşmak için kafasını kırbaçladı. "Kulağa tamamen çılgınca ve aptalca geliyor, değil mi?"

Alnım kırışıyor. "Tabii ki hayır. Sen harika bir dansçısın ve her çocuk senin gibi bir öğretmene sahip olduğu için şanslı sayılır. Bu yüzden mi dün gece o kiralık daireye bakıyordun?"

Dudaklarının bir köşesi kalkıyor ama bunu bilmemin tek yolunun onu uzaktan izlemem olduğundan bahsetmiyor.

"Evet, öyle. Bu sabah ilk iş numarayı aradım ve birkaç aylık kirayı karşılayacak kadar birikmiş param var ama burayı bir dans stüdyosuna dönüştürmek için gereken tadilatı yapmaya yetecek kadar değil. Çalışmaya devam eder ve tadilat için yeterli parayı biriktirirsem, o zamana kadar birimin elimden gitmiş olabileceğinden korkuyorum. Ama başka ne seçeneğim var ki? Para biriktirmeye devam etmeli ve hazır olduğumda hala kullanılabilir olması için parmaklarımı çaprazlamalıyım. Ellerimi kadere koyacağım."

Onu yolda durduruyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Tadilat parasını ben ödeyeceğim. Hatta kirayı bile öderim."

Başını sallıyor ve elimi bırakıyor. "Hayır. Sana bu yüzden söylemiyorum." Yolda yürümeye başlıyor ve benim adımlarım ona yetişmek için hızlanıyor.

"Cinder, bunu biliyor musun bilmiyorum ama ben önemli biriyim."

Başını sallıyor ama gülüyor.

"Cidden, hayatım boyunca harcayabileceğimden çok daha fazla param var. Bırakın hepsini ben ödeyeyim."

"Ama benim için bir anlamı var."

Onu durduruyorum ve yüzünü bana dönüyor, kollarını kavuşturmuş, kalçası dışarıda. "Hayallerini gerçekleştirdiğini görmek istiyorum," diyorum alçak bir sesle.

Başını eğiyor ve kollarını iki yanına indiriyor. "Bunu ben de istiyorum ama paranı alamam Nero. Bu doğru gelmiyor. Kira ödemededen burada yaşamama izin verdin. Bana tüm o kıyafetleri aldın ve karnımı doyurdun. Arkadaşıma yardım ettin. Senden bir şeyler almaya devam edemem. Bir yolunu bulacağım, merak etme."

Tekrar yola doğru dönüyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Neden bu konuda bu kadar inatçısın?"

"Çünkü sadece paran için burada olduğumu düşünmeni istemiyorum. Seninle ilgili en az ilginç olan şey bu."

Göğsümde sıcak bir his yayılıyor. "İşte tam da bu yüzden sana yardım etmek istiyorum."

Durdu ve bana doğru döndü. "Nero, paranı alamam. Ama teklifin için minnettarım."

Tanrım, neden bunun önemli bir şey olmadığını göremiyor?

Bakış açımı değiştirme zamanı. "Peki ya bu bir iş kredisi olsaydı? Sana borç vermeme izin verir miydin ve bana zaman içinde geri ödeyebilir miydin?"

Beni hemen reddetmedi, umarım ilgisini çekmişimdir. "Bu nasıl olacak?"

"Burayı çalışır hale getirmek için ne kadar paraya ihtiyacın varsa sana veririm, sen de her ay bana biraz geri ödersin."

Kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor. "İlgiyle."

İç çektim. "Elbette, faiziyle birlikte." Teknik olarak, ondan yüzde 0,25 alırsam, anlaşmamızın şartlarını yerine getirmiş olurum. "Ne diyorsun?"

Düşünüp taşıyor. Bu fikri hâlâ sevmediğini görüyorum. Bunu kendi başına yapmak istemesini anlıyorum, ama ben de en az onun kadar hayallerinin gerçekleşmesini istiyorum. Onun mutluluğu benim mutluluğumdur.

"Tamam, anlaştık."

"Harika. İş konusunda yardıma ihtiyacın olursa bana sorabilirsin." Onu bir öpücük için kendime çektim. "Artık T&T'den ayrılabilirsin ve ben de o serseri mayın ortaya çıkıp sana zarar verir diye endişelenmek zorunda kalmam."

"Zaten bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Lisa, Freddie'nin o geceden beri ona ulaşmaya bile çalışmadığını söyledi."

"Yine de bu konuda kendimi daha iyi hissedeceğim."

Tekrar yürüyoruz ve uzaktan at ahırları görünüyor. "O da ne?" diye soruyor.

"Atları burada tutuyoruz."

Gözleri heyecanla açılıyor. "Atlarınız mı var?" "Onlarla tanışmak ister misin?"

"Kesinlikle!" Hızı artırıyor.

Atlara bu kadar meraklı olduğunu bilseydim, onu uzun zaman önce buraya getirirdim. Muhtemelen ona kendi atını alırdım.

Ahırlara ulaştık.

"Vay canına, burası ailemin arazisindeki ahırdan çok daha güzel."

Gerçekte, buradaki atlar muhtemelen ülkedeki insanların yarısından daha iyi yaşıyor.

"Atlarla mı büyüdü?" Elimi sırtının alt kısmına koyup onu ilk ata yönlendiriyorum.

"İki tane vardı. Süslü bir şey değillerdi ama ahırda onları ziyaret etmeyi severdim. Onlara binmeyi ise pek değil. Bu konuda hiç iyi olamadım. Sen ata biner misin?"

Başımı sallayarak atı sevdim. "Seviyorum. Gerçi bir süredir hiçbirini dışarı çıkarmadım."

"Kim bu?" Cinder karamel renkli atı severken soruyor. "Bu Umbra."

"Merhaba Umbra." Cinder onu okşuyor ve doğuştan yetenekli olduğu kolayca anlaşılıyor. Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldığı anda, ne düşündüğünü soruyorum. İç geçiriyor. "Tadilatın ne kadara mal olacağını yanı sıra endişelendiğim bir şey var."

"Ne?" Bir elimle kolunun üst kısmını ovuyorum.

"Sizce insanlar eskiden striptizci olduğumu öğrenselerdi, çocuklarını yine de benden ders almaya getirirler miydi?"

Kaşlarımı çattım. "Eğer yapmazlarsa, bu onların kaybı olur. Seni dans ederken gördüm, Lisa'nın çocuklarıyla gördüm ve her ikisinde de doğuştan yeteneklisin. Başkalarının ne düşündüğünün seni engellemesine izin verme. İnsanlar gelecektir."

Ağzını büküyor. "Umarım öyledir." Sonra elini Umbra'dan çeker ve diğer atlara bakmak için döner. Gözleri irileşir. "Aman Tanrım, bu da kim?"

Cinder onu koridorun diğer tarafına götürüyor.

"Bu Asher'ın atı, Poe. Yine de dikkatli ol, oldukça huysuzdur. Tıpkı sahibi gibi."

Parlak siyah aygır bana sözlerimden etkilenmemiş gibi bir bakış atıyor ama Cinder ona doğru yürür yürümez dikkatini ona çeviriyor.

"Vay canına, kocamanmış!" Ona dokunmak için elini uzatıyor ve ben de Poe'nun sık sık yaptığı gibi çıldıracağından korkarak ileri atılıyorum. Ama lanet olsun, gerçekten de ona dokunmasına izin verdi.

At eğilip başını onun omzuna yasladığında ağzım açık kalıyor. Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Tanrım, Poe'nun kimseye böyle davrandığını görmemiştim. Asher'ın bile."

Cinder gülümsüyor. "Hayvanlarla her zaman bir yakınlık hissetmişimdir. Barın arka tarafında dolaşan bir sokak kedisi var ve ona her zaman gizlice yemek veriyorum. Çok sevimli."

Onu Poe ile birlikte izlerken, dehşete düşmüş iki küçük kızla birlikte olduğunu ve onları sakinleştirmek için ne kadar iyi çalıştığını hatırlıyorum. Hayatımda ilk kez içimde bir baba olma isteği belirliyor. Bir parçam onu mümkün olduğunca çabuk hamile bırakmamı söylüyor, böylece onu çocuğumuzun annesi olarak görebileceğim.

Maude ile bile böyle hissetmemiştim. Elbette, bir gün çocuk sahibi olacağımızı varsayıyordum, ama bu hayal ettiğim ya da hayalini kurduğum bir şey değildi.

Arkasından yaklaşıp başının arkasını öpüyorum ve ellerimi kot pantolonunun kemer köprülerinden geçiriyorum. "Sen başka bir şeysin, biliyor musun?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor, gülümsüyor. "Huysuz bir at benden hoşlandığı için mi?"

"Hayır, sadece sen olduğun için."

Onu kemer halkalarından kendime doğru çektiğimde ve sert uzunluğumun ona baskı yaptığını hissettiğinde, yumuşak bir inilti çıkardı. Ve bir süre sonra ahırda kotunu indirip yüzüme boşalmasını sağladığımda, Poe'ya üstünlük taslayan bir bakış attığıma inansen iyi edersin. Bu kadının hayatında sadece bir erkeğe yer var ve o da benim.

ChapTer

YİRMİ ALTI

CINDER

Wirkaç hafta içinde T&T'deki işimden ayrıldım ve Magnolia Bend'deki ana cadde üzerinde bulunan mülk için kira sözleşmesini imzaladım. Trina'ya ve herkese geri dönmeyeceğimi söylediğim gece biraz moralim bozuktu, ancak birimin tekmelen anahtarlarını alır almaz heyecanım di.

Stüdyoma ne isim vereceğime henüz karar vermedim ama sorun değil çünkü burayı hazır hale getirmek için yapacak çok şey var.

Bu gece, işi yapması için tuttuğum müteahhitle buluşacağım. Black Magic Bar'daki vardiyamdan çıktığımda caddenin karşısına yürüyorum. Hâlâ barda çalışıyorum çünkü müşteri bulup para getirene kadar stüdyonun kirasını ödemem gerekiyor ama sonunda o işi de geride bırakmayı umuyorum.

Kapının kilidini açtım, ışıkları yaktım ve içeri girdim. Burası şu anda biraz çöplük gibi ama benim. Daha önce hiç böyle bir yerim, bir şeyim olmamıştı.

Sadece benim. Şu anda Nero'nun evinde beleşçilik yapıyorum ve Louise ile yaşadığım zamanlarda elime geçen her küçük şey için yalvarırdım.

Kapının açılma sesi arkamı dönmeme neden oluyor. Müteahhidim Jarvis içeri girdiğinde gülümsüyorum. Muhtemelen Nero'nun yaşlarında, kum rengi saçları ve ona uygun bir sakalı var. Yakışıklı bir adam ve zaten birine sıırıslıkam aşık olmasaydım, birlikte olduğumuz birkaç seferde gördüğüm ilgiyi körüklemeye çalışabilirdim.

"Hey, Jarvis." Bir adım öne çıkıp elini sıkıyorum. "Benimle buluştuğun için teşekkürler. Eminim günün sonunda burada durmaktansa eve gitmeyi tercih edersin."

"Aksine, bütün gün bunu dört gözle bekliyordum." Gülümsüyor, ben de karşılık veriyorum ama elini bırakıyorum.

"Başlayalım mı? Son konuşmamızdan bu yana aldığım bazı kararların üzerinden geçmek istiyorum."

"Doğrudan işe. Bazen eğlenmeyi sevmiyor musun, Cinder?"

Aklım hemen Ritüel Odası'na gidiyor. "Benim de bazı anlarım oluyor, inan bana."

Kıkırdıyor, sonra ne yapılmasını istediğimi konuşuyoruz. Son maddeye gelene kadar telefonumdaki listeyi gözden geçiriyorum. Son konuştuğumuzda Jarvis, aynaları tavana kadar çıkarmazsam biraz tasarruf edebileceğimi söylemişti ve müşterilerimin hepsi benden kısa olacağı için onun tavsiyesine uymaya karar verdim.

"Bence aynaları tavana kadar çıkarmamak konusunda haklısın."

Başını sallıyor, elleri kalçasında. "Pekala, o zaman ne düşünüyordun?"

Etrafa bir göz attım. "Merdivenini yanında getirmedin, değil mi?"

Başını sallar. "Üzgünüm, evde unutmuşum."

Ünitenin arkasına yakın bir yerde, müteahhitlerin boya veya harç karıştırmak için kullandıkları kovalardan birini görüyorum. Bu işe yarayabilir. Onu aldım ve baş aşağı yere koydum.

"Bunun üzerine tırmanmak isteyeceğiniz en sağlam şey olduğundan emin değilim."

"Dilenciler seçici olamaz. Dengemi sağlamam için bana elini uzatabilir misin?"

Elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve önce bir ayağımla, sonra da ikinci ayağımla kovanın üzerine tırmanıyorum.

"Tamam, burayı düşünüyorum." Duvarı gösteriyorum.

Jarvis boştaki eliyle cebine uzanıyor ve benim için bir kalem çıkarıyor. "Bitmesini istediğin yeri duvarda işaretle, ben de ölçüsünü alayım."

Kalemi ondan aldım ve duvarı işaretlemek için eğildim. Ama ağırlığım kayıyor ve kova ayağımın altından kayarak beni duvara doğru savuruyor. İri eller belimi kavıyor ve başımın duvara çarpmasını engelliyor.

Damarlarımda dolaşan adrenalinle, kendimi toparlamak için harcadığım bir dakika içinde kalbim binlerce kez atıyor. "Çok yakındı. Teşekkür ederim."

"Sana söylemiştim," diyor.

Ona gözlerimi devirmek için arkamı dönüyorum ama Nero'yu ön kapının yanında görünce donup kalıyorum. İçeri girdiğini bile duymadım.

Beni ne zaman izlediğinden asla emin olamıyorum. Bana söylemiyor ve adamın zamanını alan bir hayatı ve işi olduğunun farkındayım. Ama orada olduğunu bildiğim nadir durumlarda, yemin ederim içimde bir parıltı oluyor çünkü onun ilgisinin tadını çıkarıyorum.

Jarvis'e sanki cesedini nereye gömeceğine karar veriyormuş gibi bakıyor. Nero paylaşmayı sevse de, izni olmadan başka bir adamın ellerinin üzerimde olmasından hoşlanmadığına dair güçlü bir mesaj alıyorum. Onu suçlamıyorum. Onun üzerinde başka bir kadın görsem kıskançlıktan çatlardım.

Jarvis'ten uzaklaşıyorum ve eli belimden düşüyor. "Hey, geleceğini bilmiyordum." Nero'ya doğru yürüyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum, böylece sevgimin nerede yattığı konusunda herhangi bir karışıklık yaşanmıyor.

"Bir uğrayıp nasıl gittiğine bakayım dedim."

İkimiz de bir yerden beni izlediğini biliyoruz ama bunu söylemiyorum. Onun yerine elinden tutup Jarvis'in yanına götürüyorum ve bu işi tatlıya bağlamaya çalışıyorum.

"Nero, bu benim müteahhidim Jarvis. Az önce beni kafamı duvara çarpmaktan kurtardı."

"Sanırım ona teşekkür etmeliyim." Nero'nun sözlerinde bir sorun yok ama ses tonu ve sıkılmış çenesinden Jarvis'e hiçbir şey için teşekkür etmeye niyeti olmadığı anlaşıyor.

"Selam dostum. Tanıştığımıza sevindim." Jarvis elini uzatıyor ama Nero sadece bakıyor ve karşılık vermek için hareket etmiyor.

Nero dönüp bana bakıyor. "Burada işin bitti mi?"

Nero'nun bu tanışma faslını ne kadar beceriksizce yaptığını görünce yanaklarım utançtan kızarıyor. "Evet, üzerinden geçmemiz gereken son şey buydu."

"Harika." Dikkatini tekrar Jarvis'e verir. "Kendin çıkabilirsin, değil mi? Anahtarın var mı?"

Jarvis'le konuşma şekli, sesinin tonu, bir milyarderin nasıl davranmasını ve konuşmasını beklerdim ama Nero'nun bu yönünü hiç görmedim.

Jarvis başının arkasını kaşıyor, belli ki benim kadar rahatsız olmuş. "Evet, tabii ki."

"Harika." Nero elini belime koyuyor. "Hadi gidelim."

Utaniyorum ve sinirleniyorum ama Jarvis'i daha da rahatsız etmek istemiyorum, bu yüzden sadece gülümseyip başımı sallıyorum ve Nero'nun beni vitrinden çıkarmasına izin veriyorum.

Kaldırımında yalnız kaldığımızda, etrafımda dönüyorum. "O da neydi?"

"Ne neydi?" Ses tonu yine küstahça.

"Kaba davrandın. Neden?" Ellerim kalçalarımın

düştü. "Gerçekten sormak zorunda mısın?" Bir

kaşını kaldırıyor.

"Evet, biliyorum."

Başını sallıyor ve arabamın bulunduğu Black Magic Bar'ın otoparkına doğru yürüyor.

Otoparkın kenarında durdum. "Neden benden uzaklaşıyorsun? Konuşuyoruz."

Nero bana doğru döndü. "İkiniz kıkırdarken ve başka bir adamın elleri üzerinizdeyken içeri girdim. Bunda sevilecek ne var?"

Kollarım iki yanımda sallanıyor. "Son seferinde hoşuna gitmiş gibiydi."

Gözlerini kısıyor. "İkimiz de bunun farklı olduğunu biliyoruz."

"Nasıl?"

"Orada kararları ben veririm. Ne olup olmayacağına ben karar veririm ve katılan diğer adam seninle onun arasında hiçbir şey olmayacağını bilir. Bu tamamen cinsel bir şey."

"Eminim Jarvis de hiçbir şey olmadığını biliyordur."

Nero alay eder ve başı geriye düşer. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu adam seni becermek istiyor. Yüzünden okunuyor."

Omuz silkiyorum. "Ne olmuş yani?"

Ellerini iki yana açıyor ve çenesi titriyor. "Ee?" Bir adım öne çıkıyor. "Yani... Başka bir adamın benim olanı çalmaya çalışabileceğini düşünmesinden hoşlanmıyorum."

"Saçmalıyorsun. Kimse bir şey çalmaya çalışmıyor ve eğer bir şey yapmaya kalkarsa buna engel olurum. Beni orada utandırdın. O benim için çalışıyor ve sen bunu çok garip bir hale getirdin."

Bana sırtını dönüyor ve bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Anlamıyorsun."

"Nero, kulüpte dans ettiğim bazı erkeklerin beni becermek istediğini düşünmüyor musun? Bununla ilgili bir sorunun varmış gibi görünmüyordu."

Sırtını bana dönerek homurdanıyor.

"Bu konuşmayla işim bitti." Arabamın kilidini açıyorum ve kapıyı çarparak sürücü koltuğuna geçiyorum. Anahtarı kontağa sokup arabayı çalıştırdığımda Nero arkasını dönüp bana bakıyor, ben de camı indiriyorum. "Konuşmaya hazır olduğunda bana haber ver."

Geri geri giderek Gece Yarısı Malikanesi'ne geri döndüm.

Ona ne oldu böyle?

ChapTer

TWenTY-SeVen

NERO

M Ertesi gün Cinder'ın odasına doğru ilerlerken adımlarım ağırlaşıyor.

Dün geceden önce onu hiç kızgın görmemiştim ve beni o otoparkta öylece bırakmasından nefret ediyorum. Arabasının peşinden koşmak ve yanımda kalmasını talep etmek istedim. Ama aynı zamanda benden uzak durmaya ihtiyacı olduğu da açıktı. Umarım bu sabah konuşmak ister.

Yatak odasının kapalı kapısına ulaştığımda, kapıyı çalmadan önce tereddüt ediyorum. Kapının arkasından bir ses duyuyorum, sonra kapı açılıyor.

"Selam." Önce bana, sonra yere baktı.

Sikeyim. Midem bulanıyor. Hâlâ kızgın olduğu belli.

Boğazımı temizliyorum. "Konuşabilir miyiz?"

Hiçbir şey söylemiyor ama kapıyı daha geniş açıyor ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor.

Yüzümü ona dönüyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum. "Dün geceki davranışım için özür dilemek istiyorum."

Kaşlarını çatıyor ve kollarını kavuşturuyor. Belli ki bu işi benim için kolaylaştırmayacak.

"İkinizi birlikte gördüğümde pek hoşuma gitmedi çünkü kimse benim olduğunu bilmiyor. İlişkımız konusunda oldukça mahremiz, ki bu iyi bir şey, ama... Bilmiyorum. Geriye dönüp baktığımda, üzülmemin seni istemesinden çok senin ona gülüp gülümsemeni izlemekle ilgili olduğunu düşünüyorum. Sana dokunduğu için."

Kolları iki yanına düşüyor ve omuzları sarkıyor, sonra başını eğiyor. "Gerçekten de onunla bir şeyler başlatma fikrini aklımdan geçirdiğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve omuzlarını kavriyorum. "Hayır. Öyle olmadığını biliyorum." Kafamın arkasında Maude'un da öyle olmadığını düşündüğümü söyleyen sesi itiyorum. "Aldatıcı değilsin. Bunu biliyorum."

Gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve bana bakmak için başını geriye doğru eğiyor.

"Dün gece sinirlendiğim için özür dilerim," diyor.

"Buna hakkın vardı. Pisliğin tekiydim ve Jarvis'i bir daha gördüğümde ondan özür dileyeceğim."

Bir avucunu yanağıma koyuyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece bir dahaki sefere stüdyoya geldiğinde ve o oradayken nazik ol, tamam mı?"

"Tamam." Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Bu artık makyaj seksi yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Gülüyor ve bana vuruyor.

"Şaka yapıyorum. Bugün için planlarım var. Barda çalışmadığını biliyorum. Kendini bir günlüğüne stüdyodan uzaklaştırabilir misin?"

Cinder bir parmağını göğsümde gezdiriyor. "Sanırım öyle. Jarvis içeride işe başlayabilmek için tüm malzemeleri bir araya getiriyor. Benim yapabileceğim pek bir şey yok."

Tadilatı bitene kadar bir stüdyo ismi belirlemek ve çevrimiçi bir varlık oluşturmak dışında bir şey yapmayacağım. Ama sanırım bu bir gün bekleyebilir."

Bugün bizim için planladığım şeyden heyecan duyarak sıırıyorum. "Mükemmel." "Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

Başımı salladım. "Henüz değil."

"Ama ne giyeceğimi nasıl bileceğim?" İri mavi gözlerini masumca fırlatıyor, sanki beni kıracak güce sahiplermiş gibi.

"Giydiğin şey iyi. Şimdi gidelim." Elini tutup onu yatak odasının kapısına doğru çekiyorum.

"Ama çantam ya da başka bir şeyim yok."

"Ona ihtiyacın yok."

Malikâneye doğru ilerliyoruz ve ondan yayılan beklenti ve heyecanı hissedebiliyorum. Arabaya binip özel havaalanının kapısından geçtikten sonra bana nereye gittiğimizi söylemeye çalışıyor.

"Nereye gidiyorsak oraya mı uçuyoruz?"

Ona bakıyorum. Pistte bizi bekleyen özel uçağa bakarken ağzı bir karış açık kalıyor.

"Uçuyoruz. Daha önce hiç uçtun mu?" Arabayı park ederken sordum.

"Bir keresinde çocukken ailem beni tatile götürmüştü ama çok az hatırlıyorum."

İkimiz de arabadan indik ve ön tarafta buluşup ellerimizi

birleştirdik. Ben onunkini sıktım. "Mile High Club'a katılmaya

hazır mısın?"

Yanakları pembeleşiyor. Utandığında çok tatlı oluyor. Cinsel deneyimi göz önüne alındığında, bunun bu kadar kolay olmayacağını düşünürsünüz.

"Uçuş ne kadar sürecek?" diye soruyor, sorumu duymazdan gelerek.

Kıkırdıyorum. "Asla olmaz. Bunu sana söylersem nereye gittiğimize dair bir fikrin olur ve ben bunun bir sürpriz olmasını istiyorum."

Suratını asıyor ve bu bende onun dolgun dudağını ısırma isteği uyandırıyor.

"Yakında göreceksin." Uçağa giden merdivenlere ulaştığımızda, önce onun gitmesini işaret ediyorum.

Tüm uçak yolculuğu boyunca, sanki manzara onu nereye götürdüğüme dair bir ipucu verebilirmiş gibi pencereden dışarıyı izliyor. Endişelenmiyorum, asla tahmin edemeyecek.

Uçak iniyor ve ben de ona bizi gideceğimiz yere götürecek olan araca kadar eşlik ediyorum. Araca bindiğimizde ve araç hareket etmeye başladığında, Cinder bana bakmak için kayıyor.

"Lütfen bir ipucu alabilir miyim?" Ellerini dua eder gibi önüne koyar.

Kıkırdıyorum. "Noel öncesi çocukken de böyle miydin, hangi hediyeleri alacağını bilmek ister miydin?"

Gözlerini deviriyor. "Sürprizler beni kaşındırıyor. Merak etmeden duramıyorum."

Burnunun ucuna dokunuyorum. "Sabırlı olursan yirmi dakika içinde öğrenirsin."

"Sen en kötüsüsün." Asık suratlı bir ergen gibi koltuğunda geriye doğru yığılıyor.

Kahkahalarımı zor zapt ediyorum. Sanırım artık onu nasıl kızdıracağımı biliyorum - kıskanç davranmak ve ona bir sürpriz hazırlamak, sonra da bunun ne olduğunu söylemeyi reddetmek.

"Paraşütle atlamaya mı gidiyoruz?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Havaalanında kalamaz mıydık?"

Ağzını büküyor. "İyi noktaya değindin. Michelin yıldızlı lüks bir restorana mı gidiyoruz?"

Gündelik kıyafetlerime bakıyorum. "Böyle mi giyindin?" Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor.

"Doğru."

"Bekle... paraşütle atlamaya gider miydin?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Belki de bunu çok fazla düşünüp kendimi korkutacak zamanım olmasaydı."

Başka bir zaman için not edildi.

Parmağıyla alt dudağına dokunuyor ve ben de bir çitanın otların arasında bir ceylanı izlediği gibi bu hareketi izliyorum. "Biliyorum! Spor müsabakasına mı gidiyoruz?"

"Bu iyi bir tahmin, ama hayır."

Kolları önünde sallanıyor. "İşte bu kadar. Pes ediyorum." Sırıtiyorum. "Güzel, çünkü buradayız."

Hayvanat bahçesi tabelasının yanından geçerken Cinder'ın kafası pencereye doğru dönüyor. "Hayvanat bahçesine mi gidiyoruz?"

Omuz silkiyorum. "Hayvanları ne kadar çok sevdiğini biliyorum, bu yüzden bize hayvanat bahçesine bir sahne arkası ziyareti ayarladım. Bugün burada sadece biz olacağız."

Gözleri büyüdü. "Bütün hayvanat bahçesinde mi?"

Tepkisi karşısında eğlenerek başımı sallıyorum.

"Evet. Sadece biz." "Bunu nasıl yaptın?"

"Çok cömert bir bağışla."

"Vay canına." Arkasına yaslanıp bir an düşünür gibi oldu. "Sence hiç su samuru görebilecek miyiz? Çok sevimliler."

Elimi başının arkasına doladım ve yüzünü kendime doğru çektim. "Bence bugün ne istersen görebilirsin. Sen söyle ve senin olsun."

Beni öpmeden önce avuç içiyle yanağımı okşayarak ne kadar minnettar olduğunu gösteriyor. "Bu şimdiye kadarki en güzel sürpriz, Nero. Teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım."

Kelimeler ağızımdan çıktığında ne kadar doğru olduklarını fark ediyorum.
"Neden benim kraliçem olduğunu herkese göstermeye hazır mısın?"

CHAPTER

YİRMİ SEKİZ

NERO

Tu geceki Ritüel Odası'nın teması rock yıldızı, bu yüzden gömleksiz deri pantolon ve çivili kemer giyiyorum. Cinder, Pamela'nın ilk günlerinden kalma bir kıyafetle odama geldiğinde beni şaşkına çevirdi. Anderson'dan ilham alan kısa siyah etek ve ona uygun askılı yelek. Biçimli bacakları gibi göğüs dekoltesi de tam teşhirde. Bu rol için yaratılmış.

"Gömlek giymemen hoşuma gitti." Elini göğsümde gezdiriyor.

"Biliyorsun, değil mi? Peki ya sen? Bu gece ıslak bir rüya gibi görünüyorsun prenses." Herkesin ona baktığını ve benim olduğunu bildiğini düşündüğümde aletim seğiriyor.

Bu gece bize kimlerin katılacağını ve özel odamdaki aktivitelerimizi planladım bile ve oraya gitmek için sabırsızlanıyorum. Ama önce yapmamız gereken başka bir şey var.

"Maskenizi ilk kez size takabilir miyim?" diye sordum. "Evet, tabii ki." Bu ihtimal onu açıkça heyecanlandırıyor.

Geldiğinde koyduğu masaya doğru yürüyorum ve arkasına geçiyorum, nazikçe gözlerinin üzerine yerleştiriyorum ve arkasına sabitliyorum.

Bana doğru döndüğünde ağzımdan çıkan kelimeye engel olamıyorum. "Mükemmel."

Kendi maskemi taktığımda gülümsüyor.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" Elimi uzattım ve o da kabul etti.

"Evet. Gerçi artık inisiye edilmediğime göre bu gece işlerin nasıl gideceğini merak ediyorum."

Odamdan çıkıp apliklerin duvarda titreştiğı koridora doğru ilerliyoruz.

"Çoğu partide olduğu gibi başlayacak. İnsanlar kaynaşacak, bazıları birkaç içki içecek. Daha sonra insanlar eğlenceye başlamak için ya farklı odalara dağılacaklar ya da ana odada başlayacaklar."

Dudaklarını yalıyor. "Bu gece için kabul gecesinden daha gergin hissetmem garip mi?"

Alnım kırışıyor. "Bu gece için neden gerginsin?"

Omuz silkiyor. "Sanırım geçen ay gördüklerinden sonra etrafta durup tüm bu insanlarla konuşma fikri."

Malikânenin ortak kullanım alanına girdiğimizde elini sıkıyorum. "Cinder, orada kimse seni yargılamıyor, inan bana. Hepsi bizimle aynı sebepten oradalar."

Başını sallıyor ama sözlerim onu sakinleştirmiyor. Aşağı iner inmez Anabelle ya da Rapsody'yi bulmayı aklıma not ediyorum. Muhtemelen onların yanında daha iyi hissedecektir.

Bodrum kapısına ulaştığımızda cebimden anahtarı çıkarıp kilidi açıyorum ve aşağıya iniyoruz. Koridorda ilerlerken müziğin basları gümbürdüyor.

Ne yazık ki ana odaya girdiğimizde gördüğüm Anabelle ya da Rapsody değil, Sid. Asher'ın ofisinde tartıştığımızdan beri onunla konuşmadım.

Nedense onu etrafta pek görmedim. Bunun bir tasarım mı yoksa tesadüf mü olduğundan emin değilim.

Söyledikleri için ona hala kızgınım ama eğer isterse bu gece barışı korumaya çalışacağım. Nasıl bir ruh halinde olacağını asla bilemezsin.

Bize yaklaşırken başımı sallıyorum, karanlık gözleri kurt maskesinin arkasından bizi süzüyor. "Bu ay başka bir gösteri yapmak için mi buradasın, Cinder?" diyor.

Yani tartışmamız bitmedi. Kızgın olan ben olmalıydım, o değil. Cinder hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine bana bakıyor.

"Seni malikanenin etrafında pek görmedim. Neler yapıyorsun?"
Konuşmamızı tekrar rayına oturtmaya çalışarak sordum.

Sid beni görmezden gelerek bir elini Cinder'ın beline doluyor ve ona doğru adım atıyor. "Hadi, Cinder. Nero'nun paylaşmayı ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Cinder olabildiğince geri çekiliyor, Sid'den rahatsız olduğu belli.

Sadece ikisinin duyabileceği şekilde eğildim. "Siktir git, Sid."

Başını bana doğru çeviriyor. "Neden yapayım ki? Daha önce de paylaştık. Birçok kez. Onu farklı kılan ne?"

Ona *her şeyi* söylemek istiyorum ama şimdi ne yeri ne de zamanı. Burada lider olmamız gerekiyor ve herkes standartları belirlememiz için bize bakıyor.

"Bunu başka bir yere sakla ve ellerini onun üzerinden çek."

Kıkırdıyor ve onu serbest bırakıyor. "Seni o zamandan beri böyle görmemiştim-" "Yeter!" O daha cümlesini bitirmeden ben bağıriyorum.

Arkasını döner ve kalabalığın içinde kaybolur.

Elimi Cinder'ın beline koydum. "Bunun için üzgünüm. O ve ben geçen ay tartıştık ve belli ki bunu atlatamamış. Bu ikimizle ilgiliydi, seninle değil."

"Her zaman böyle... düşmanca mı davranır?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, genellikle insanlara daha medeni olduğunu düşündürmeye çalışıyor. Beni endişelendiren de bu."

Her neyse. Şu anda bu konuda yapılacak bir şey yok. "Hadi gel."

Gidip bir şeyler içelim, ben de seni insanlarla tanıştırayım."

Bir saat sonra Tristan'la göz göze geliyorum ve koridorun sonundaki özel odama doğru başımı sallıyorum. O da başını sallıyor.

Cinder'a doğru eğilip yasemin kokusunu içime çekiyorum. "Biraz eğlenmeye hazır mısın?"

Nefesi kesiliyor ve bana küçük bir baş selamı veriyor. Sohbet ettiği Rapsody'ye bakıyorum.

"Şimdi onu akşam için çalacağım. İyi eğlenceler." Göz kırıyorum ve Rapsody kızarıyor.

Cinder'ın elini tutarak onu koridorda ilerletiyorum ve kişisel odamın kilidini açarak onu içeri sokuyorum. Oda karanlık ve ana alanda çalan müziğin aynısıyla dolu. Bir duvara dayalı bir yatak ve uygulamaya koyabileceğimiz çeşitli oyuncakların bulunduğu bir şifonyer var. Ayrıca bu gece eğleneceğimiz yer olan bir esaret ve sağım masası da var.

Odaya girer girmez Cinder'ı öpmek için kendime çektim. Şu andan itibaren onu öpecek tek kişi benim. Eminim bazı erkekler kadınının bir başkasına sakso çekmesini isteyip onu öpmemenin berbat bir şey olduğunu düşünecektir. Benim için öpüşmek samimiyetle ilgiliyken geri kalanı fiziksel zevkle ilgilidir. Onun bu samimiyeti benden başka kimseyle paylaşmasını istemiyorum.

Kollarını boynuma doluyor ve öpücüğe karşılık veriyor. Başının arkasını avuçlayıp parmaklarımı sarı saçlarının arasından geçirirken üstünün derisi çıplak göğsüme yapışıyor. Bir an için müziğin sesi yükseldiğinde odamın kapısının açıldığını hissediyorum ama öpüşmeyi kesmiyorum.

Bunun yerine ellerimi sırtına götürüp üstündeki fermuarı açıyorum, kısa bir süreliğine çekip başının üzerinden kaldırıyorum ve bir kenara atıyorum. Öpüşmemize devam etmek için geri döndüğümde, eteğinin fermuarını indirip ayaklarının dibine düşmesine izin veriyorum.

Sert meme uçlarının göğsüme yaptığı baskı o kadar iyi hissettiriyor ki karşı koyamıyorum. Eğilip meme uçlarından birini emiyorum, ucunu ısıyorum ve ellerinin başımın arkasına uçmasına neden oluyorum. Ben memesini yalarken tırnakları kafa derimde geziniyor.

Tristan bunca zamandır onun arkasında soyunuyor ve bizi izliyordu. Arkasından yaklaşıp çıplak omzuna bir öpücük fısıldıyor ve irkiliyor, sonra bakışlarımla buluşuyor ve kollarımda rahatlıyor. Elini gezdirip memesini kaldırıyor ve bana uzatıyor; diğer eli bacaklarının arasına girerken dudaklarımı meme ucuna doluyorum. Klitorisine dokunduğunda Cinder iç çekiyor, sırtı göğsüne düşüyor.

Göğüslerinden uzaklaşıp geri çekiliyorum, onlara hayran olmak istiyorum. Tristan'ın sikinin onun yontulmuş kış yanaklarının arasına yerleştiğini hayal ediyorum ve kalçalarını ona doğru pompalamasını izliyorum.

"O mükemmel, değil mi?" Ona söyledim.

Gözlerini boynunu öpmekten kaldırıyor ve başını sallıyor, parmaklarını kıvrımlarında gezdiriyor ve diğer eliyle memesini sıkıyor. "Bu lanet memeler, adamım." Adam kızın boynunu öpüyor ve kız da başını geriye atarak ona daha fazla erişim sağlıyor.

"Onu boşaltırsan, belki onları becermene izin veririm." Sırtışı bunun kolay bir iş olduğunu söylüyor.

Tristan onun etrafında yürüyor ve önünde dizlerinin üzerine çöküyor. Bacaklarının arasına dalmasını, ağzıyla amcığına ziyafet çekmesini, parmaklarını bacaklarının arasına sokmasını izliyorum. Cinder dengesini korumak için kafasını kavriyor, ağır nefes alıyor ve amını ağzına doğru sallıyor. Bütün bu süre boyunca benimle göz temasını sürdürmesi çok seksi.

Onları izlerken soyunuyorum, önce botlarımı, sonra pantolonumu çıkarıyorum, ta ki orada çıtırçıplak durana kadar, sikim sanki ısı arayan bir füzeymiş gibi ona doğru geriliyor ve hedefim o.

Haykırmadan önce gözleri bir kez parlıyor ve adamın başını tümseğine doğru tutarak orgazmını yaşıyor. Yani. Lanet olsun. Ateşli.

O nefesini tutarken, Tristan ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. Cinder'ın uyarılmışlığı yüzünde parlıyor ve elim sikime uzanıp onu okşuyor.

"Şimdi onun için dizlerinin üzerine çok prenses ve onu ağzına al."

İstedigimi hemen yapıyor ve minik elini aletin çevresine sarıp dudaklarını tepesinde gezdirdiği anda sikim avucumun içinde sarsılıyor. Cinder onun üzerinde şehre gidiyor ve ben tam olarak ne yaşadığını biliyorum. Tam olarak ona ne kadar iyi hissettirdiğini.

"Bu konuda muhteşem, değil mi Tristan?"

Onu izlemekten gözleri doluyor ve bana başını sallıyor. "Çok iyi."

Sikimi okşamaya devam ediyorum ve gözlerini görebilmek için etrafında dolaşıyorum. Tristan kalçalarını ağzına doğru sallarken elleri başının iki yanında.

"Ağzını sikmesi hoşuna gidiyor mu prenses?" Diğer elimle taşaklarımı sıkıyorum.

Cinder yapabildiği kadarıyla başını sallar ve Tristan daha da içeri ittiğinde tıkanır.

"Evet, işte bu," diye inliyor, başı geriye eğik.

Onu kendinden kurtarma zamanı. Devam ederse, bu işten kurtulacak.

"Bu kadar yeter," diye çıkışıyorum.

Yapacağını bildiğim gibi, Tristan kızın başını bıraktı ve geri çekildi. Cinder geri çekiliyor ve bana bakıyor.

"Cinder, git şuradaki siyah deri masanın üzerine yüzüstü uzan." Yönünü gösteriyorum ve Tristan'ın bakışlarıyla onun her hareketini izlemesini izliyorum. "Tristan, üst çekmecedan kayganlaştırıcıyı getir."

Söylediğimi yapıyor ve masanın yanına doğru yürüyor.

"Bütün göğüslerine sür. Hiçbir noktayı kaçırma."

Masanın başına yürüyorum ve Tristan'ın kayganlaştırıcıyı devasa göğüslerinin her yerine fişkırtmasını izliyorum, sonra her yere yayıldığından emin olmak için ellerini kullanıyor. Cinder'ın meme uçları sertleşmiş, ilgiyi sevdiğinin kanıtı. Adam meme uçlarını çekiştirdiğinde inliyor.

Öne doğru eğilip Cinder'ı kendime doğru çekiyorum, böylece başı masadan sarkıyor, sonra Tristan'a bakıyorum. "Masanın üzerine çık Tristan ve memelerini sik."

Hiç vakit kaybetmeden ayağa kalkıyor ve geniş masanın üzerinde kadının gövdesine biniyor. Göğüslerini birbirine doğru itiyor ve sikini etlerin arasında kaybolana kadar aralarından geçiriyor. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum ve Tristan'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu saf bir coşku.

Daha fazla dayanamayıp sikimi Cinder'ın ağzına götürüyorum. Hemen benim için ağzını açtı. Sanki beni memnun etmek onu memnun ediyormuş gibi inliyor ve sikim daha da sertleşiyor. Ağzının içine doğru sallanırken başının iki yanını tutuyorum. Sıcak ve ıslak ve sonuna kadar ittiğimde boğazının etrafımda sıkışma şekli neredeyse lanet olası adımı unutturuyor. Saf mutluluk. İşte bu.

Tristan bakışlarımı karşılıyor ve onu farklı şekillerde beceriyoruz, biri diğerinden daha az şaşırtıcı değil. Bana ve ona verdiği zevki düşündüğümde, o anda neredeyse çıldıracak gibi oluyorum.

Cinder biz buradayken başka erkeklere zevk verebilir ama o *benim*. Diğer erkekler onun onlara verebileceği zevkin sadece tadına bakacaklar. Onu asla ellerinde tutamayacaklar.

Gözleri kapandığında Tristan'ın yaklaştığını anlayabiliyorum ve artık bakışlarımı tutamıyor. Birkaç kez daha pompalayıp inledikten sonra Cinder'ın göğsünü kaplayan beyaz şeritleri serbest bırakıyor.

"Keşke kendini görebilseydin prenses." Taşaklarım gerilirken ağzına girip çıkıyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

Inlediğinde, boğazı sikimin ucunu sıkıyor ve ben daha fazla dayanamıyorum. Kendimi bir an için orada tutuyorum ve son anda çekmeye karar veriyorum.

Kendimi sarsarak, artık masadan kalkmış olan Tristan'ınkine salınımımı ekliyorum.

"Kahretsin, bu inanılmazdı," diyorum.

Cinder'ın kalçaları birbirine bastırılmış, kendi boşalmasına ihtiyaç duyuyor. Orgazmımı atlattıktan sonra masanın diğer ucuna yürüyorum, Cinder'ın ayak bileklerini tutuyorum ve kıcı kenara yaklaşıp kadar onu aşağı sürüklüyorum. Bakışlarımla buluşuyor, gözleri ihtiyaçla dolu. Kadınımın onu boşaltmama ihtiyacı var ve ben de bunu memnuniyetle yerine getireceğim. Ayak bileklerini tekrar kavıyorum ve bacaklarını masanın üzerinde düz duracak şekilde konumlandırıyorum, bacaklarını açıyorum.

"Ödülünü alma zamanı." Sırıyorum ve o çığlık atana kadar yüzümü bacaklarının arasına yerleştiriyorum, bana verdiği aynı serbest bırakmayı alıyorum.

ChapTer İKİ-Nİne

CINDER

I Ritüel Odası'nın kapısını bulduğum gece içinde bulunduğum rüya benzeri durumda uyanıyorum. Sis bir kez daha etrafımı sarıyor ama ben hâlâ yatak odamdayım. Yorganları iterek yataktan çıkıyorum ve kapıya doğru yürüyorum.

kapı, sadece sanki yürümek yerine yüzüyormuşum gibi hissediyorum.

Eşikten sürünerek geçerken hareketlerimi kontrol edemiyorum. Sis koridora taşıyor ve duvar apliklerinin titremesini zar zor görebiliyorum. Yine de nereye gittiğimi, nereye yöneldiğimi biliyormuşum gibi ilerliyorum ama bilmiyorum.

Az önceki kadın sesi adımı söyleyerek beni ileri çağırıyor.

Ne kadar yürüdüğümden emin değilim - dakikalar da olabilir, saatler de- ama sonunda kendimi balo salonunun önünden geçerken buluyorum. Orada durmak istiyorum. Balo salonunu seviyorum. Ama buna iznim yok.

Koridorda ilerlerken sis ayaklarımın dibinde dönüyor. Kendimi kuş kafesinin kapısında buluyorum. O gece bodruma açılan kapının aksine, bu kapı kilitli değil ve kapıyı iterek açıp içeri giriyorum.

Biri parmaklarını şıklatmış gibi sis yine dağılıyor ve bedenimin kontrolünü yeniden ele alıyorum. Nero'nun tam karşımda, sırtı bana dönük bir şekilde oturduğunu gördüğümde birkaç kez göz kırpiyorum. Ellerini saçlarının arasına sokmuş, öne doğru eğilmişti.

"Gecenin bir yarısı burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

İrkildi, belli ki içeri girdiğimi duymamıştı. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Nedenini anlayamasam da gözlerinde acı var. Ona doğru ilerliyorum ve kucağına tırmanıp ona sarılıyorum.

"Neyin var?" Yumuşak bir sesle soruyorum.

Uzun bir süre sessiz kalır. "Sana söylemem gereken bir şey var. Senden sakladığım bir şey."

Kucağında kaskatı kesildim ama kendimi rahatlamaya zorladım. Diğer tüm ihmallerinin üstesinden gelebildim. Şüphesiz bu da farklı değil. "Ne oldu?"

Uzun bir iç geçirdi. "Nişanlıydım ve seni dans ederken izlemeye gelmeye başlamadan hemen önce düğünü iptal ettim. Sana olan saplantımdan önce."

Gözlerinde suçluluk duygusu ağır basıyor ve ben bununla ne yapacağımı bilemiyorum. Çünkü ben de ona yalan söylüyordum.

Tek söyleyebildiğim "Tamam..." oldu.

"Sana daha önce söylemek istedim, ama senin bir ribaund falan olduğunu düşünmenden korktum ve kesinlikle öyle değilsin. Sana bu kadar bağlanacağımı tahmin etmemiştim. Sana olan takıntımın zamanla azalacağını düşünmüştüm ama daha da arttı."

Ağlamak istemeseydim bu ironiye gülerdim. "Bunu bana ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğin için mi söylüyorsun?"

Gözleri büyür. "Hayır! Tanrım, hayır. En kötü türden bir yalancı olduğum ortaya çıktı. Ama sana çok erken söylersem öyle olduğumu düşünmeni istemedim."

Parmaklarımı başının yan tarafındaki saçlarında gezdiriyorum. "Benden önce hiç ilişkiniz olmadığını düşünmedim değil."

Başını iki yana sallar. "Bu farklı. Bu bir nişandı. Düğünümüze aylar vardı. Hayatımın geri kalanını Maude ile geçireceğimi sanıyordum. Ne zaman sana söylemeye çalışsam, tereddüt ettim. Sonra o kadar çok zaman geçti ki bu konuyu nasıl açacağımı bilemedim. Gittikçe daha fazla üzerime yük olmaya başladı."

Adının anılması göğsüme saplanan bir buz kıracağı gibi, ama içimdeki sızıyı bastırıyorum. Ona Maude'un benim için kim olduğunu söylemeli miyim? Bana nişanlandıklarını söylemekten korktuğu nedenlerle aynı nedenlerden dolayı korkuyorum.

İtiraf etmek için ağzımı açtım ama ağzımdan bu çıkmadı. "Neden bir şey söylemediğini anlıyorum." Herkesten daha iyi anlıyorum. "Ama bilmelisin ki bana karşı hissettiğin şeyin gerçek olduğundan ve geçmişinle hiçbir ilgisi olmadığından şüphem yok."

"Gerçekten mi?" Gözlerinden umut fışkırıyor, suçluluk duygusunu yok ediyor. Başımı salladım. "Gerçekten."

Onu öpüyorum. Nero dilini dudaklarımın kenarında gezdiriyor ve ben de ona açılıyorum. Ellerimiz birbirimizin vücudunu keşfederken hızımız yavaş ve şehvetli. Kendi ellerimi saçlarının arasına sokuyorum ve Nero bir elini göğsümün üzerinde gezdirip meme ucumu okşuyor. Buruşuyor ve iniltimi yutuyor.

Bu adam beni mahvediyor ve bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Dudakları hâlâ dudaklarımda olan Nero beni soyuyor, pijamamın düğmelerini yavaşça çözüyor ve kumaşı omuzlarımdan aşağı kaydırıyor. Ben onu kavrarken o da çıplak göğüslerimi yoğuruyor. Ellerim tişörtünün eteklerine doğru kayıyor ve tişörtü yukarı, başının üzerine doğru çekerek bir anlığına öpüşmemizden ayrılıyoruz. Ama tişört aradan çıkar çıkmaz çenemi kavriyor ve elindeki kozu kullanarak öpüşmemizdeki pozisyonumu istediği gibi yönlendiriyor.

Ayağa kalkıyor, tek bir hareketle beni de kendisiyle birlikte kaldırıyor ve ben irkilerek öpüşmemizden uzaklaşıyorum.

"İyisin prenses. Düşmene asla izin vermeyeceğim." Pijama altlarımı kalçalarımın üzerinden kaydırıp yere düşmelerini sağlarken bakışlarımla

buluşuyor.

Sonra ben de ona aynısını yapıyorum.

Birbirimize karşı tamamen çıplak duruyoruz ve bir şekilde sadece fiziksel değil, ruhsal olarak da derin hissediyoruz. Ama hala ondan bir şey saklıyorken nasıl olabilir ki?

Büyük bir çabayla bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırıyorum. Bu şimdi ve burayla ilgili.

Nero elimi tutuyor ve beni büyük şezlonga götürüyor. Gecenin bir yarısı olduğu için kuşlar sessiz ve etrafımızda sadece nefes alış verişlerimizin sesi yankılanıyor.

Uzanıyorum ve Nero üzerime geliyor, kendini üstümde tutuyor ama ben bir kolumu boynuna dolayıp onu aşağı çekiyorum, ağırlığını üzerimde hissetmek istiyorum. Ağızlarımız tekrar buluşuyor ve telaşsız bir şekilde öpüşmeye dalıyoruz. Sert uzunluğu aramızda rahatça oturuyor ve bacaklarımı açıyorum, böylece kendini uyluklarımın arasına sokabiliyor. Girişimi itiyor ve ben de öpücüğün içinde iç çekerek onun çevresini sarıyorum.

Yavaşça içime giriyor. İkimiz de orgazm peşinde değiliz. İkimiz de birbirimizin vücudunun ve paylaştığımız bağın tadını çıkarmaktan memnunuz.

Nero öpücüğümüzden uzaklaşıyor ve ben onu geri çekmek istiyorum ama gözlerimiz buluşuyor ve mavi maviye sarılıyor. Uçsuz bucaksız bir duygu kuyusu onunkini dolduruyor. Ondan daha fazla güvence sözüne ihtiyacım yok. O da benimle aynı şekilde hissediyor.

İçime girip çıkarken birbirimizi izlemeye devam ediyoruz.

"Kendine dokun, prenses." Eğiliyor ve tekrar çekilmeden önce beni öpüyor.

Elimi vücutlarımızın arasında kaydırıyorum ve klitorisimle bağlantı kurduğumda iç çekiyorum. Çabalarımı onun hareketiyle aynı hızda tutuyorum ve yavaşça orgazmım artıyor.

Birbirimizi izlemeye devam ederken nefes alışım hızlanıyor. Aramızdaki duygu kabarması, yaklaşan orgazmımın hızını taklit ederek daha da büyüyor ve yoğunlaşıyor. Sonunda tüm gücümle bana çarptığında, çığlığımı bastırıyorum, sırtım şezlongdan yükseliyor.

Nero kendini içimde tutuyor ve kendi orgazmını yaşarken boynumun kıvrımlarına doğru sessizce inliyor. Sonra yüzümün kenarlarını kavırıyor ve bakışları benimkilerin üzerine düşüyor, sanki beni içine alıyor, gelecekte bir noktada incelemek için bu anı yakalıyor.

"Bu..."

"Evet," diyor yumuşak, nazik bir sesle.

"Öyleydi." Eğiliyor ve beni öpüyor.

Birbirimizin kollarına sarılmış halde kalıyoruz, ikimiz de diğerinden ayrılmak istemiyoruz. Gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum, bu anın bitmesini istemiyorum.

Bedenim gevşerken ve göz kapaklarım kapanırken, "Seni seviyorum, Cinder" diyor.

Belki de bu bir rüyadır, çünkü kader her zaman en sevdiğim insanları yok etmiştir.

CHAPTER OTUZ

CINDER

T Nero ile geçirdiğimiz son birkaç hafta büyüleyiciydi. Kuşhanede geçirdiğimiz geceden beri aramızda bir şeyler değişti, bizi duygusal olarak yakınlaştırdı.

Artık kendi odamda uyumuyorum. Aslında, Nero tüm eşyalarımı kendi odasına taşıdı, böylece her gece seksten sonra terli, bitkin bir yığın halinde birbirimize dolanmış olarak uykuya dalıyoruz. İstedğim her şey bu. O zamandan beri o üç kelimeyi söylemedi, bu yüzden o gece onları hayal edip etmediğimden emin değilim, ama ailem dışında hayatımda hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

Değişen bir başka şey de kahvaltımızı diğer iki çift ve Sid ile birlikte yemek salonunda yapıyor olmamız. Gerçi Kol ve Rapsody bu sabah yoklar.

"Rapsody nerede demiştin?" Yanımda oturan Anabelle'e soruyorum.

Her sabah tabağıma bir tane eklediğimi bildiğinden, üzerinde hamur işleri olan tabağı bana uzatıyor. "New York'ta bir sanat simsarı var.

Bu yüzden dün gece onunla görüşmek için oraya uçtular."

"Bu çok heyecan verici. Umarım onun için her şey yolunda gider."

Rapsody geçen hafta çalışmalarından bazılarını göstermek için beni konservatuara getirdi. Çok güzeldi. Cehennem gibi erotik, ama güzel.

"Evet, ben de. Eminim öyle olacaktır. O çok yetenekli."

Asher kahvesinden bir yudum almadan önce alaycı bir tavırla, "Eğer olmazsa, Kol'un ikna gücünü kullanarak istediği gibi olmasını sağlayacağından eminim," diyor.

Bunu görebiliyorum. Kol kesinlikle Rapsody'yi koruyor. Tüm Voss erkekleri eşlerine karşı böyle görünüyor.

"Bugün ne yapıyorsun?" Anabelle soruyor.

Pasta lokmamı çiğnemeyi bitiriyorum. "İnşaat bittiğine göre, resmi açılıştan önce bazı son dakika işlerini yapmak için stüdyoya gidiyorum."

Son zamanlarda gülümsemeden duramıyorum ve Anabelle'in gülümsemesi benimkini görünce daha da büyüyor.

"Nasıl gidiyor? Henüz kaydolan kimse var mı?" Anabelle kendine kahve koyarken soruyor.

Diğer tarafımdaki Nero'ya gülümsüyorum. "Biliyorum çünkü Nero beni şaşırttı ve tüm yerel gazetelere ilan verdi ve sosyal medyada çevrimiçi bir kampanya yürütüyor, ki bu komik çünkü sosyal medyada kendi kişisel profilime bile sahip değilim." Ona omzumla vuruyorum. "Şu anda düşündüğümünden çok daha fazla talep var, bu harika bir şey ama yine de programımı kesinleştirmem gerekiyor. Ne zaman ve hangi yaş grubuna hangi dersleri vereceğimi belirlemeliyim. Biraz uğraşmam gerekecek."

"Her şeyi halledeceksin," diyor Nero ve masanın altından dizimi sıkıyor.

Rapsody ve Kol burada olmadığı için masanın kendi tarafında tek başına oturan Sid'e bakıyorum. Bizi dikkatle izliyor ve ben de yerimde kayıyorum. Nero'ya sormadım ama ikisinin aralarındaki meseleyi açıklığa kavuşturduklarını sanmıyorum.

Birbirlerine tek kelime bile etmediler. Aralarında ne geçti bilmiyorum. Nero bana sadece "kardeş meselesi" olduğunu söyledi.

"Umarım öyle olur. Her şeyin yolunda gitmesini gerçekten istiyorum. Çok fazla hareketli parça var."

"Eminim tüm parçalarınız T&T'de taşınıyordu, değil mi?" Sid soruyor.

Yüzüm anında ısınıyor ve gözlerim yarısı yenmiş tabağıma

kayıyor. Nero sandalyesinden uçarak kalkıyor. "Özür dile.

Hemen."

Sid sırtıyor. "Ya da ne, evlat? Bu konuda ne yapacaksın?"

"Yeter!" Asher yumruğunu masaya vuruyor ve ben sarsılıyorum. "Son zamanlarda sorununun ne olduğunu bilmiyorum Obsidian, ama bir süredir huysuz bir piçsin. Bu masada oturan herkese saygı gösteremiyorsan, gösterene kadar bize bir daha katılmamanı öneririm."

Gözlerim açılıyor ve Asher'a bakıyorum. Anabelle'in eli benimkini kapıyor ve sıkıyor.

"Mutlulukla," diyor Sid, peçetesini masaya fırlatıp sandalyesinden kalkarak. Topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmadan önce hepimize ters ters bakıyor.

Nero tekrar oturuyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Sen iyi misin?"

Ona titrek bir baş selamı veriyorum.

"Sizinle bu şekilde konuştuğu için üzgünüm. O kadar insan arasında onun daha iyi bilmesi gerekirdi." "Nero..." Asher kulağa uyarı gibi gelen bir sesle şöyle diyor.

Nero'nun sözleriyle ne demek istediğini bilmiyorum, ama yine de ona küçük bir gülümseme veriyorum, beni daha iyi hissettirmeye çalışmasını takdir ediyorum.

"Sanırım doydum. Stüdyoya gitsem iyi olacak." Kucağımdaki peçeteyi alıp tabağımın yanına koyuyorum.

Nero, "Sizi geçireyim," diyor.

Evin içinde bana eşlik ediyor ve dışarı çıktığımızda olduğum yerde duruyorum. Boktan eski arabam orada değildi. Yerinde pırıl pırıl yeni lüks bir araba vardı.

"Arabam nerede?" Nero'ya sordum.

"İşte burada." Bir yılda kazandığımdan daha pahalıya mal olduğuna emin olduğum aracı işaret ediyor. Muhtemelen iki.

"Hayır, o benim arabam değil."

"Artık öyle. O güvenilirmez arabayı sürmen fikrine dayanamadım. Tam bir ölüm tuzağıydı."

Buna itirazım yok. O arabanın yaşı çoktan geçmişti. "O kadar uzağa gitmiyorum. Sadece tepeden kasabaya iniyorum."

Etrafımda dolanıyor ve ellerini kalçalarımaya koyuyor. "Güvende olduğunu bilmem gerek."

Avucumla yanağını okşuyorum. "Bu çok tatlı. Ama bu çok pahalı. Bunu kabul edemem."

"Yapabilirim ve yapacağım." Elini cebine atar ve bir dizi anahtar çıkarır. "Al bakalım. Arabayı çalıştırmak için gerçek bir anahtar yok ama motorun çalışması için üzerinizde olması gerekiyor."

İç çektim. "Bunu daha sonra konuşacağız, anladın mı?"

"Elbette. Tamamen anlıyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve onunla hiçbir yere varamayacağımı bildiğimden başımı sallıyorum. "Peki, çok teşekkür ederim." Ona iffetli bir öpücük veriyorum. "Bu akşam sana ne kadar minnettar olduğumu göstereceğimden emin olabilirsin."

Sırıttıyor ve ellerini etrafımda dolaştırarak kıcımlı sıkıyor. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Gülüyorum ve onları uzaklaştırıyorum. "Tamam, gitmem gerek, yoksa asla gitmem."

Arabaya bindiğimde gösterge panelini ve her şeyin nerede olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Daha önce hiç böyle bir şey sürmemiştim. Stüdyoya giden kısa yol boyunca arabayı çarpacağım diye paranoyak oldum,

Büyükanne gibi araba kullanıyorum ama stüdyonun önüne park ettiğimde endişelerim azalıyor.

Dışarı çıkıp kaldırımda duruyorum ve dün vitrinin üzerine yerleştirdiğim tabelaya hayranlıkla bakıyorum.

CAM TERLİK DANS STÜDYOSU

Stüdyonun adını bulmak biraz zaman aldı ama camdan ayakkabı kelimesi aklıma geldiği anda doğru olduğunu hissettim. Dönüşümü temsil ediyor ve eğer cam bir terlik giyecekseniz, ayaklarınızın üzerinde hafif olmalısınız. Ağırlığınızı ayaklarınızın altına nereye vereceğiniz konusunda bilinçli olmalı ve kendinize güvenerek hareket etmelisiniz. Dans ederken önemli olan her şey.

Yüzümde hala bir gülümsemeye ön kapının kilidini açıyorum ve yeni bir başlangıcın başlangıcı olmasını umduğum şeye adım atıyorum.

Bütün gün çalıştım, inşaat dağınıklığını temizledim ve velilerin sorularını yanıtladım. Büyük açılışım önümüzdeki hafta ve listemde bir sonraki sırada olan ders programını hala çözmem gerekiyor. Ondan sonra, stüdyoda ödeme alabilmem için satış noktası şirketlerinden biriyle hesabımı oluşturmam gerekiyor.

Arka depodayım, yeni yazıcıyı doldurmak için aldığım kâğıtları ararken ön kapının zili çalıyor. İrkiliyorum ama muhtemelen Nero olduğunu bildiğim için rahatlıyorum. Ya da belki Anabelle kontrol etmeye gelmiştir. Ona her zaman gelebileceğini söyledim.

Depodan çıkıyorum ve gülümsemem sanki erimiş gibi yüzümden kayıp yere düşüyor.

Louise ve Maude gözlerini bana diktiler.

Kalbim güm güm atıyor ve kulaklarımı bir vınlama sesi dolduruyor.

"Bizi görmenin ne kadar güzel olduğunu söylemeyecek misin?" Louise alay eder. "Ne de olsa uzun zaman oldu."

"Ne... burada ne yapıyorsun?"

İlk şokun etkisi geçtikten sonra panik beni tüketiyor. Bana zarar vermek için mi buradalar? Nero ve beni biliyorlar mı? Onunla konuştular mı?

Bir anda, değer verdiğim her şeyi elimden alacaklarından endişeleniyorum. Bir parçam her zaman geri döneceklerini ve kendim için yaptığım iyi şeyleri mahvedeceklerini biliyordu. Evren bana karşı hiç nazik olmadı, en sevdiğim insanları elimde tutmama izin vermedi.

"Büyük başarınızdan dolayı sizi tebrik etmek istedik," diyor Louise.

Maude, "Evden ayrıldığından beri işler senin için gerçekten yoluna girmiş gibi görünüyor," diyor.

"Gitmelisiniz." Onları kovmak için onlara doğru bir adım attım.

"Eski nişanlımla nasıl birlikte olduğunu bana açıklayana kadar hiçbir yere gitmiyoruz." Maude'un yüzü kızarmış, çenesi sıkılmıştı. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Gözlerim açıldı. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Belli ki biliyorlar, bu yüzden inkar etmenin bir anlamı yok. Asıl soru, bu bilgiyle ne yapacakları?

"Kendin için ne söyleyeceksin?" Maude bana doğru tehditkâr bir adım atıyor ve ben donup kalıyorum, ayaklarımı hareket ettiremiyorum.

"Hey! Burada ne haltlar dönüyor?"

Nero'nun sesiyle gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Göğsüme acı saplanıyor çünkü bu mutluluğumun sonunun başlangıcı.

CHapTer ÜÇ-BİR

NERO

I Göz kırpıyorum, ne gördüğümde emin değilim.

Cinder eski nişanlım ve annesiyle birlikte. Ve az önce içeri girdiğim şeye bakılırsa, birbirlerini tanıyorlar. Ama bu nasıl mümkün olabilir?

Cinder'ı gece için eve geri götürmek üzere aşağı indim. Akşam yemeğinden sonra ona banyo yaptırmayı planlamıştım, çünkü stüdyonun yaklaşan açılışı nedeniyle stresli olduğunu ve Asher'dan daha uzun saatler çalıştığını biliyordum.

"Hey! Burada neler oluyor?" Maude sanki ona fiziksel olarak zarar verecekmiş gibi Cinder'a doğru adım attığında bağıyorum.

Sesimi duyunca Cinder'ın gözleri kapanıyor, Maude ve Louise de dönüp bana bakıyorlar. Ondan ayrıldığımdan beri Maude'u ilk kez görüyorum ve aramızda hiçbir şey kalmadığını görmek beni rahatlatıyor. Aslında, onu ve Cinder'ı aynı odada görmek, ikisi hakkında her şeyi bilmek, Maude'a en başta nasıl aşık olabildiğimi merak etmeme neden oluyor.

"Beni nasıl buldun?" Cinder sorar.

İkisi de ona doğru dönüyor. Etraflarından dolaşıp Cinder'ın yanında duruyorum.

"Birinin peşindeyseniz, yeni işinizi tanıtmak için sosyal medyanın her yerine resminizi koyarken dikkatli olmalısınız. Nerede yaşadığını ve tam olarak kiminle vakit geçirdiğini bulmak için neredeyse hiç araştırma yapmam gerekmedi." Louise bana tiksintiyle bakıyor ve alay ediyor.

Aralarına baktım, kafam karışmıştı.

"Büyük göğüsleri yüzünden mi, Nero? Seni benden bu şekilde mi uzaklaştırdı?" Maude sorar.

"Cinder." Yüzümü ona döndüm. "Onları nereden tanıyorsun?" Mavi bakışları benimkilerle buluşmuyor ve midem bulanıyor. "Ben onun üvey annesiyim," diyor Louise.

"Ve ben onun üvey kardeşiyim," diye ekliyor Maude.

Cinder'ın yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyor.

"Bu doğru mu?" Göğsümün çöktüğünü hissederek soruyorum. Nefes almakta zorlanıyorum. Başını sallıyor ve suçluluk ve üzüntüyle dolu gözlerini açıyor.

Tökezleyerek geri döndüm.

"Bu doğru. Eski nişanlının kız kardeşini beceriyormuşsun!" Maude bağılıyor.

Zihnim düşüncelerle dolup taşıyor. İlişkilerini bir araya getirirken, Cinder'ın bana çocukluğuyla ilgili anlattığı her şey aklımdan geçiyor. Bu iki insan bir çocuğa eziyet etmiş ve hayatını cehenneme çevirmişti. Kendi çocukluğuma duyduğum öfke, Cinder'ın bana da yalan söylediği gerçeğinin önüne geçerek yükseliyor.

Başımı Louise ve Maude'a doğru salladım. "Sen. Babasını kaybettikten sonra bir çocuğa bu kadar zalimce davranan sensin." Onlara doğru bir adım atıyorum. "Onu neredeyse aç bırakıyordunuz. Onu bir striptiz kulübünde

çalışmaya zorladınız ve

onun kazancı." Onlara yaklaştım. "Siz ikiniz ona hizmetçi gibi davranırken o iki işte kışını yırtarak çalışıyor. Aslında, daha az." Yumruklarım iki yanımı sıkıyor.

Louise başını geriye atıyor, suçlamalarından rahatsız olmuş gibi görünüyor ama inkar etmiyor. "Onun aşağılık küçük bir yaratık olduğunu hep biliyordum. Ve bak sana ne yaptı. Görünüşe göre haklıymışım."

Burun deliklerim alevlendi ve öfkemi dizginlemeye çalıştım. "Kızının benimle nişanlıyken arkamdan başka biriyle yattığını unuttun mu?"

Maude pişman görünecek kadar sağduyulu. "Sana bunun bir hata olduğunu söylemiştim. Seni çok özledim, Nero. Yaşadığımız şey çok güzeldi." Bana doğru yürüyor, fazlasıyla yaklaşıyor ve avucunu göğsüme dayıyor, bana bakıyor ve çok masummuş gibi kirpiklerini kırıştırıyor.

"Yaşadığımız şey bir yalandı," diye alay ediyorum. Sonra omzumun üzerinden Cinder'a bakıyorum. "Tıpkı bizim sahip olduğumuz gibi. Hepsi lanet yalancılar."

Artık bununla uğraşamam.

Louise ve Maude'a dönüyorum. "Siz ikinizin gitmesi gerekiyor. Yapmak üzere yola çıktığınız şeyi başardınız. Şimdi gidin." Hemen çıkışa yönelmediklerinde, "Şimdi!" diye bağıryorum.

Yılanlar gibi kapıya doğru sürünmeden önce irkilerek birbirlerine bakıyorlar. İkisi de kederli bir çocuğa yaptıkları muameleyle beni hasta ediyor.

Onun için hissettiklerime karşı kendimi çelikleştirerek Cinder'a dönüyorum. "Benim de sana söyleyecek bir şeyim yok."

Sırtı kamburlaşıyor ve gözyaşlarına boğuluyor. Onu teselli etme dürtüsü içimde bir gelgit dalgası gibi kabarıyor olsa da kendimi kapıdan çıkmaya zorluyorum.

YARIM ŞİŞE FİSKİYE SONRA, hâlâ öfke ve acıyla boğuşuyorum ama bıçağın ucu köreldi ve en azından daha katlanılabilir geliyor.

Cinder'la seviştiğimiz kuş kafesindeki aynı şezlongda oturuyorum. En azından ben öyle yaptığımızı sanıyordum. Belki bu da bir yalandı.

Düşüncelerimi bir düzene sokmaya çalışmak alkolün de etkisiyle daha da zorlaşıyor. Maude ve diğer adamın fotoğrafını bana gönderenin gerçekten Asher olup olmadığını tekrar merak ediyorum. Cinder açıkça ailesinden nefret ediyor, yani şu anda bir numaralı şüpheli gibi görünüyor. Üvey annesi ve üvey kız kardeşinden intikam almak için harika bir yol. Ama bu, sahip olduğumuz şeye başlamadan önce kim olduğumu bildiği anlamına gelir. Onu evimde tuttuğum süre boyunca beni seviyormuş gibi davrandı. Bir yıl içinde bir kadın tarafından iki kez kandırılacak kadar aptal olabilir miyim?

Şişeyi şezlongun yanındaki masanın üzerine koyuyorum ki arkamdaki kapı açılıyor. Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Cinder'ın beni aramaya geleceğini biliyordum.

"Ne istiyorsun?" Arkamı dönmeden sordum.

Görüş alanına giriyor. Saatler önce yanından ayrıldığımdan beri ağladığı gözlerindeki kızarıklık ve şişlikten belli oluyor.

Kuşlar bile sanki onun bahanelerini bekliyorlarmış gibi sessizleşiyor. "Açıklamak istiyorum."

Gözlerim bir anlığına kapanıyor çünkü sesindeki acıyı duymaktan nefret ediyorum. Onu kucağıma çekip her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Ama olmayacak. Bana yalan söyledi ve şimdi ona güvenemiyorum.

"Elbette, bunu duymak için sabırsızlanıyorum," diyorum.

Gelip önümde duruyor, ben de ona yanımdaki sandalyeye oturmasını işaret ediyorum, böylece yüzüne bakmak zorunda kalmıyorum. Onu itecek kadar güçlü olduğuma kendime güvenmiyorum.

"Nero, sana söylemek istediğimi bilmelisin. Gerçekten istedim." Yakıcı bir kahkaha dudaklarımdan dökülüyor. "O zaman neden söylemedin?"

"Ne d    neceğinden korkuyordum."

"Neymi   o?" Bakı  larıyla bulu  mak i  in d  n  yorum     nk   doğruyu s  yleyip s  ylemediğini kendim g  rmek istiyorum. Elbette bunca zamandır bana yalan s  ylediğini anlayamadım, ne bilebilirim ki?

"Sana olan hislerimin ger  ek olmadığını d    nmen." Ben bakı  larımı ka  ırana kadar bakı  larımı tutuyor.

Duygular hakkında konu  mak istemiyorum. Cevap istiyorum.

"Maude ve ba  ka bir adamın fotoğrafını bana g  nderdiği i  in Asher'ı su  ladım."   enesi g  ğs  ne d    rken ona yan g  zle bakıyorum. "  nk  r etti ama yalan s  ylediğini anladım."

Hala bir   ey s  ylemiyor.

"  fkem ge  tikten sonra bana bir iyilik yaptığını d    nd  m. Sonra h  zn  mden kurtulmak i  in i  iyordum, bu y  zden sağlıklı d    nemi-yordum ve seni ilk kez g  rd  m. Ve d    nebildiğim tek   ey sen oldun."

"Nero-"

S  z  m   kesmesine izin vermedim,   zellikle de i  g  d  lerim doğru olduğu i  in. "Biliyorsun, bunu biraz d    nd  m. Eminim geriye d  n  p biraz ara  tırma yaparsam, resim senden gelmi  tir." Ka  larımı kaldırarak ona bakıyorum.

G  zya  larına boğuldu, y  z  n   ellerinin arasına g  md  . "Evet. Ben g  nderdim." Bir dakika daha ağladı ve sonunda g  zya  larını y  z  nden silip bana bakacak kadar kendini topladı. "Bilmediğin bir   ey var."

"Oh, harika. Ne?" G  zlerimi deviriyorum ve hayal kırıklığıyla bir

nefes   ekiyorum. "Balo gecesi. Ben... oradaydım."

Anılarım o geceye kadar gidiyor ama onu g  rd  ğ  m   hatırlamıyorum. Onunla kesinlikle anla  abilir-dim. Evlenme teklif ettiğim ve Asher'ın olduğu geceydi... oh... lanet olsun hayır. "Dans ettik."

Ba  ını sallıyor.

"O adam senin her tarafındaydı, ben de öyle davrandım..." Her şey geri geliyor.

Başını sallıyor, gözleri bana o dansı ve başka biriyle nişanlı olmama rağmen onu nasıl aklımdan çıkaramadığımı hatırlatıyor.

"Maude seni konuk listesine eklememiş."

"Gizlice girdim. Louise o gece elbisemi mahvetti ve bana bir ev işleri listesi verdi ama aceleyle onları hallettim ve elbisemi değiştirdim, böylece katılabildim."

"Ama..." Kahretsin, oydu. Bunu nasıl fark etmedim ya da onu nasıl hatırlamadım?

"O danstan sonra senin çok hoş, çekici ve iyi bir adam olduğunu fark ettim. Maude'a bulaşmanı istemedim. Onun tarafından kandırılman ve ömür boyu ona bağlı kalman düşüncesine katlanamadım. O korkunç bir insan ve bunu senden gizledi. Başka bir adamla buluşmayı planladığını duyduğumda, seni benimle aynı kaderden kurtarmak için bir şeyler yapmalıydım. Louise'le evlenir evlenmez hamile kalması gerektiğini, böylece hem kendi konumunu hem de sizin maddi desteğinizi güvence altına alacağını konuştular. Seni kandırmasına izin veremezdim."

Ona söylemeyeceğim ama bana bir iyilik yaptı. Maude'un çocuğuma hamile olması ve hayatımın geri kalanında onunla uğraşmak zorunda kalmam fikri kulağa özel bir tür cehennem gibi geliyor. Ama Cinder bunca zaman bana yalan söylemek yerine bana söyleyebilirdi. Neden değer verdiğim herkes bana yalan söylemek zorunda?

"Sonra ne olacak?"

Yanaklarını siliyor. "Ne demek istiyorsun?"

Ona doğru eğildim. "Planının bir sonraki kısmı neydi?"

Başını iki yana sallar. "Ben... Benim yoktu. Siz ayrıldınız."

"Yalan söylüyorsun, Cinder."

"Ondan sonra bir planım yoktu. Sadece onun gerçekte kim olduğunu bilmeni istedim. Ama sonra sen T&T'ye geldin..."

Başımı salladım. "Devam et."

Gözleri onu affetmesi için yalvaran bir ifadeyle doluyor. "T&T'ye geldin."

Kim olduğunu bile bilmiyordum, ama karanlık kabindeki yabancıya çekildim.

geri döndüm. Sonra VIP odasına gittim ve..." Devam etmesi için elimle işaret ediyorum.

"Seni gördüğümde tanıdım. O zaman sana kim olduğumu söylemeliydim ama... Bilmiyorum... Üvey kardeşimden nefret ediyorum ve sana kucak dansı yapma fikri iyi hissettirdi. Garip bir şekilde intikam gibi geldi. Sana kucak dansı yapacağımı ve senin de gideceğini düşündüm. Bana olan hayranlığın sona erecek, T&T'ye gelmeyi bırakacaktın. Eğer bilseydim... Yani... Bunu bilmeme imkan yoktu-"

"Seni boşaltabilir miyim?" Hiç de öyle hissetmediğim halde kulağa ucuz ve edepsizmiş gibi geliyor.

Başını sallıyor. "Bunun olmasını beklemiyordum. Sonra beni buraya getirdin ve sadece bir gece için olması gerekiyordu ama..." Yüzü buruşuyor.

İçindekileri daha fazla dökmeden önce cevap verecek zamanım olmadı. "Ama seni tanıdım, sana aşık olmaya başladım... sana aşık oldum."

Viski şişesini yere çarpıyorum ve o da yüzünü buruşturarak sandalyesinde geriye doğru çekiliyor. "Bu sözleri şimdi söyleyemezsin!" Boğazımda büyük bir yumru oluştu. Bu sözleri ilk kez sarf ettiğimizde, bunun ayrılığımızın ortasında değil, özel bir şey olacağını düşünmüştüm.

Gözlerinde yine yaşlar birikiyor. "Üzgünüm ama benden çok şey aldılar. Maude'un benim için ifade ettiği kişi yüzünden seni de almalarına izin veremezdim. Sana söylemek istedim, söylemeliydim... Sadece çok korkuyordum. Ama söyleyecektim... eninde sonunda."

Gözlerimi sımsıkı yumuyorum, ona inanmayı çok istiyorum ama birçok kez insanlara şüpheyle yaklaştım ve yanan ben oldum. "Sana inanmıyorum. Bana asla söylemeyecektin. Bundan eminim."

Yüzü buruşuyor ve bana doğru uzanıyor. Temas etmemesi için elimi geri çekiyorum.

"Yemin ederim sana söylemeyi çok istedim ama zaman geçtikçe daha da zorlaştı. Anlamıyor musun? Bana nişanlandığını söylemek için beklemenin bir nedeni vardı."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Nişanlanmamın seninle hiçbir ilgisi yoktu. Hem de hiç. Ve gerçek şu ki, sana söyledim. Ama senin Maude'un üvey kardeşi olman tamamen benimle ilgili. Aynı şey değil."

Başını iki yana sallar. "Lütfen bunun sahip olduğumuz şeyi mahvetmesine izin verme. Lütfen." Sesi kısık, çaresiz bir yakarış taşıyor.

"Merak ettiğim bir şey var. Evdeyken nasıl oldu da seninle hiç karşılaşmadım ya da görmedim?"

Yüzünde bir acı ifadesi beliriyor. "Sen oradayken tavan arasından inmeme asla izin vermezlerdi. Louise beni odama kilitlerdi."

Yumruğum kalçamda sıkışıyor. Ona nasıl davrandıkları umurunda olmamalı ama yine de beni kızdırıyor. Başımı sallayıp sandalyeden kalkıyorum, ondan uzaklaşmam gerekiyor.

"Bekle!" Cinder ayağa fırlıyor ve gömleğini tutuyor. "Lütfen bu şekilde gitme. Bana bunu çözebileceğimizi söyle. Benim hissettiklerimi senin de hissettiğini biliyorum Nero."

Ellerini üzerimden çekiyorum, ona tutunmaya devam etme dürtüsüne sahip olduğum için kendimden nefret ediyorum. "Senin için *hissettiklerim*, Cinder. Hissettim."

Başını sallıyor ve gözlerinden yaşlar boşanıyor. "Hayır. Sahip olduğumuz şey onlar yüzünden mahvedilemeyecek kadar güzel."

Kaşlarını çatıttım. "Bitti ama itiraf etmeliyim ki bir yanımdan senden uzaklaşmanın bu kadar zor olmamasını diliyorum."

Ben dönüp ondan uzaklaşırken hıçkırıklar içinde yere yığılıyorum. Söyleyecek başka bir şeyim yok.

CHAPTER
OTUZ İKİ

CINDER

"A Bir tane daha," diyorum.

Bu akşam Black Magic Bar'daki vardiyamı erken bitirdim ve O zamandan beri barda içiyorum. Dünyamın yıkılmasının üzerinden iki hafta geçti. Nero hâlâ benimle konuşmuyor ve bir daha konuşacağına dair umudumu kaybettim.

Anabelle her şeyin olduğu gece beni gördü ve Asher'la birlikte batı kanadında kalmam için ısrar edecek kadar kibardı, yani en azından evsiz değilim. Sonunda stüdyonun açılışını erteledim. Yapılması gereken her şeyi yapmak için gereken enerjiyi bulamadım. O kadar depresyondaydım ki sabahları yataktan zar zor kalkıyordum.

"Sana burada olacağını söylemiştim."

Anabelle'in sesini duyduğumda arkamı döndüğümde onu ve Rapsody'yi bardan birkaç adım geride, yüzlerinde endişeli bakışlarla görüyorum. İki yanıma oturdular.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum. "Asher sizi buraya artık malikanede istenmediğimi söylemeniz için mi gönderdi?"

Anabelle kaşlarını çatar. "Asla. Durumumu çok iyi biliyorum." Elini sıkıyorum çünkü bu çok hoş bir davranış.

"Nasılsın?" Rapsody sorar.

Ona dönüyorum. "Kayıp. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Nero'ya Maude'un üvey kardeşim olduğunu söylemeliydim ama çok korktum. Onu seviyorum ve bu tam da olacağını düşündüğüm şeydi."

"Nero'ya onu sevdiğini söyledin mi?" Rapsody soruyor. Başımı salladım. "Evet, bu onu daha da kızdırdı."

Barmen sipariş ettiğim içkiyi önüme uzatıyor. Teşekkür ederek başımı sallıyorum ve göğsümden aşağı inen yanıkla irkilerek geri atıyorum.

"Sadece sabırlı olmaya çalış," diyor Anabelle. "Eminim yola gelecektir."

Sesi o kadar umutlu geliyor ki ona inanmak istiyorum ama gözümü her kırpışımda Nero'nun öğrendikten sonraki yüzü aklımdan çıkmıyor. Bunun geri dönüşü var mı emin değilim.

"Onu hiç gördünüz mü?" Tüm yemeklerimi batı kanadındaki odamda yiyor ve mümkün olduğunca malikânenin dışında kalmaya çalışıyorum. Başlarda orada kalmaya devam ettiğim için memnundum. Ama günler geçtikçe, her köşe başı onu hatırlatıyor gibi geliyor.

Bir an önce kendi evimi bulmalıyım.

Anabelle ve Rapsody birbirlerine bakarlar. "Onu bulduk ve aranızda neler olduğu hakkında konuşmaya çalıştık ama kabul etmedi."

Bunu tahmin etmeliydim ama onaylama sanki biri kaburgalarımı sıkıp beni boğarak öldürüyormuş gibi hissettiriyor. Yavaşça başımı sallıyorum ve gözyaşlarımı geri kırıyorum.

Rapsody kolumu sıkıyor ve işte o zaman nişan yüzüğünün yanında bir de alyans taktığını fark ediyorum. Birkaç kez göz kırpıyorum. Elini çekmeden önce bileğini kavıyorum ve daha yakından bakıyorum.

"Bu da ne?"

Elini çeker. "Özür dilerim. Yaşadıklarını göz önünde bulundurarak bir şey söylememenin en iyisi olacağını düşündük."

"Sen ve Kol evlendiniz mi?" Nero ile aramızdaki her şey patladığından beri ilk kez yüzümde gerçek bir gülümseme oluşuyor.

Başını sallıyor, sanki heyecanını bastırmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. "Atlanta'ya kaçtık ve aslında evlenmeyi planladığımız belediye binasında evlendik. Sadece ikimiz vardık."

Tabureme doğru eğildim ve onu kucakladım. "Bu harika. Tebrik ederim! Bunu benden saklayacağına inanamıyorum."

Geri çekildiğimde omuz silkiyor ve biraz utanmış görünüyor. "Sadece seni daha kötü hissettirmek istemedim, hepsi bu."

"Hanımlar, vereceğiniz her iyi haber beni daha iyi hissettirecek. Bana güvenin."

"Tamam," diyor Rapsody.

"Balayına falan mı gidiyorsun?" Ona soruyorum.

Bir süre Anabelle ve Rapsody'nin hayatlarında neler olup bittiği hakkında sohbet ediyoruz. Sadece Nero'nun ve benim ilişkimizin sona ermesiyle ilgili hissettiklerime odaklanmamak iyi hissettiriyor. Biliyorum ki bu gece yatağıma uzandığım anda yine aklımın bir köşesinde o olacak.

"Stüdyoda işler nasıl gidiyor?" Anabelle soruyor.

"Neredeyse gitmeye hazırım. Kalbim bu işte değildi. Orijinal açılış tarihinden önce her şeyi bitirmek için motive olamadım. Ama sanırım artık devam etme vakti geldi."

Nero zaten benden nefret ediyor. İsteyeceğim son şey, burayı yenilemem için bana borç verdiği parayı geri ödeme sözümü yerine getirmeyeceğimi düşünmesi.

"Bu iyi bir fikre benziyor. Kafanı dağıtmana yardımcı olacaktır," diyor Rapsody.

"Ben de öyle umuyorum." Ona zayıf bir gülümseme veriyorum.

Kalbim bu işe ne kadar yatkın olursa olsun, dedikleri gibi gösteri devam etmeli. Bu yüzden önümüzdeki Cumartesi günü büyük açılış kutlamamı yapacağıma dair kendime söz veriyorum.

Çok çalıştım ama bir şekilde başardım. Yarın sabah büyük açılış var ve ben çok gerginim. Cuma gecesi geç saatlerde, her şeyin mükemmel ve sabaha hazır olması için her şeyi iki kez kontrol ediyorum. Süslemeler hazır. Gelmek istediğini belirten herkese hatırlatma e-postaları gönderdim. Fırınla görüştüm, şekerleme tabağım sabah ilk iş olarak almam için hazır olacak. Çalma listem de hazır. Stüdyonun her yerine farklı dans türlerini ve her birinin faydalarını açıklayan infografikler yapıştırdım ve satış noktası sistemim çalışır durumda, böylece insanları derslere kaydedebiliyorum.

Gitmeye hazırım.

Etrafa son bir kez baktıktan sonra ışıkları söndürüp kapıyı kilitliyorum ve kaldırımdan arabama doğru yola koyuluyorum.

Hâlâ Nero'nun bana aldığı süslü arabayı kullanıyorum ama keşke onu eski arabamla takas edebilseydim. Benden ne kadar nefret ettiğini bildiğim için arabayı kullanmayı doğru bulmuyorum ama şu anda başka seçeneğim yok.

Nedense Magnolia Bend bu sabah çok kalabalıktı ve yolun aşağısına park etmek zorunda kaldım. Aracım görüldüğünde, bir an önce yatağa gidebileceğim için mutlu bir şekilde iç geçiriyorum. Bu hafta çok yorulduğum ama Midnight Manor'un demir kapılarının önünden geçtiğim anda anılar ve pişmanlıklarla dolup taşacağımı da biliyorum.

Elim arabanın kapısına uzanıyor ama geri çekiliyorum. Burnuma alkol kokusu gelirken çantam yere düşüyor.

"Sen benim hayatımı mahvettin, seni lanet olası amcık. Benim de seninkini mahvetme zamanım geldi."

Freddie'nin sesiyle kaskatı kesiliyorum ve kurtulmak için kıpırdanıyorum ama o çok güçlü. Beni yakındaki bir sokağa sürüklerken onunla mücadele ediyorum.

CHAPTER OTUZ ÜÇ

NERO

I Cuma sabahı kahvaltı için yemek salonuna gidiyorum ve odada sadece Sid'in olduğunu görünce neredeyse geri dönüyorum.

Harika. Tam da havamda olduğum şey.

Ama açlıktan ölüyorum, bu yüzden odaya giriyorum. Oturuyorum ve tek kelime etmeden yemeğimi hazırlıyorum. Sid sessizliği bozmadan önce en az beş dakika boyunca garip bir sessizlik içinde bu şekilde devam ediyoruz.

"Kol ve Rapsody hakkındaki haberleri duydun mu?"

Telefonumdan başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Hayır. Her şey yolunda mı?" Geçen yıl bu ikilinin başına gelenlerden sonra, bu geçerli bir soru.

"Geçen hafta Atlanta'ya uçtular ve düğümü attılar. Evlendiler." Sid'e

hâlâ kızgın olsam da gülümsüyorum. "Aferin onlara."

Bir ay önce onların izinden gidebileceğimi düşünmüştüm ama artık değil.

Birkaç dakika boyunca ortalık yine sessiz, bu süre zarfında Cinder'la olanları düşününce Sid'e hâlâ kızgın olmanın buna değip değmeyeceğini sorguluyorum. Muhtemelen beni koruyordu ve onun nasıl biri olduğunu benden daha iyi anlıyordu.

"Asher bana Cinder'la neler olduğunu anlattı."

Elim çatalımın etrafında kenetleniyor. "Sana söylenenlerle uğraşma."

Her ne kadar öfkem geçip kederime bürünmüş olsam da, Sid'in yine saçmalamaya başlamak üzere olduğunu bildiğim için damarlarımda küçük bir kıvılcım hissediyorum.

Ellerini önünde havaya kaldırır. "Bunu söylemeyeceğim. Tam tersini söyleyeceğim. Olanları duydum ve evet, sana yalan söylemiş olması çok boktan. Buna şüphe yok. Ama ikinizi birlikte gördüm. Seni seviyordu, evlat."

Çenem sıkıştı. "Seni seven insanlar sana yalan söylemez."

Sid yakınımıdaki insanların yalan söylemesi konusunda neden bu kadar hassas olduğumu biliyor. En büyük yalanı öğrendiğimde yanımdaydı ve bu beni çocukken mahvetmişti.

"Belki de. Ya da belki de gerçeğin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini ve tek yapacağı şeyin sizi incitmek olduğunu düşündüklerinde bunu yaparlar."

Bakışlarımız birbirine kilitlendi. Orada bir yerde, onun ve kardeşlerimin yıllar önce yaptıkları için bir özür ve açıklama olduğunu düşünüyorum.

"Eğer gerçekten Cinder'ı affedip hayatıma devam etmem gerektiğini düşünüyorsan, o zaman neden onun hakkında o kadar şey söyledin?"

Kaşlarını çatıyor ve omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Son zamanlarda kafam çok karışık." Sandalyesini geriye itiyor ve ayağa kalkıyor. "Dinle, tek söylediğim ne olursa olsun seni sevdiğini. Bu ikinizin etrafındaki herkes için çok açıktı. Asıl soru, sen onu bunu atlatacak kadar seviyor musun? Çünkü kimse mükemmel değildir, Nero. Hepimizin pişmanlıkları var ama birinin mükemmel olmaması sevilmeye değer olmadığı anlamına gelmez."

Odadan çıkışını izlerken boğazım düğümleniyor.

Onu affetmek istiyorum, gerçekten. Asıl soru,

affedebilir miyim?

Hâlâ kızgın olduğum bir hafta boyunca uzak durmayı başardım. Ancak öfke yerini yıkıma bıraktığında, kendimi bir kez daha onu takip ederken, her hareketini bilmek isterken buldum. Bu yüzden caddenin karşısındaki stüdyosunun geniş ön penceresinden saatlerdir Cinder'ı gözetliyordum.

Başardığı her şeye baktığımda hissettiğim gururla savaşıyorum. Bu işe ne kadar tutkuyla bağlı olduğu başından beri belliydi; tamamlandığını ve açılmaya hazır olduğunu görmek, keşke daha iyi şartlarda olsaydık da ona sarılıp ne kadar iyi bir iş çıkardığını söyleyebilseydim dedirtiyor.

Stüdyonun içindeki ışıklar sönüyor. Kapıyı kilitleyip kaldırımdan arabasına doğru ilerlerken telefonum cebimde titriyor. Çıkıyorum ve Asher'dan gelen mesajda bu Pazar akşamı Kol ve Rapsody için bir kutlama yemeği ayarladığını ve benim de orada olmamı beklediğini yazdığını görüyorum. Gözlerimi deviriyorum.

Yoldan gelen bir ses kafamı kaldırmama

neden oluyor. Kalbim neredeyse duracak.

Cinder, ağzını kapatan kişiyle mücadele ederken binaların arasındaki ara sokağa doğru sürükleniyor.

Damarlarımdaki adrenalin ateşleniyor ve arabamdan çıkıp telefonumu cebime atarak caddenin karşısına, onlara doğru koşuyorum. Korku ciğerlerimi yakıyor ve ara sokağa ulaştığımda Cinder'ın binanın kenarına itildiğini, ağzının hala yağlı bir adamın eliyle kapalı olduğunu ve onun üzerinde gezindiğini gördüğümde gözlerimi kocaman açıyorum.

Bu orospu çocuğu hiç doğmamış olmayı dileyecek.

Onlara doğru koşuyorum ve ayaklarımın betona çarpma sesi onları varlığımdan haberdar etmiş olmalı çünkü ikisi de bana doğru dönüyor. O zaman saldırının Lisa'nın boktan eski sevgilisi Freddie olduğunu anladım.

"Uzak dur ondan!" Onlara doğru koşuyorum.

Freddie bir elini Cinder'ın üzerinde tutuyor ama bana doğru kayıyor ve silahını **b a n a** doğrultuyor.

"Hayır!" Cinder ılık atıyor. Kolunu çekiyor ve kurşun sağımdaki tuğla duvara çarpıyor.

"Kahrolası orospu," diye bağılıyor ve silahı ona doğrultuyor. "Hayır!" Onlara doğru koşarak bağııyorum.

Ona çarpıp yere düşürdüğümde silah sesi kulakları sağır ediyor. Homurdanıyor ve ben de silahı almak için abalıyorum. Silahı tutan elini tutup yere çarpıyorum, ardından kolumu boynuna, çenesi ile göğüs kafesi arasına bastırabildiğim kadar bastırıyorum. Kıpırdıyor ama ben sıkıca tutuyorum, silah yerinden çıkana kadar elini kaldırıma vurmaya devam ediyorum. Bayıldı. Belki de öldü. Umurumda değıl.

Öne doğru sürünerek silahı avuçluyorum, sonra şarjörü ve mermiyi hazneden çıkartıyorum. Cinder'ın yanına gitmek için ayağı kalkıyorum ve yanından akan kanı izlerken kanım donuyor.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" Hemen yanına gidip silahı yere bıraktım ve yanına diz çöktüm.

Siren sesleri gecenin içinde ınılıyor. Belli ki birileri silah seslerini duyup polisi aramış olmalı.

Gömleğimi hızla çıkarıp top haline getiriyorum ve kanamayı yavaşlatmak umuduyla yarasına baskı yapmak için kullanıyorum.

"Neden bunu yapmak zorundaydın prenses? Senin olacağına benim olmamı tercih ederdim." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölüyor. Başımı sallıyorum, son birkaç haftadır ona nasıl davrandığımı düşünüyorum ve keşke bunu geri alabilseydim diyorum. "Sakın ölmeye kalkma Cinder, beni duyuyor musun? Sakın ölme!"

Yaranın üzerine sertçe bastırmama rağmen gömleğim kanla ıslanıyor.

"Silahtan uzak dur!"

Omzumun üzerinden baktığımda silahlarını çekmiş polisleri ve arkalarında çantasıyla bekleyen bir sağık görevlisini görüyorum.

Ellerimi kaldırıp uzaklaşıyorum. "Lütfen ona yardım edin!"

Polislerden biri öne çıkıyor ve beni duvara doğru itiyor, ellerimi arkamdan çekip kelepçeliyor. Üstümü aramak için beni çevirdiğinde, Cinder'a sağlık görevlisi çoktan bakmaya başlamıştı. Tanrıya şükür.

"Burada ne oldu böyle?" diye sorar polis.

Onu görmezden geliyorum ve sağlık görevlisine sesleniyorum, "İyi olacak mı?"

Lütfen bana onun hayatta kalacağını söyle.

"Elimizden geleni yapacağız efendim," diyor.

Freddie'ye yardım eden kadın sağlık görevlisi, "Bunun nabzını tuttum," diyor.

"Onu en kısa sürede hastaneye nakletmemiz gerekiyor. Helikopteri arıyorum," diyor adam ve telsizinin düğmesine basıyor.

"Hey, sana bir soru sordum," diyor polis tekrar.

"Onu naklettiklerinde onunla gitmem gerekiyor."

"Hiçbir yere gitmiyorsun evlat." Beni ara sokağa götürmeye çalışıyor ama Cinder'dan uzaklaşmak istemediğim için karşı koyuyorum. Polis beni duvara doğru itti. "Tutuklanmaya direnmek senin için durumu daha da kötüleştirecek."

"Onu bırakmayacağım!" Soyadımı bu şekilde kullanmaktan nefret ediyorum ama bu Cinder için, o yüzden utanmıyorum. "Benim adım Nero Voss ve o adam kız arkadaşıma saldırdı ve onu vurdu."

Kız arkadaş kelimesi hiç düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. Ama doğru hissettiriyor. Çünkü artık biliyorum ki, eğer bundan sağ çıkarsa, onu bir daha asla bırakmayacağım. Asla.

"Voss mu? Tepenin üstünde yaşayan Vosslar gibi mi?"

"Bir ve aynı. İsterseniz kimliğim için cüzdanımı kontrol edin."

İlk üst aramasını yaparken çıkardığı cüzdanı almak için elini ortağına uzatıyor ve cüzdanımı açıp kimliğime bakıyor.

"Dinle, benden istediğin her şeye cevap veririm ama önce onun iyi olduğundan emin olmalıyım. O helikopterde onunla birlikte olmalıyım."

Erkek sağlık g revlisi, "Efendim, helikopterde size yer yok," diyor. "Ona verebileceğimiz bakım seviyesini tehlikeye atmış olursunuz. Bizimle orada buluşmanız gerekecek."

Dişlerimi sıkıyorum - onunla tartışmak istiyorum ama kızın hayatını kurtarmalarını zorlaştırmak istemiyorum.

"İyi. Her neyse." Tekrar polise baktım. "Sadece şu kelep eleri  ıkar ve s z veriyorum onun iyi olacağını  ğrendiğimde, sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Benimle konuşan polis ortağına bakıyor, o da başını sallıyor. Belli ki arkadaşı, ailemin onların hayatını cehenneme  evirebilecek g  te olduğunu biliyor. Hizaya gelmezlerse kariyerlerinin geri kalanında masa başı bir işte sıkışıp kalacaklar.

Polis, Cinder'ı sedyeye taşıdıkları sırada kelep eleri a mak i in anahtarı  ıkarır. "Bunun i in  zg n m Bay Voss. Geldiğimizde kim olduğunuzu fark etmemiştik."

"Her şey yolunda." Sedyeye doğru koşuyorum ve Freddie'nin bilincinin yerine gelmeye başladığını fark ediyorum. Polislerin dikkatini  ektim. "Onu vuran kişi o. Kelep elemeniz gereken kişi o."

Sağlık g revlisi sedyeyi ara sokaktan yola doğru iterken helikopterin sesi geceyi dolduruyor. Helikopterin g venli bir şekilde inebilmesi i in şehir merkezinin hemen ilerisindeki a ık alana gitmeleri gerekecek.

Eğilip Cinder'ın alnına bir  p c k konduruyorum. "Dayan presnes. Seninle orada buluşuruz."

Sonra yolun geri kalanını arabama doğru koşuyorum, onunla yeniden bir araya gelmek ve tam bir pislik olduğum i in beni affetmesi i in yalvarmak i in  aresizim.

CHAPTER
OTUZ DÖRT

CINDER

I sisin içinde, hangi yöne gideceğimi bilmeden yürüyorum. Her şey çok kafa karıştırıcı. Diğer her seferinde ileriye doğru çekildiğimi hissediyordum ve bana rehberlik eden bir ses vardı. Ama şimdi kendimi bir uçurumda kaybolmuş hissediyorum.

Bir yöne doğru yürürken geri dönüp başka bir yöne başlıyorum. Sis asla dağılmıyor ya da azalmıyor ve ben her zamankinden daha şaşkın bir şekilde etrafımda dönüp duruyorum.

Sonra kafamın içinde bir ses duydum. "Onu

kaybediyoruz!" "Başka bir kısıka ihtiyacım var-"

Kelimeler kayboluyor ve sis dağılıyor. Ama sis dağıldıkça tek gördüğüm etrafımı saran karanlık oluyor.

"Cinder."

Gece Yarısı Malikanesi'nde rüyalarımdu duyduğum sesin aynısı.

"Cinder..."

Sese doğru dönüyorum.

"Bu taraftan gelmelisin." Ses kibar ve ben de o yöne doğru adım atıyorum.

Ben ilerledikçe sis tekrar iniyor ve yoğunlaşıyor.

"İşte bu kadar. Gelmeye devam et, Cinder. Yürümeye devam et."

Yaparım, ama sonra bir ışık parlaması olur. Sonra hiçbir şey.

İlk fark ettiğim şey sürekli bip sesi ve antiseptik kokusu. Gözlerimi açmak istiyorum ama çok ağırlar ve yorgunum.

"Neden uyanmıyor?"

Nero mu? Sesi ona benziyor ama boğuk.

"Dinlenecek. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var. İyileşiyor."

Anabelle.

Sıcaklık elimi sıkıyor. Sıkıyorum.

"Vay anasını! Az önce elimi sıktı." Nero'nun sesini tekrar duyuyorum.

"Prenses, beni duyabiliyor musun? Elimini tekrar sıkabilir misin?"

İçimdeki iradenin her zerresini kullanarak olabildiğince sert sıkıyorum.

Anabelle, "Gidip doktoru getireyim," diyor ve gıcırdayan bir kapı sesi duyuyorum.

"Gözlerini açabilir misin? Birazcık bile olsa? Lütfen Cinder, çok korktum."

Sesindeki korku yüzünden gözlerimi açmak için çok uğraşıyorum. Birkaç denemeden sonra gözlerimi birazcık açabildiğimde, ışıklar gözlerimi yakıyor. Gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Bu harika! Bu harika! Şimdi biraz daha yapabilecek misin bakalım." Elimini sıktı.

Tekrar deniyorum ve bu sefer yavaşça açıyorum. Nero yatağın yanında duruyor, gözlerinde yaşlarla bana bakıyor.

"Oh, Tanrıya şükür." Alnını benimkine bastırıyor ve yanağımı ıslaklık kaplıyor ama bu benimki değil.

"Geri çekilmenizi istiyorum Bay Voss," diyor arkasından gelen derin bir ses.

Beyaz önlüklü bir adam yatağın diğer tarafından bana bakıyor. Biraz bulanık. Bana nasıl hissettiğime ve ağrım olup olmadığına dair sorular soruyor. Sanki o bahseder bahsetmez beynim sol tarafımdaki zonklayan ağrıyı fark ediyor. Bana yan tarafımdaki bir kurşun yarasını onarmak için ameliyat olduğumu açıklamaya devam ediyor.

"Herhangi bir iç organına isabet etmediği için çok şanslısın. İyileşmen biraz zaman alacak ama ileride kalıcı bir yankı bırakmadan iyi olacaksın."

Hiçbir şey söylemiyorum. Kafam çok karışık. Buraya nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum.

Doktor gittikten sonra dikkatimi Nero'ya veriyorum. "Ne oldu? Beni kim vurdu?"

Hatırlamaya çalışıyorum ama her şey bulanık. Dans stüdyosundan ayrıldığımı ve çok yorgun olduğum için bir an önce yatağa gidebildiğime sevindiğimi hatırlıyorum. Ve kapıların önünden geçerken üzüleceğimi düşündüğümü hatırlıyorum... çünkü Nero artık benimle konuşmuyordu.

Her şey bir anda aklıma geliyor -Maude ve Louise'in stüdyoya gelmesi, Nero'nun bana kızgın olması ve bizim ayrılmamız. Peki o neden burada?

"Git ve ona söyle, Nero. Ben sizi biraz yalnız bırakayım." Anabelle'in döndüğünü fark etmemiştim bile.

"Burada ne yapıyorsun?" O gittikten sonra sordum.

"Tabii ki buradayım." Elimi daha sıkı tutuyor.

"Hatırladığım son şey benden hâlâ nefret ettiğindi. Barıştık da ben mi unuttum?"

Kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Hayır, ama yapacağız. Çünkü seni bir daha asla bırakmayacağım, Cinder. Ama bu konuşmayı iyileştigin zamana saklayacağız."

"Tamam." Kabul etmemin tek nedeni hiç enerjim olmaması. Çok yorgunum. "Beni kim vurdu o zaman?"

Çenesi sıkıştı. "Freddie yaptı. Sen stüdyodan çıktıktan sonra seni pusuya düşürdü. Müdahale etmeye çalıştım ve silahı bana doğrulttu. Sen benim hayatımı kurtardın."

"Ben mi yaptım?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Evet. Birlikte olmasak da hayatımı kurtardın ve sonuç olarak vuruldun, neredeyse kendi hayatın sona eriyordu." Buna inanamıyormuş gibi başını sallıyor ve gözleri doluyor. "Bir daha benim için kurşun yeme, duydun mu beni?"

Bana söylediklerine şaşırmadım. Freddie'nin beni pusuya düşürmesi kısmı hariç. Nero'nun hayatı tehlikedeyken hiçbir şey yapmadan durmamın imkanı yok.

"Freddie'ye ne oldu?" Ben sordum.

"Sana tüm bunları anlatıyorum ve sen Freddie'ye ne olduğunu mu bilmek istiyorsun? Cinder, hayatımı kurtardın ve bu süreçte neredeyse ölüyordun. Seni orada kanlar içinde yatarken gördüğümde çok korktum. Evrenin sevdiğim başka birini benden çaldığını düşündüm."

Aşk kelimesinden bahsettiğinde gözlerim açılıyor ama göz kapaklarım gittikçe ağırlaşıyor. Vücudum dinlenmemi talep edene kadar çok zamanım yok. "Freddie'yle ne oldu?"

Bana, Nero'ya, Lisa'ya ve çocuklarına karşı bir tehdit olmadığını bilmem gerek.

"Tutuklandı ve diğer şeylerin yanı sıra cinayete teşebbüsle suçlanıyor."

"Güzel. Bu iyi." Ama başka bir şey söyleyemeden göz kapaklarım kapanıyor ve dalıp gidiyorum.

CHAPTER OTUZ BEŞ

CINDER

A Hastaneden ayrılmama izin verilmeden önce bir hafta geçecek, ancak bir hemşire iyi ilerlediğimden emin olmak için her gün malikaneye gelip beni görecektir. Önümüzdeki hafta çoğunlukla yatakta geçireceğim.

yapmamı istedikleri günlük egzersizler için. Bu da yataktan kalkıp on ya da yirmi adım yürümekten ibaret. Hareket ettiğimde hâlâ canım yanıyor ve Nero beni tekerlekli sandalyeye oturtmakta ve Geceyarısı Malikanesi'ne vardığımızda beni itmekte ısrar ediyor.

Tüm hafta boyunca yanımda oldu, hastaneden sadece yemek ya da duş almak için ayrıldı ve her zaman hemen geri döndü. Ayrılığı ya da benimle kalmasının ve aşktan söz etmesinin ne anlama geldiğini tartışmadık. Hayat normale dönene kadar bu konuyu açmayacağımıza dair sözsüz bir anlaşma yapmış gibiyiz.

Ama beklemekten yoruldum. Birçok açıdan, bilmemek, beni affetmiş olabileceğini ama yine de benimle birlikte olmak istemediğini bilmekten daha kötü hissettiriyor. Belki de ben neredeyse ölüyordum ve her geçen gün duygularının sandığı kadar güçlü olmadığını fark ediyordu.

Tekerlekli sandalyeyi önce kendi odasına değil, benim odama itiyor ve kalbim sıkışıyor. Yalnız uyuyacağım ve buraya taşındığımda başladığım yere, kendi odama geri döndüm.

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum. Benim için zaten yapması gerekenden çok daha fazlasını yaptı ve ben ona minnettarım. Benimle birlikte olmak istemesi için onu suçlamayacağım.

Tekerlekli sandalyeden kalkmama yardım ediyor

ve ben ırkiliyorum. "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Bana bir saniye ver." Birkaç derin nefes alıyorum ve başımı sallayarak yatağa girmeye hazır olduğumu söylüyorum. Yatağa girmeme yardım ediyor, sonra arkama yastıkları koyuyor, böylece belli bir açıyla oturuyorum. "Teşekkür ederim."

Bakışlarıma karşılık veriyor. "Elbette." Ağırlığını değiştirerek beceriksizce ayağa kalkıyor. "Sanırım biraz dinlenmene izin vereceğim. Eve dönüş yolculuğundan dolayı yorgun ve ağrılı olmalısın. Telefonunu komodinin üzerine koyayım." Telefonu cebinden çıkarıp yere koydu. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at ya da ara, tamam mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı sallıyorum, kavanozdan dökülen jelibonlar gibi dökülmek isteyen kelimeleri ağzımda tutmaya çalışıyorum.

Başını sallar ve odadan çıkmak için döner.

Ama eşiği geçer geçmez ona seslendim. "Nero. Bekle!"

Sesimde bir şey duymuş olmalı çünkü hemen arkasını dönüp yatağa doğru koşuyor. "Neyin var?" Gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor, değerlendiriyor.

"Bize neler olduğunu bilmem gerek. Bu araf meselesi beni öldürüyor."

Omuzları çöktü. "Bence bu konuşmayı yapmadan önce biraz daha iyileşmelisin."

İşte oldu. Tekrar bir araya gelmeyeceğiz.

"Sonuçtan hoşlanmayacağım için mi?" Kaşlarım kalktı.

"Çünkü en önemli şey daha iyi olmanızdır. Odak noktanız bu olmalı."

O konuşmasını bitirmeden başımı sallıyorum. "Hayır. Bu konuşmayı yapsak da yapmasak da iyileşeceğim. Beni affedip affetmediğini bilmem gerek."

Yatağın kenarına oturdu ve elimi tuttu. "Seni affediyorum. Affediyorum. Ve benim de dilemem gereken bir özür var. Öyle tepki vermemeliydim. Evet, üzölmeye hakkım vardı, ama seni bu şekilde tamamen kesmek ve nasıl hissettiğini düşünmemek doğru değildi. Ama neden böyle tepki verdiğimi anlamam için sana söylemem gereken bir şey var."

Sesi uğursuz geliyor ve söyleyeceğı şey için kendimi hazırlıyorum. Midem sinirden fokurduyor. "Tamam..."

Nero iç geçiriyor ve boşdaki elini saçlarının arasından geçiriyor. "Gençken bir şey öğrendim. Aslında babamın öldüğü gün. Ailemdeki herkesin hayatım boyunca benden sakladığı bir şey."

Elini sıktım. "Neydi o?"

"Ramsey Voss benim biyolojik babam değildi."

Nefesim kesildi ve boşdaki elim ağzıma doğru gitti. "Öyle değil miydi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Görünüşe göre biyolojik babam annemin uzun süre ilişki yaşadığı adammış. Onu öldüren adam."

"Oh, Nero." Oturup onu kendime çekebilmeyi dileyerek elini daha sıkı sıkıyorum. "Nasıl öğrendin?"

"Babam - zaten tanıdığım tek kişi - o gün bunu yüzüme bir diken olarak fırlattı. Anlaşılan kardeşlerim başından beri biliyorlarmış ve beni bundan korumaya çalışmışlar. Beni her zaman korumaya çalışıyorlardı. Ama Ramsey acımasızdı ve hem fiziksel hem de duygusal acı vermekten başka bir şeyden hoşlanmazdı, bu yüzden bu bilgiyi beni incitmek için kullandı. Onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen yıllarca ağzı sulanarak gerçeğın en büyük etkiyi yaratmasını bekledi."

"Öğrendiğinizde ne hissettiniz?"

"İlk başta, gerçeğı benden sakladıkları için kardeşlerime kızgındım. Anneme de kızgındım ama o çoktan vefat ettiğı için bu duygu daha karmaşıktı. Sonunda, bunun bir şey ifade etmediğini fark ettim."

biyolojik babamın kim olduğunu fark etmemiştim. Hem o hem de beni büyüten babam ölmüştü, annem de öyle. Ve kardeşlerim bana hiçbir zaman birbirlerine davrandıklarından farklı davranmadılar. Daha önce bilseydim ve gerçek babamla vakit geçirseydim daha iyi bir hayat yaşayabileceğimi düşünmüyorum. O annemi öldürdü. O da iyi bir insan değildi."

"Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Başını sallıyor. "Yalanlara dayalı sürprizlerden neden hoşlanmadığımı herhalde anlamışsındır. Beni geçmişe götürüyor, tüm o pislikleri tekrar ortaya çıkarıyor." Kaşlarını çatıyor. "Yani yalan söylediğini ve Maude'un senin için kim olduğunu benden sakladığını öğrendiğimde..." Burnunun kemerini sıkıyor ve sonra bakışlarıyla buluşuyor. "Açıklamana izin vermeliydim, daha anlayışlı olmalıyım."

Başımı salladım. "Hayır, bana kızmakta sonuna kadar haklıydın."

"Biliyorum, biliyorum. Ama seni dizlerinden kestim. Her şeyi bitirdim. Seni dinlemedim, seninle konuşmadım bile ve bu doğru değildi. Özür dilerim." Bakışları pişmanlıkla doluydu ve yanağına dokunmaya çalıştım ama keskin bir acı yanağımı delip geçince irkildim.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim. Neden böyle tepki verdiğini şimdi daha iyi anlıyorum."

"Eğer geri alabilseydim, alırdım. Bir saniye içinde." Tuttuğu elini dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor.

"Ben de özür dilemeliyim."

Sanki izin vermeyecekmiş gibi başını sallıyor.

"Hayır, Nero. Şunu söylememe izin ver."

Derin bir iç çekerek başını sallar.

"Maude'un üvey kardeşim olduğunu sana söylememekle hata ettim. Sana aşık olduğumu anladığım an itiraf etmeliydim. Korkmuş olsam bile. Bu yüzden ilişkimizi bitirebileceğini düşünsem bile. Sahip olduğumuz şeyin hayatta kalacak kadar güçlü olacağına güvenmeliydim."

Öne doğru eğiliyor ve dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor.

"Affedildin prenses."

Dünyanın yükü omuzlarımdan kalkıyor ve gözyaşlarım rahatlamayla gözlerimin kenarlarında birikiyor.

"Hâlâ kendime o kadar kızgınım ki aklımın başıma gelmesi için neredeyse ölmen gerekti. Seni kanlar içinde gördüğümde..." Gözlerini sıkıca kapatır. "Hayatımda hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. Senin artık bu dünyada olmayacağın fikri akıl almazdı. Nasıl devam edebilirdim bilmiyorum."

Sözleri bana merak ettiğim bir şeyi hatırlattı. "Freddie'nin beni pusuya düşürdüğünü nereden biliyordun?"

Utanç bir an için yanaklarını renklendiriyor ve yorgana bakıyor. "Hâlâ seni izliyordum. Yemin ederim Cinder, onu ellerini senin üzerinde gördüğümde kalp krizi geçirip yere yığılacağımı sandım. Kendimi hiç o geceki kadar çaresiz hissetmemiştim."

"Beni mi izliyordun?" Yavaşça sordum. Louise ve Maude'un benimle yüzleştiği geceden sonra tüm bunların sona erdiğini sanmıştım.

"Evet." Sesi sert. "Bir hafta kadar durabildim, sonra daha fazla dayanamadım. Hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyor olsam da gözlerimi senden ayırmamam gerekiyordu."

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, o gelmeseydi alternatifin ne olacağını hayal etmek istemiyorum.

"Prenses, beni kurtaran sizsiniz. Birden fazla şekilde." Alnını benimkine yaslıyor. Uzaklaştığında gözlerimin içine inançla bakıyor. "Seni seviyorum. Hayatımda hiç kimseyi sevmediğim kadar çok. Sonsuza dek yanımda olmana ihtiyacım var ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bizi tekrar ayırmasına izin vermeyeceğim. Seni ömrümün sonuna kadar tüm varlığımla seveceğime dair söz veriyorum. İçinde sen olmadığın sürece hayatımın hiçbir anlamı yok. Annemden gördüğüm çocukluğumdan beri böyle koşulsuz bir sevgi hissetmemiştim. Beni böyle sevdiğin için teşekkür ederim."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı akıyor. Nero beni seviyor. Gözlerim bir an için kapanıyor çünkü bu sözleri ondan duyacağımı hiç düşünmemiştim. Bunları duyma şansımı mahvettiğimi sanıyordum.

Yine de ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ben de bir yetimim ve eğer yetim değilseniz, bir kez kaybettikten sonra yeniden seilmeyi ne kadar arzuladığınızı anlamak zordur.

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Beni nazıkçe öpüyor ve sonra geri çekiyor. "Beni asla terk etme." Başımı sallıyorum. "Asla."

"Seni asla terk etmeyeceğim," diyor.

Evlilik yemini olmasa da, aynı şekilde bir yemin. İkimizin de tutmaya niyetli olduğu bir yemin.

EPILOG

NERO

TCinder'ın Geceyarısı Malikanesi'ne dönmesinin üzerinden iki hafta geçti ve durumu çok daha iyi. Hâlâ ağırdan alması gerekiyor, bu da onu çıldırtıyor.

Onu dans okulunu açmak için henüz çok erken olduğuna, dinlenmeye ve iyileşmeye devam etmesi gerektiğine, böylece okul açıldığında elinden gelenin en iyisini yapabileceğine ikna etmek zorunda kaldım. Ayrıca, doktor ona hala dans edemeyeceğini söyledi, bu yüzden her ne kadar bundan nefret etse de, arazide yaptığımız yürüyüşler dışında biraz hareketsiz kalmak zorunda kaldı.

Kabul etmese de, bunlar onu çok yoruyor. Neredeyse her zaman sonra uyur.

Malikanede onu eğlendirecek şeyler tükeniyor, bu yüzden bugün sinema odasında izlememiz için bazı eski ev filmlerini çıkarmaya karar verdim. Kardeşlerimin ve benim küçüklüğümüzü görmek hoşuna gider diye düşündüm.

Geçmişı deşmek konusunda endişelenmeme gerek yok çünkü babam bu filmlerde yok. Bunlar annemin sadece biz çocuklarla çektiği filmler. Onlara bakmayalı on yıldan fazla oldu, bu yüzden onları izlerken nasıl hissedeceğimden tam olarak emin değilim.

Onları son izlediğimde, kaybettiğim her şey için zlmeme neden oldular. Ama artık farklı bir bakış açısına sahip olduğum için hayatımda dört gözle bekleyeceğim çok şey var. Annemi her zaman özleyeceğim ve keşke onu daha iyi tanıyabilseydim diyeceğim ama eminim ki bugün hayatımın geldiği noktadan o da mutlu olurdu.

İlk filmi açtım ve Cinder'ın yanına oturdum.

"Bu harika bir fikirdi." Sırıttıyor. "Hepinizin küçükken nasıl grndğnz görmek için sabırsızlanıyorum. Sid o zamanlar da şimdiki gibi huysuz muydu? Asher her zaman lider miydi?"

Kıkırdıyorum. "Sanırım ikisi de o kadar değişmemiş."

"Peki ya sen?" Getirdiği M&M'leri alıp kucağındaki patlamış mısır kâsesinin içine atıyor.

Yaltaklanıyorum. "Bunu nasıl yediğini bilmiyorum."

şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Sana söyledim, denemeden eleştirme. Ne kadar lezzetli olduğuna şaşıracaksın." Cinder kaseyi bana uzatıyor, ben de elimi kaldırıp başımı sallıyorum.

"Ben iyiyim."

Omuz silkiyor ve dikkatini ekrana veriyor. "Tamam, hadi başlayalım."

Uzaktan kumandadaki Oynat tuşuna bastım.

"Yanından geçtiğimiz gölet bu mu?" Cinder soruyor.

"İşte bu." Kol ekranda belirlediğinde kıkırdadım. Sekiz ya da dokuz yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum. "Bu Kol."

Rıhtımdan aşağı koşar ve dizlerini göğsüne çekip "Glle!" diye bağırarak atlar.

Kameranın arkasından gelen kadın kahkahaları salonu dolduruyor. Annemin kahkahası. Ne kadar güzel güldüğünü unutmuşum. Yıllar geçtikçe hafızamdan silinmişti ama şimdi duyduğumda çok tanıdık geliyor ve göğsümde bir nostalji acısı hissediyorum.

Ardından Asher ekrana geliyor ve iskelenin ucundan mükemmel bir dalış yapıyor. "Dur tahmin edeyim, bu Asher mıydı?" Cinder öyle diyor.

Ona bakmak için döndüm. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Aslında emin değilim. Sadece Asher'ın yapacağı bir şey gibi görünüyor."

İkimiz de gülüyoruz ve ekrana bakıyoruz.

Aman Tanrım. Bunu unutmuşum.

Sid beni kolumdan tutmuş rıhtımdan aşağı çekiyordu ve beş yaşındaki ben onunla gitmemek için elimden geleni yapıyordum. Üzerimde can yeleği olsa bile atlamaktan korkuyordum.

Cinder'ın elleri yüzüne doğru havalanır. "Aman Tanrım! Bu küçük adam sen misin?"

"Evet. Güçlü bir yüzücü değildim ve ne kadar korktuğumu hatırlıyorum. Daha önce hiç atlamamıştım."

"Hadi, Nero. Bebek gibi davranma," diyor Sid videoda.

Asher ve Kol suda yüzüyorlar, beni atlamam için cesaretlendirmeye çalışıyorlar. Ama ben buna yanaşmıyorum. Sid'in beni kenara sürüklemesini engellemek için elimden geleni yapıyorum ama o benden büyük ve iri olduğu için pek şansım yok.

"Obsidian, içeri girmek istemiyorsa onu rahat bırak," diyor annem.

Sesi ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor. Onu dinlemeyeli çok uzun zaman oldu. Ama üzülme yerine, istediğim zaman tekrar dinleme fırsatım olduğu için mutluyum. Bu kasetleri tekrar çıkarmak için çok beklemeyeceğim.

"O senin annen miydi?" Cinder soruyor.

Ses tonundaki bir şey yüzümü ona dönmeme neden oldu. Yüzündeki tüm renk kaybolmuş ve ekrana bakarken ağzı açık kalmış.

Videoyu duraklattım. "Prenses, sorun ne?"

"Nero, annen miydi o?" Dönüyor ve sesinde bir aciliyetle bana bakıyor.

"Evet... Neden?"

"Bu sesi tanıyorum."

Alnım kırışıyor. "Bu sesi nereden biliyorsun?"

Gözleri açılıyor. "Beni bodrum kapısında bulduğun gece... seni kuşhanede bulduğum gece... vurulduğum gece..." Sertçe yutkunuyor.

Göğsüm sıkışıyor. Şimdi beni endişelendiriyor. Ne haltlar döndüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

"Onca zaman uyurgezer olduğumu sandım. İçini göremediğim bir sis vardı ama beni ileriye çağıran, adımı tekrar tekrar söyleyen bir ses vardı. Nero, o ses buydu. Annenin sesiydi!"

"Emin misin?"

Çılgınca başını sallıyor. "Kesinlikle. Sana o olduğunu söylüyorum." Gözlerinde yaşlar birikiyor. "Nero, sence bu ne anlama geliyor?"

Bir duygu kabarması göğsümü dolduruyor ve nefes almak için mücadele ediyorum. "Sanırım bu annemin benden önce senin benim için ne kadar doğru kişi olduğunu bildiği anlamına geliyor." Yüzünü kavrayıp onu nazikçe öpüyorum.

Uzaklaştığımda gözleri yaşlarla doluydu. "Keşke onunla tanışabilseydim." Alnımı onunkine yaklaştırıyorum. "Ben de isterdim."

Birkaç dakika böyle oturup birbirimizi içimize çekiyoruz. Vefat ettiğinde çok küçük olduğum için, onu düşündüğümde kendimi her zaman merhum anneme yakın hissetmiyorum ama izlediğimiz videolar ve Cinder'ın az önce anlattıkları arasında, yemin ederim ki onun ruhunu burada bizimle birlikte hissediyorum.

İçimi çekiyorum ve uzaklaşıyorum. "Biraz daha izleyelim mi?"

"Tabii ki. Onu elimden geldiğince iyi tanımak istiyorum."

Gülümseyerek Cinder'a hızlı bir öpücük veriyorum, sonra elimi patlamış mısır ve M&M karışımının olduğu kaseye sokuyorum. Sonra birazını ağzıma atıyorum.

"Eee?" Kaşları kalkıyor.

Başımı iki yana sallayarak çiğniyorum. "Fena değil. Düşündüğümünden daha iyi."

Gülümseyerek başını omzuma yaslıyor. Oynat'a tıklıyorum ve video yeniden başlıyor.

Videoları izledikçe içime daha fazla huzur doluyor. Annemin sevgisini kaybetmiş olabilirim ama o bana en muhteşem kadının sevgisini kazandırdı.

Tiyatro salonunun kapısı açılıyor ve ben doğrulup omzumun üzerinden bakıyorum. Kol girişte duruyor, elleri ceplerinde, ekrana bakıyor. Duraklat tuşuna bastım.

"Tanrım. Bunları görmeyeli... lanet olsun, ne kadar oldu bilmiyorum," diyor, gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Hafıza şeridinde bir gezintiye çıkıyoruz."

"Annemin makaron yapmaya çalıştığı bir tanesine rastladın mı?" Kıkırdıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Ah, evet. Cinder ve ben, sen ilk söylediğinde annemin fırından duman çıktığına nasıl inanmadığına gülüyorduk. Çıkmadıkları için ne kadar hayal kırıklığına uğradığını hatırlıyor musun?"

"Ve sonra New York'taki o süslü fırından sipariş verdi." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirir.

Hepimiz sessiziz ve Cinder elimi tutuyor.

"Ne var ne yok? Buraya sadece ne yaptığımızı görmek için gelmediğinizi biliyorum," diyorum.

Kol iç geçirdi, ellerini ceplerine soktu ve bize doğru yürüdü. "Sid ortadan kayboldu."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek kayboldu?"

"Kimse nerede olduğunu bilmiyor. İki haftadır ortalıkta yok ve sadece saklanıyor mu yoksa bir şey mi oldu emin değiliz."

Onu en son ne zaman gördüğümü düşünüyorum... Cinder'ın saldırıya uğradığı gündü. Son zamanlarda onu görmediğimi pek düşünmemiştim. Geri döndüğünden beri tüm dikkatimi Cinder'a vermiştim ve ondan önce de yirmi dört-yedi hastanedeydim. Tüm yemeklerimizi evin farklı yerlerinde birlikte yiyorduk ve eğer yemek odasındaysak ve Sid orada değilse, bu alışılmadık bir durum değildi. Bazen iş için seyahat eder.

"Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

Kol başını sallar. "Kredi kartlarını, telefonunu kullanmamış ya da Voss Enterprises'a hiç giriş yapmamış. Sanki ortadan kaybolmuş gibi."

"Peki ya uçak?" Cinder soruyor.

Kol dikkatini ona yöneltir. "Uçuş planı yok. Eğer bir yere uçtuysa, bizim uçaklarımızdan birini kullanmamıştır."

Alt dudağını ısıırıyor ve bana bakıyor.

Son konuşmamızı ve nasıl davrandığını, kafasının karmakarışık olduğunu nasıl söylediğini düşünüyorum. Herkesin mükemmel olmadığına dair yorumunu Cinder hakkında konuştuğu şekilde algıladım ama ya kendisinden bahsediyorsa?

"Kendine zarar vereceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Kol'a sordum.

İkisi genelde çok sıkı fıkıdır ama Rapsody'nin Kol'un hayatına girmesiyle eminim durum artık böyle değildir.

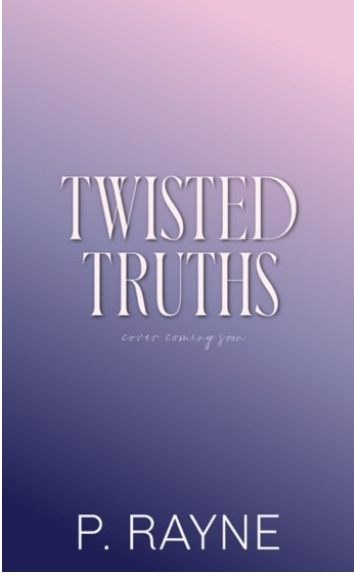
Kol sertleşir ve alnı kırışır. "Bunu neden sordun ki?" Sid'le

yaptığım son konuşmayı ona aktarıyorum.

"Siktir." Avucunu başının üstünde gezdiriyor.

Hepimiz sessiz, olasılıkları düşünüyoruz.

Sid'in neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, kardeşim iyi olsa iyi olur.

TWISTED [TRUTHS](#), Obsidian Voss'un yer aldığı Midnight Manor serisinin dördüncü ve son kitabıdır.

[Twisted Truths](#) hakkında daha fazla bilgi edinmek için [BURAYA TIKLAYIN!](#)

Ayrıca P. Rayne tarafından

Mafya Akademisi

[İntikam Yemini](#)

[Masumları](#)

[Yozlaştırıyor](#)

[Mafya Kralının Kız Kardeşini](#)

[Arzulamak Rakibimi Arzulamak](#)

Standalones

Güzelce [Yaralanmış](#)

Gece Yarısı Malikanesi

[Ay Işığı Dikenleri](#)

[Paramparça](#)

[Yeminler Gece](#)

[Yarısı Fısıltıları](#)

[Çarpık Gerçekler](#)

TEŞEKKÜRLER

Bir kez daha, Geceyarısı Malikanesi'ne hoş geldiniz!

Seriye ilk planlamaya başladığımızda, Nero'nun kitabı serinin ikinci kitabı olacaktı. Ta ki MOONLIT THORNS'u yazmanın yarısına gelene ve Nero'nun Maude ile ilişkisinin sönmesi için biraz daha zamana ihtiyacımız olduğunu fark edene kadar. Böylece, sıra ona gelene kadar onu buza koyduk.

Sayfaya girdiği andan itibaren, Nero kardeşleri kadar büyük bir pislik değildi. Bunu söylemenin başka bir yolu yok. LOL Ama bu artık bildiğiniz gibi bir şeyler saklamadığı anlamına gelmiyordu. Nero, takip etme eğilimleriyle tehlikeli bir yola sapma potansiyeline sahipti ve işlerin çok ileri gitmemesi için her zaman çizgiyi aşmamaya çalışıyordu. Bunu yazarken onun kim olduğunu keşfetmek eğlenceliydi.

Bu kitabı yazmaya başladığımızda karşılaştığımız en büyük engel, Kùlkedisi masalının yeniden anlatım yönünü Geceyarısı Fısıltıları'na nasıl dahil edeceğimizi bulmaktı. Bu seriyi yazmaya başladığımızda, peri masallarının karbon kopyalarını değil, orijinal masallardan esinlenen hikayeler yazmak istedik. Bu nedenle, hikayemizde Cinder ve Nero kitabın ilk bölümünde baloda tanışıyor, ancak yine de Nero'nun Cinder'in gerçekte kim olduğunu sonuna kadar keşfetmesini sağlamıyoruz.

Serinin ilerleyen kitaplarını yazmanın en eğlenceli yanlarından biri de diğer kardeşlerin sevdikleri kadınlarla hayatlarının neresinde olduklarına dair kesitler görmek, bu yüzden umarız siz de bu cameolardan keyif alıyorsunuzdur!

Bu kitabın piyasaya çıkmasına yardımcı olan herkese çok teşekkür etmeliyiz...

Muhteşem kapak için Regina Wamba'ya kocaman bir alkış. Gece Yarısı Malikanesi serisinin tamamında yaptığı çalışmalar nefes kesici.

Satır düzenlemeleri için Joy editing'den Cassie'ye ve redaksiyon için My Brother's Editor'e her zamanki gibi teşekkürler. İkiniz de bu hikayenin bugünkü haline gelmesine yardımcı oldunuz.

Valentine PR ekibi bizi her zaman kontrol altında tutuyor ve teslim tarihlerine uyduğumuzdan emin olmak için takip ediyor. Buna sadece ihtiyacımız yok, aynı zamanda minnettarız!

Bu seriyi desteklemeye devam eden her blog yazarına, influencer'a ve okuyucuya kocaman bir kucak! Bize yaptığınız her inceleme, düzenleme, okuyucu arkadaşlarınıza tavsiye, puanlama ve sosyal medya paylaşımları için gerçekten minnettarız. Sizi görüyoruz ve çok ama çok minnettarız! <3

Ve elbette, bu hikayeyi seçtiğiniz ve sonuna kadar getirdiğiniz için SİZE çok teşekkür ederiz. Değerli vaktinizi Geceyarısı Malikanesi dünyasında geçirdiğiniz için minnettarız.

HEA'sını bulması gereken tek bir kardeş kaldı ve en çok işkence gören de o olabilir. Obsidian, dünyaya sunduğu cilalı cilaya rağmen uygun bir şekilde adlandırıldı. Kitaptan kitaba yavaş yavaş çözülüyor ve sanırım onu tekrar bir araya getirmenin zamanı geldi. Onunla başa çıkabilmek için güçlü bir kadın gerekecek.

Her şeyin nasıl geliştiğini görmek için Küçük Deniz Kızı'nı yeniden canlandırdığımız TWISTED TRUTHS'ı mutlaka alın!

xo,

Piper & Rayne

P. Rayne hakkında

P. Rayne, USA Today Çok Satan Yazar ikilisi Piper Rayne'in karanlık tarafının takma adıdır. P. Rayne adı altında karanlık, yasak ve seksi romanlar bulacaksınız.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.